GENÇ ÖNCÜ

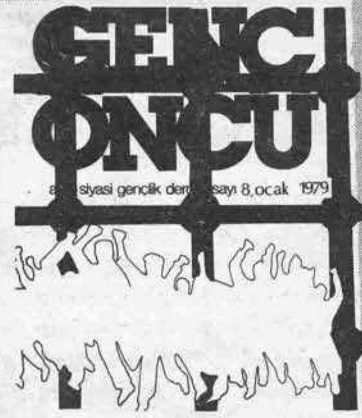
aylık siyasi gençlik dergisi/sayı 9 ŞUBAT 1979

"HER KOŞULDA MÜCADELEMİZ DEVAM EDECEKTİR"

BU SAYIDA

contents

monthly political review for youth

12 SAYI SONUNDA CİLT KAPAKLARI ÇIKARILACAKTIR.

GENÇ ÖNCÜ

GENÇ ÖNCÜ YAYINLARI
1) GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNİN İLKELERİ VE TÜRKİYE (2. BASKI TÜKENDİ, 3. BASIM YAPILIYOR)
2) İŞÇİ SINIFI HAREKETİ VE GENÇLİK ... 10 TL.

GENÇ ÖNCÜ: Aylık Siyasi Gençlik Dergisi • Sahibi: Abdurrahman Atalay • Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Serhat Baysan • Teknik Sekreter: Osman Çutsay • Adres: Necatibey Cad., 84/1 Demirtepe/Ankara • Fiyatı: 10 TL, Abone 6 Aylık: 60 TL Yıllık 100 TL, Yurt dışı 2 katıdır • Posta Çeki No'su: 109614 • Baskıya hazırlayan. Çığ Yayıncılık 179704 • Baskı: Daily News Web Ofset •

Yazışma Adresi: Necatibey cd. 84/1 Demirtepe/Ankara
Tel: 30 14 18

HER KOŞULDA MÜCADELEMİZ SÜRECEKTİR

Yasaklamalar, ev baskınları, temel hak ve özgürlükleri ayaklar altına alan uygulamalar yoğunlaşarak sürüyor. Bütün bunlara, hergün yeni yeni baskı tedbirleri ekleniyor. Keyfi uygulamalar da cabası. Daha şimdiden sıkıyönetim mahkemelerinde yüzlerce dava dosyası birikti. Sivil mahkemeler sürekli görevsizlik kararı vererek dosyaları sıkıyönetim mahkemelerine gönderiyorlar. Askeri cezaevleri ise, yolda yürürken çevrilen göstermelik gerekçelerle gözaltına alınan kişilerle dolmaya başladı. İhbarcılık mekanizması sürekli körükleniyor. Muhtarlar, apartman yöneticileri vb. kişiler bu mekanizma içine sokulmaya çalışılıyor. Yaratılmak istenen baskı, yılgınlık, birbirine güvensizlik havası. Demokratik örgütlenmeye vurulan darbe bunu amaçlıyor. Toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma hakkının kısıtlanması bunu amaçlıyor. Yayın organlarına konan kısıtlamalar ve yasaklamalar bunu amaçlıyor. Ama tüm bu uygulamaların hedefi toplumun bütün kesimleri değil. İşadamları, sermayedarlar ve örgütleri bu uygulamaların kapsamı dışında. Onlar hergün toplantı panel düzenliyor, sorunlarını "dile getiriyorlar." Gerici faşist güçler ise tüm bu baskı uygulamalarının dışında tutuluyor. Bugüne kadar, sıkıyönetim komutanlıklarınca yayınlanan bildiriler bunu hiçbir yoruma gerek bırakmaksızın açıkça somutluyor. Terörizmi önlemek için ilan edilen sıkıyönetim, terörizmin başlıca ve temel kaynağı faşist güç ve örgütler üstüne gitmiyor. Bu örgütler sürekli es geçiliyor. Daha da ötesi aklanmaya çalışılıyor.

Bu gidişe bir dur denilmelidir. Faşizme kapı açacak, terörün ilericiler üzerinde yasallaşmasını sağlayacak bu uygulamalara bir son verilmelidir. Bugün görünen odur ki, hükümet ve iktidar partisi de dahil olmak üzere geniş demokrat kesimler, faşizme yöneltilen bu sürükleniş içine girmişlerdir. Bu sürükleniş, ipler gerici faşist güçler elinde olmak üzere gelişmektedir. Sürekli gerici ve baskıcı tedbirlerin alınmasının başka türlü açıklanmasının olanağı yoktur. Antifaşist mücadelenin deneyleri göstermiştir ki, faşizm bu gerici ve baskıcı tedbirler üzerinde yükselmekte, iktidarını kurmaktadır. Bu anlamda, demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayıcı uygulamaların haklı hiçbir dayanağı olamaz. "Ne yapalım, olayları önlemenin başka yolu yok" demek de, bir gerekçe değildir.

Açıktır ve defalarca yinelenmiştir ki, bugüne kadar gelişen ve katliamlar düzeyine varan olaylar, faşist terör örgütleri tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu örgütlerin üzerine gitmeden, devlet içinde kümelenmiş faşist merkezleri dağıtmadan bu olayları önlemek mümkün değildir. Sıkıyönetim sonucu olayların durulmuş olması da bu gerçeği ortadan kaldırmamakta, tam tersine pekiştirmektedir. Faşistler, terörizm sonucu kazandıkları bugünkü mevzilerde, değişik mücadele yöntemlerine hazırlanmaktadırlar. Olayların durulmuş olması, bu hazırlık evresinin ürünü olan aldatıcı bir görünümdür.

Hükümet ve faşizme yönelen bu sürüklenişi onaylayan kesimler gelişmelerin kendi sonlarını da hazırlayacağını bilmelidirler. Sürüklenişin dur durağı yoktur. Faşist güç ve örgütlere verilen tavizlerin de. İlerici, demokrat, sosyalist güçlerin üzerinde yoğunlaşan baskıların başlıca sorumlusu bugünkü gidişe kapı açan, onaylayan ya da ses çıkarmayan çevrelerdir. Bu nokta son derece önemlidir. İlerici, sosyalist güçlerce bugün ön plana çıkarılması gereken sorun da budur. Ancak, elbette ilericiler, sosyalistler yalnızca sorumluluğun kimde olduğunu belirten ve bundan başka bir adım atmayan kişiler olamazlar. Tam tersine örgütlü mücadelenin yükseltilmesi, olanaklı ne varsa yapılması gerekir. En önemlisi, hak ve özgürlükler üzerine konan kısıtlamaların kaldırılması için en geniş kesimleri seferber etmek gerekir. Sıkıyönetimin kaldırılması, bu noktada en önemli hedeflerden biri olmak durumundadır.

Zor günler yaşıyoruz. Zorluk, koşulların giderek ağırlaşmasından ve bununla birlikte görev ve sorumlulukların artmasından gelmektedir. Görev ve sorumluluk tüm ilerici, demokrat, sosyalist güçlerin üzerindedir. Görev ve sorumlulukların günümüzde en önemli somutlanışı ise antifaşist güç ve eylem birliğinin en geniş kapsamıyla sağlanmasıdır. Elbette bu, tek tek, bağımsız görevlerin olmadığı anlamına gelmez. Genç Öncü olarak bizim temel ve hiçbir dönem ikinci plana düşmeyen görevimiz ise, örgütlülüğümüzün geliştirilmesi ve sürekliliğinin sağlanmasıdır. Bugün bu iki sorun ve özellikle ikincisi canalıcı öneme sahiptir. Koşulların büyük ölçüde ağırlaştığı, yasal örgütlenme haklarının son derece kısıtlandığı dönemlerde de örgütlülüğün sürdürülmesini öğrenmek ve buna bugünden hazırlanmak zorundayız. Gerekli disiplini, görev anlayışını ve kararlılığı bugünden kazanmaya çalışmalıyız.

Örgütlülüğümüzü ve mücadelemizi her hal ve koşulda sürdürmek için ileri.

GENÇ ÖNCÜ

ANTİ-DEMOKRATİK UYGULAMALARA SON VERİLMELİ FAŞİST ODAKLAR DAĞITILMALIDIR

Sıkıyönetimin ilan ediliş gerekçesiyle, sıkıyönetimin bugüne kadarki uygulamaları arasındaki çelişki hiçbir yoruma yer bırakmıyacak derecede açık biçimde gözlenmektedir. Hükümet sıkıyönetimi, Kahramanmaraş'taki olaylarla üst boyutlara varan faşist terörizmi önlemek ve terör odaklarını dağıtmak amacıyla ilan etmişti. Ancak bu güne kadar yaşananlar göstermiştir ki faşist terör odaklarına hiç dokunulmamış, tersine ilerici demokrat güç ve örgütler üzerinde yoğun baskılar uygulanmıştır. Faşist cinayet şebekeleri belirli ölçüde geri çekilmişlerdir. Ama bu geri çekilmenin, planlı ve belirli bir amaca yönelik bir çekilme olduğu açıktır. Saldırılarını yeni biçimlerde uygulama hazırlığı içine girmişlerdir. Güçlerinin belirli bir kısmını ise sıkıyönetim dışı illere yeni saldırılarda kullanmak üzere taşımışlardır.

Faşist odaklar, büyük bir serbesti ve cesaret içinde planlarının geri kalan kısmını gerçekleştirmek için çalışmaktadırlar. Sıkıyönetim ilanına gerekçe olarak gösterilen olayların sorumluları durumundaki faşist katiller ortalıkta dolaşmakta, haklarında tutarlı hiçbir kovuşturma yapılmamaktadır.

Bütün bunlara karşılık, demokratik hak ve özgürlükler ayaklar altına alınmıştır. Örgütlenme hakkı büyük ölçüde kısıtlanmıştır. İlerici yayın organları peşipeşine yasaklanmakta, düşünce özgürlüğü yok sayılmaktadır. Vur emri çıkarılarak, şiddet olaylarını önleme adına, terörizmi üst boyutlara vardırabilecek provakasyon ortamı yaratılmıştır. Darbe sola vurulmak istenmektedir. Bu tür yasaklamalar ve kısıtlamalarla, ne adına yapılırsa yapılsın başka türlü açıklanması mümkün olmayacaktır. Bugün tehlikeli bir oyun oynanmaktadır. Bu oyunun sorumlusu ise hükümettir. Her girişimini "özgürlükçü demokrasi" adına yaptığını iler süren, ve fakat, bugüne kadar demokrasi mücadelesine sürekli darbe vurmaktan öte birşey yapmayan hükümet hesap vermek durumundadır. Bu hesap öyle kolay verilebilecek bir hesap değildir.

Bütün bunların ötesinde, iş başındaki hükümet, son uygulamalarıyla temel dayanaklarını da yitirmek durumuyla karşı karşıyadır. Oylarını alarak iktidara geldiği kesimler, bugün hızla kendi tabanlarından kaymaktadır. Hükümet bir sürükleniş içine girmiştir. Sürükleniş, gerici-faşist güçlerin çizdiği rotada gelişmektedir. Hükümet, kendi dışında oluşmuş durumdaki faşist iktidar odağı karşısında, faşist iktidar odağının isteği doğrultusunda sürüklenmekten öte birşey yapamamaktadır. Bu sürüklenişin, kendi sonlarını da hazırlıyacak olduğunu yinelemeye gerek bulunmamaktadır. Faşizme karşı mücadelenin uluslararası deneyleri, bu sonla karşılaşmış nice sosyal demokrat hareketlerin örnekleriyle doludur.

Hükümetin bu tutumu karşısında, geniş demokrat kesimlerde ise bir suskunluk hakim durumdadır. Belirli kesimler bu suskunluklarıyla, diğer "belli" kesimler ise her zamanki tutumları uyarınca, hükümeti "aklama" çabasıyla faşist odağın çektiği alana sürükleniși onaylamaktadırlar. Demokratik hak ve özgürlüklere yöneltilen saldırılar ve yasaklamalar karşısında en ufak bir ses bile çıkmamaktadır. İlerici basın organları, hükümetin gidişini uyarmak anlamında da olsa tek bir laf etmemektedirler. Bu çevrelerde, gelip dayanılan yer "alternatifsizlik" olmaktadır. Alternatif olmadığına göre tek çıkar yol hükümetin her yaptığını desteklemek olmaktadır. Böylesi bir düşüncenin zararlı sonuçları günümüze kadar defalarca yaşanmıştır. Hala aynı mantıkla hareketin doğuracağı zararları yarın değerlendirmek ve tutum değiştirmek geç olacak, mümkün olmaktan çıkacaktır. Olayların hızlı bir biçimde geliştiği günümüzde, ciddi ve sorumlu değerlendirmelere ihtiyaç bulunmaktadır. Herşeyden önce bilinmelidir ki, bugün aranılan bir "alternatif" değildir. Bugünkü koşullarda en iyisini yapabilmek, yapmak için çalışmaktır. Sınıf mücadelesinin gelişme boyutları yarın başka alternatifleri çıkarabilir. Ama bugün yapılması gereken, yapılması mümkün olan faşist terör odaklarının üzerine gidilmesidir. Faşist iktidar odağının planlarının bozulması ve giderek dağıtılmasıdır. Bunun için ise, etkin demokratik eylemlere, antifaşist güçbirliklerine ve örgütlenmeleri ihtiyaç vardır. Bu noktada, demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayan, demokratik direniş haklarını ortadan kaldıran uygulamalara, sıkıyönetim uygulamalarına karşı çıkmak çok önemli bir görev durumuna gelmektedir. Günümüz koşullarında da anti-faşist güç ve eylem birliklerinin gerçekleşmesi için çalışmak ve bunun yollarını bulmak gerekir ama, bu ancak sıkıyönetim uygulamalarına karşı çıkmak ve giderek sıkıyönetimin kaldırılmasını sağlamakla birlikte ele alınırsa geçerlilik kazanabilir.

O halde; terörizmin başlıca kaynağı durumundaki faşist odakların dağıtılması, terörün yasallaştırılmasının önüne geçilmesi, sıkıyönetimin anti-demokratik uygulamalarına son verilmesi ve giderek kaldırılması için görev başına.

Ecevit hükümeti, Kahramanmaraş olaylarından sonra sıkıyönetim ilanına karar vermiş ve şu gerekçeyi dile getirmişti:

"Ülkenin ve ulusun, barışa ve kardeşliğe büyük gereksinme duyduğu bir dönemde anayasanın öngördüğü hür demokratik düzeni temel hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmaya yönelik şiddet hareketlerini önlemek amacıyla Cumhuriyet hükümeti tarafından temel hakları ve özgürlükleri koruyacak biçimde, özgürlükçü demokratik rejimi güçlendirecek, bütün millete huzur getirecek biçimde uygulanacaktır."

VE... TEMEL HAK VE ÖZGÜRLÜKLER BÖYLE KORUNUYOR;

● "Sıkıyönetim emrinde görevli asker polis ve jandarmalar gerektiğinde ateş açma yetkisine haizdirler." (Sıkıyönetim Komutanlıkları bildirilerinden)

"Vur emri"nin çıkarılmasından hemen sonra, İstanbul Fındıkzade'de bir kişi emirlere uymadığı gerekçesiyle açılan ateş sonucu yaralandı. *(Gazeteler 2 Ocak 1979)*

"Erzincan'da güvenlik kuvvetlerinin "dur ihtarına uymayan bir minibüse açılan ateş sonucu bir kişi öldü. *(Gazeteler 4 Ocak 1979)*

"Sıkıyönetim görevlileri, İstanbul Karaköy'de iskelede çıkan bir olay sonucu bir öğrenciyi ayağından vurdu. *(Gazeteler 6 Ocak 1979)*

● Açık Hava toplantıları ve gösteri yürüyüşleri sıkıyönetim komutanlıklarının iznine bağlanmıştır. Sıkıyönetim ilanını gerekli kılan olay ve eylemlerle ilişkili her türlü afiş, pankart, yazı, resim ve bildirileri basmak, dağıtmak, duvarlara vs. yerlere yapıştırmak yasaklanmıştır. Her türlü dernek, kurum ve şahısların makbuz karşılığın veya makbuzsuz olarak para toplamaları ve eşya gibi menfaat temin etmeleri yasaklanmıştır. (Sıkıyönetim Komutanlıkları bildirilerinden)

İstanbul'da açık hava gösterisi yapmak için izin talebinde bulunan kitle örgütlerine izin verilmedi.

● Dernekler ile özel yasalarla kurulmuş teşekküllerin şubeleri dahil, yasalara göre yapmakla zorunlu oldukları yıllık olağan genel kurulları dışındaki tüm toplantılar sıkıyönetim komutanlığının izni olmaksızın yapılmayacak. Yeni dernek kurulması ve mevcut derneklerin şubelerinin açılması Sıkıyönetim Komutanlığının iznine bağlıdır.

● Aralarında Devrimci Yol, Kurtuluş, Savaş Yolu, Ürün, Özgürlük Yolu vb. bulunan toplam 16 dergi ve gazete ülkenin ve milletin bütünlüğünü bozucu yönde milli duyguları zayıflatmak için propaganda, devletin askeri kuvvetlerini alenen tahkir, halkı suç işlemeye teşvik ve tahkir mahiyetinde yayın yaptıkları gerekçesiyle yayınlanmaları, dağıtılmaları, taşınmaları, satılmaları yasaklanmıştır.

İlerici yayın organları üzerindeki yasaklamalar kaldırılmalıdır

Sıkıyönetim komutanlıkları, peşipeşine yayınladıkları bildirilerle birçok ilerici yayın organını kapattılar. Aralarında, Savaş Yolu, Kurtuluş, Devrimci Yol, Özgürlük Yolu vb. bulunan dergilerin, sıkıyönetimin ilanını gerekli kılan olaylar ve eylemlere yönelik yayın yaptıkları gerekçesiyle, basımı, dağıtımı durduruldu. Bu son yasaklama kararları, sıkıyönetimin ilan ediliş amaçları dışında, hak ve özgürlükleri bütünüyle kısıtlamaya yönelik uygulamaların en çarpıcısı niteliğindedir.

Sıkıyönetim ilanına gerekçe edilen, yaygın terör ve şiddet olaylarının baş sorumluları, faşist çeteler üzerinde hiçbir girişimde bulunulmazken diğer antidemokratik uygulamalar yanında ilerici yayın organlarının da kapatılmaya başlanması kesinlikle kabul edilir olamaz. Sıkıyönetimin hak ve özgürlüklere dokunmayacağını ileri süren hükümet bu gelişmelerin başlıca sorumlusu durumundadır.

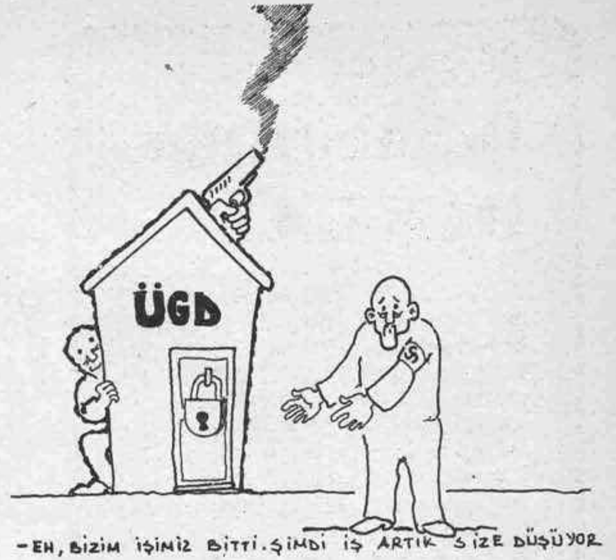
Sıkıyönetim uygulamaları eleştirilmez değildir. Eğer uygulamalara eleştiri yapılamaz, karşı çıkılamaz kaydı konuyorsa, o zaman bu günkü yönetim biçimini başka şekilde tanımlamak gerekir. Bu tanımlamanın ise "özgürlükçü demokrasi" ile uzaktan yakından ilişiği yoktur.

Sıkıyönetimin anayasal bir kurum olduğu söylenmektedir. Sıkıyönetimin bir kurum olarak anti-demokratik olması bir yana, anayasal bir kurum olması açısından eleştirilebilme hakkının da var olması gerektiği açıktır. Ancak görülmektedir ki, bu hakkında kısıtlanmasına çalışılmaktadır. Son dergi yasaklamaları bunun somut bir ifadesidir.

Bu tür uygulamalara son verilmelidir.

İlerici yayın organları üzerindeki yasaklamalar kaldırılmalıdır.

Çalışmaları durdurmak mı, yeni terör biçimlerine hazırlanmak mı?

-EH, BIZIM IŞIMIZ BITTI. ŞIMDI IŞ ARTIK SIZE DÜŞÜYOR

13 ilde sıkıyönetim ilanından sonra, faşist partinin yan kuruluşları durumundaki, ÜGD, Ülkü-Tek, Ülkü-Bir vs. sıkıyönetim kapsamında ki illerde çalışmalarını durdurduklarını açıkladılar. Yöneticilerinden üyelerine elleri yurtsever kanına bulanmış, faşist örgütlerin, bu kararları neyi amaçlamaktadır? Bu terör odakları, ilericilere, demokratlara yönelik saldırılarından vaz mı geçmektedirler? Böyle olacağını düşünmek safdillik olacaktır. Gerici-faşist güçlerin teröizme, silahlı saldırı girişimlerine ihtiyacı hala sürmektedir. Faşist terörizm, henüz istedikleri amaca tam anlamıyla ulaşmış değildir. Sıkıyönetim ilanı da bu ihtiyacı bütünüyle ortadan kaldırmamıştır. Ancak faşist odaklar bugünkü koşullarda, eylemlerine değişik biçimler kazandırma hazırlıkları içindedirler. Faşist terörizm başka biçimlerde sürdürülecektir. Bu son derece açık bir biçimde gözlenmektedir.

Faşist örgütlerin sıkıyönetim kapsamı içinde bulunan illerdeki saldırıları bu amaçla "durdurulmuştur". Böylelikle bir taşla iki kuş vurmayı hesap etmektedirler. Birincisi geniş kesimler önünde aklanacaklarını düşünmektedirler. Sıkıyönetim uygulamalarının, ilerici, demokrat güç ve örgütler üzerinde yoğunlaşması, kendilerinin ise geri plana çekilmeleri sonucunda "olayların sorumlusu sol gruplardır" imajının yaratılmasını ve kendilerinin de böylelikle temize çıkmalarını sağlayacaktır. Öncelikle bunu gerçekleştirmeyi amaçlamaktadırlar. Faşist demogojinin beylik yöntemlerinden birini böylelikle uygulamaya koymaktadırlar. İkinci olarakta, sıkıyönetimin kapsamının genişletilmesi ve sıkıyönetim uygulamalarının ağırlaştırılması için güç aktarma peşinde bulunmaktadırlar. Sıkıyönetim kapsamı içinde bulunan illerde, sabotaj eylemleri düzenleyecekler, sıkı yönetim dışına kaydırdıkları gruplarla da, yaygın terör olaylarını hazırlayacaklardır. Bunun somut sonuçları daha bu günden görülmeye başlanmıştır. Anayasa Mahkemesinin bombalanması bir göstergedir. İzmir, Trabzon, Giresun, Diyarbakır, Antalya vb. illerde meydana gelen olaylar ise bir başka göstergedir.

Bütün bunlar, faşist odakların 'çalışmalarını durdurmaları ' yönündeki girişimlerin ardında yatan nedenin ne olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir.

Temel nedenler bunlardır ama, çalışmalarının gerekçesi olarak kendilerinin yaptıkları açıklama bir başka gerçeğide ortaya çıkarmaktadır. Bu gerçek ise en fazla hükümeti ilgilendirmektedir. ÜGD genel yönetim kurulunun konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada şöyle deniyor: "Sıkıyönetimin ilan edildiği milli namusumuzun Türk ordusunun muhafazasına devredildiği 13 ilimizde faaliyette bulunan şubelerimizin faaliyetini durdurmuş bulunuyoruz... Türk Milleti'nin emperyalist saldırganlığa karşı meşru müdafasını emanet ettiği ülkücü teşkilatlar bu vazifesine artık ihtiyaç kalmadığı inancıyla faaliyetlerini durdurmuştur."

Açıktır ki, bu açıklama temel olarak bugüne kadar faşist odaklar aracılığı ile gerçekleştirilmiş olan terörizmin, bundan böyle yasallaştırılması isteğini dile getirmektedir. Yalnızca bu açıklama değil, faşist partinin başkanının sıkıyönetim ilanından bu yana yaptığı konuşmalar bütünüyle bu yönde temellenmektedir. Gerici-faşist güçler, sıkıyönetimi faşist bir yönetime kapı açılması için çok önemli bir araç olarak kullanmak peşindedirler. Hükümet ise bu istek açık açık dile getirildiği ve olaylar bu yönde geliştiği halde, hala "özgürlükçü demokrasinin" korunduğundan söz etmektedir. Hala kendi sonlarını da hazırlayacak olan gelişmeler karşısında, faşist güçlere tavizkar tutumunu sürdürmektedir. Hala faşist terör odakları üzerine gitmekten kaçınmaktadır.

Ancak ilerici, demokrat, sosyalist güçler gelişmelerin farkındadırlar. Hak ve özgürlüklere sonuna kadar sahip çıkılacak faşist odakların istekleri kursaklarında bırakılacaktır. Faşist yönetime kapı açacak planlar, örgütlü birleşik mücadelenin yükseltilmesi ile engellenecektir. Faşist odakların dağıtılması için her hal ve şartta mücadele edilecek bu doğrultuda hak ve özgürlükler sonuna kadar kullanılacaktır.

Faşist ihbarcılığa DİKKAT!

12 Mart'ın "muhbir vatandaşları" nın görevlerini, bugünlerde faşistler üstlenmeye çalışıyorlar. ÜGD genel başkanı, yaptığı açıklamalarla, "ülküdaşlarını" ilericileri, demokratları, sosyalistleri güvenlik kuvvetlerine ihbar etmeye çağırıyor. Böylelikle, yeniden güvenlik kuvvetlerinin "yardımcısı" olma yoluna girmiş oluyorlar. Amaçları, terörün ilericiler üzerinde yasallaşmasını, kendilerinin ise giderek aklanmasını sağlamak.

Faşistlerin bu girişimlerinin sonucu, daha bu günden gözlenmeye başlanmıştır. Okullardan, işyerlerinden ve evlerinden, ihbar sonucu, birçok ilerici, sosyalist kişiler güvenlik kuvvetleri tarafından alınmaktadır. Yapılan ihbarlarla basılan yerlerde, hiç bir şey bulunmasa bile, "yasak yayın"lar keşfedilerek bunlarda suç unsuru sayılmaktadır.

Bu gelişmeler karşısında son derece dikkatli ve uyanık davranmak zorunludur. Keyfi uygulamalara karşı, hak ve özgürlükler sonuna kadar kullanılmalı, direnilmelidir. Bu uygulamaları gerçekleştirenler hakkında işlem yapılması için sonuna kadar zorlayıcı olunmalıdır. "Kimi kime şikayet edeceğiz" mantığı, terörü ve anti-demokratik uygulamaları yaygınlaştırmaya çalışanların ekmeğine yağ sürecektir. Buna izin verilmemelidir.

Daha da ötesi, faşistlerin planları ve tertipleri kendilerine çevrilmeli, bunun için tüm olanaklar kullanılmalıdır. Bugüne kadar, eli birçok yurtsever kanına bulamış faşist katillerin ortalıkta serbestçe dolaştıklarını biliyoruz. Faşistlerin üs haline getirdikleri ve faşist canilerin barındıkları ev ve diğer yurtlarıda biliyoruz. Bunlar hiçbir çekingenliğe ve nemelazımcılığa düşmeksizin değerlendirilmelidir.

Bugün faşistler birçok cepheden saldırmaktadırlar. Bu saldırılara karşı bütün araçları kullanmayı öğrenmeliyiz. Faşizme karşı tek bir silahla mücadele edilmez. Küçük gördüğümüz birçok araç bile, anti-faşist mücadelede önemli mevziler kazanılmasını sağlamaktadır. Bunun örnekleri ülkemizde ve hem de dünyada yaşanmıştır.

"Bütün mücadele yöntemlerini bilirsek yeneriz."

Faşist partinin yayın organı HERGÜN yeni provakasyonlar peşinde

Faşist hareket, sıkıyönetim ilanından sonra sıkıyönetimin hak ve özgürlükleri bütünüyle yok etmesi, ilerici, demokrat sosyalist güçler üzerinde "balyoz harekatına" girişmesi için provakasyon ortamı yaratma çabasında. Bu ortamın yaratılması işini, ise faşist partinin yayın organı durumundaki Hergün üstleniyor. Hergün bir aydır sayfalarında solcuların sıkıyönetim görevlilerine suikastler düzenliyeceği iddialarına yönelik "belgeler" yayınlıyor. Solcuların 'silahlı eylemleri başlatacaklarını" büyük manşetlerle veriyor. Hergün'ün soldaki durumu izlemeye pek meraklı bir yazarı ise bu tip haberleri ilerici yayının sayfalarından çıkarmakta, "görev gereği" oldukça ustalaşmış. Haftada bir tam boy bir sayfa bu "sol" haberlere ayrılmış. Bu haberlerin en ilginci ise dergimizin 8. sayısında, Genç Öncü Genel Başkanı'nın yazdığı yazıdan alınan bölümler. Bu bölümlerde önce, Genç Öncü'nün siyasetle uğraştığı 'belgelenmeye" çalışılmış. Bu belge ise Genç Öncü'nün kapatılması için savcılara duyuruluyor. Ardından da ekleniyor: "hani daha evvel Ülkü Ocakları'da siyaset yapıyor diye kapatılmıştı da" Ülkü Ocakları'nın ne için kapatıldığı dergimizin daha önceki sayılarında yazıldı. Ancak Ülkü Ocaklarının kapatılması gerekçesine dayanak Genç Öncü'nün kapatılması gerektiğini ileri sürmek beceriksizce hazırlanmış bir iddia olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Genç Öncü Genel Başkanı'nın siyasi bir kişiliği vardır ve bu doğrultuda yazı yazmaktadır, yazacaktır. Bunun Genç Öncü örgütünün kapatılmasına dayanak yapılması ancak düşünce yapısı körelmiş faşistlere özgü bir kafa yapısının ürünü olabilir.

Ancak Hergün yazarının üzerinde asıl durulması gereken "iddia"sı, Genç Öncü Genel Başkanı'nın ilgili yazısında sol grupları muhtemel provakasyonlara karşı uyaran bölümüdür. Bu bölüm, faşist odakların bugün uygulamaya koyduğu saldırı planına zemin hazırlamak amacıyla, Hergün yazarı tarafından "işte solcular suikastler hazırlanıyorlar" biçiminde yansıtılmaya çalışılmıştır. Bu tür faşist demogojilerin pek büyük etkisi olacağını düşünmek mümkün değildir. Ancak asıl sorun faşist planın bir parçası olarak bu yazıların kaleme alınmış olmasındandır. Faşistler sıkıyönetimin ağırlaştırılması için yeni tertipler peşindedirler. Sıkıyönetim bölgelerinde toplu saldırıları bırakmış görünmektedirler. Şimdi ise bombalama, sabotaj eylemleri hazırlamaktadırlar. Anayasa Mahkemesi'nin bombalanması bir örnektir. Bu eylemlerin sorumluları olarakta sol grupları göstermeye çalışacaktırlar. Bu gün yazdıkları da bu iddialarına ortam hazırlamak içindir. Yeni "Reichtag" provakasyonları denemelerine hazırlanmaktadırlar.

Bu provakasyonlar boşa çıkarılacaktır. Provakasyonların boşa çıkarılması ise tüm ilerici, demokrat, sosyalist güçlerin sorumlu tutum almalarına bağlıdır. Faşist odakların geniş kesimler önünde deşifre olmuş insanlıkdışı yüzlerinin aklanmasına olanak tanınmamalıdır.

Doğruların kavranması için yeni 12 Mart'lara gerek yok

Hak ve özgürlüklerimize yönelen saldırılar örgütlü mücadeleyle boşa çıkarılacaktır.

Faşizme yönelen ve hak ve özgürlüklerin büyük ölçüde kısıtlanmasıyla somutlanan son gelişmeler antifaşist mücadele biçimleri ve hedefleri sorununu ön plana çıkarmıştır. Ne tür eylemler yapılmalıdır; antifaşist güç ve eylem birliğine nasıl bakılmalıdır; hak ve özgürlüklerin korunması ve kullanılması nasıl sağlanmalıdır? Tüm bu sorunlar üzerinde ayrı ayrı değerlendirmeyi gerekli kılmaktadır. Elbette kısa dönemde, antifaşist mücadelenin istenilen boyutlara erişmesi ve zaafların bütünüyle ortadan kalkması mümkün olmayacaktır. Ancak ülkemizde ve dünyada faşizme karşı mücadelenin deneylerinin ortaya çıkardığı genel doğrular bu konulara yeterli açıklığı getirebilecek niteliktedir. O halde sorun, bu doğrular ışığında günümüz koşullarında neler yapılabilir, yanlış anlayışlar nelerdir, bütün bunlar incelenmelidir.

YASAL MÜCADELE OLANAĞI ORTADAN KALKMIŞ MIDIR?

Sıkıyönetim ilanından bu yana yayınlanan bildirilerle, demokratik hak ve özgürlükler büyük ölçüde kısıtlanmış durumdadır. Demokratik kitle örgütleri çalışamaz hale sokulmuşlar, ilerici yayın organlarının birçoğu kapatılmış, kişisel hak ve özgürlükler ayaklar altına alınmıştır. Yığınların siyasetle uğraşmasını engellemeyi, baskı ve yılgınlık yaratmayı, ilerici, sosyalist hareketi ezmeyi amaçlayan bu girişimler gönül rızasıyla kabul edilecek midir? Yıllardır işçi sınıfımızın, emekçi yığınların ve ilericilerin kanı canı pahasına kazanılmış bu mevziler terkedilecek midir? Ne adına savunulursa savunulsun, bunların hoş karşılanması olanaklı değildir. Bu mevzilerin terkedilmesi, demokrasi güçleri açısından intihar demek olacaktır. Faşist hareketin gelişmesine ve palazlanmasına en büyük imkanı tanımak olacaktır. Öte yandan yasal mücadele olanaklarının tümüyle yitirildiği anlayışıyla, birtakım arayışlar içine giren "sol" grupların önerileri de anlayışla karşılanamaz. Terörizmin önlenmesi adına hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına rıza gösteren ve destekleyenlerle, tüm yasal mücadele olanaklarının ortadan kalktığını ileri sürenler özde aynı anlayıştan, teslimiyetçilikten kaynaklanmaktadırlar. Demokratik kitle örgütlerinin kapatılmasına razı olmakla, veya çalışma alanlarının kısıtlanmasına razı olmakla, kendi kitle örgütlerinin kapısını kilitleyip, çalışmalarını başka biçimlerde sürdürmek aynı yanlışı içermektedir.

Elbette değişen koşullara göre yeni düzenlemelere gitmek zorunludur. Daha dikkatli, daha düzenli ve disiplinli olmak son derece önemlidir. Ama yeni düzenlemeler kesinlikle önceki mücadele alanlarından ve örgütlenme biçimlerinden bütünüyle çekilmek yönünde olamaz.

Ne var ki, belirli gruplar, antifaşist mücadele adına önerdikleri örgütlenme biçimleri yukarıda sözü edilen yanlıştan kaynaklanmaktadır. Ne olduğu ve ne için önerildiği belli olmayan 'direniş komiteleri", "savaş komiteleri" gibi örgütlenme biçimleri demokratik kazanımların bütünüyle terkedilmesi anlayışını somutlamaktadır. Kimlerin katılacağı ve nasıl işlerlik göstereceği belli olmayan bu tür öneriler, antifaşist mücadelede saflığın ve sorumsuzluğun açık birer göstergesi durumundadır. Güç ve eylem birliği konusunda "demokratik platformun" çalışmaları konusunda fırsatçı ve grupçu tutumları açıkça ortaya çıkmış olan bu grupların, önerilerinde ne kadar "samimi" oldukları da ayrı bir tartışma konusudur. Bunun da ötesinde faşist hareketin terörizmi yasallaştırma girişimlerine hız verdiği şu günlerde faşist demagojiye olanak tanıyacak girişimlerden kaçınmak için özel bir önem gösterilmek durumundadır.

Sıkıyönetimin kaldırılması için, faşist odakları dağıtmak için örgütlü mücadelenin zorunluluğu açıktır. Örgütlü mücadele ise yasal hakları sonu-

na kadar savunarak ve kullanarak gerçekleştirilebilir. Diğer biçimler ise ondan sonra düşünülebilir.

GEÇİT VERMEYECEK MÜCADELE BİÇİMLERİNE BAŞVURULMAMALIDIR

Faşizmin attığı adımlar karşısında yaşanılan deneylerin öğretisi ışığında, geçit vermeyeceği açıkça belli olan mücadele biçimlerine başvurulmaması son derece önemlidir. Faşist hareketin, provokasyon ortamı yaratmaya "solcuların ordu mensuplarına saldıracakları" biçiminde yalan haberlerle saldırılarına zemin hazırlamaya çalıştığı günümüzde, sorumsuz, nereye varacağı belli olmayan çıkışların demokrasi güçlerine ne büyük zarar vereceği bilinmelidir. Antifaşist eylemlerde tek ölçüt olarak kitlesellik alınmak durumundadır. Diğer eylemler de, bu hedefe yönelik olarak planlanmalıdır. Geniş işçi ve emekçi kesimler üzerinde yaratılmış olan yılgınlık havasının kırılması, bu noktada önem kazanmaktadır. Bireysel çıkışlar, terörizm bugün var olan yılgınlığı körükleyecek, ilericiler, demokratlar ve sosyalistler üzerindeki baskıları daha da artıracaktır.

12 Mart döneminde yaşanan olaylar, son derece canlı ve öğreticidir. 12 Mart döneminde faşist güçler demokrasi güçlerinin örgütsüzlük ve dağınıklığından, bir kesimin ise bireysel çıkışlarından büyük ölçüde yararlanmışlardır. Balyoz harekatına gerekçe edilen olaylar bu tür sonu belli olmayan çıkışlardır. Gerçi bugün çoğu gruplar bu eylemlerin eleştirisini yapmışlar, yanlışlıkları dile getirmişlerdir. Ancak, önemli bir kesim bu geçit vermeyen mücadele biçimlerini savunmakta, geçmişteki başarısızlıkları bu mücadele biçimlerinin yanlışlığından değil, yeteri örgütlülükte gerçekleştirilemediğinden kaynaklandığını ileri sürmektedirler. Böylesi bir anlayıştan temellenecek eylemlerin "öncü savaşı" gibi safsataların antifaşist mücadele adına cılız tepkiler olmaktan öte geçemeyeceği bir tarafa, asıl önemlisi demokrasi mücadelesine vuracağı darbedir. Faşistler bu tür çıkışları hararetle beklemekte, açıktan çağrı çıkarmaktadırlar. Bu çağrıların neyi amaçladığını tahmin etmek için uzun boylu teorik çözümlemelere gerek yoktur.

Doğruların kafalara kazınması için yeni bir 12 Mart yaşanması beklenmemelidir.

"İÇ SAVAŞ" tan "ÖNCÜ SAVAŞ"a

Faşist terörün son 1 yıl içinde alabildiğine tırmandırılması, hemen her gün ölümlerle sonuçlanan olayların meydana gelmesi, çeşitli kesimlerde ülkemizde bir iç savaşın varlığı biçiminde açıklandı. Faşist terör yuvalarının önceleri vur kaç taktikleri ile düzenledikleri saldırılar, son dönemde katliam girişimlerine, mezhep kavgalarına dönüştüğü bir gerçekti. Bu biçimiyle, olaylar özellikle Doğu illerinde bir iç savaş görünümü kazanmıştı. İlericiler, demokratlar ve aleviler üzerinde toptan imha operasyonları gerçekleştiriliyordu. Bugün de bu saldırılar daha değişik biçimlerde ve düzeylerde sürdürülüyor.

Ancak olayların toplumun her iki kesiti arasında silahlı mücadeleye, yani genel bir iç savaşa dönüşmüş olduğunu söylemek mümkün müdür? Daha da ötesi devlet güçleriyle halk arasında silahlı çatışmaların varlığından söz etmek mümkün müdür? Elbette iç savaş farklı siyasi ve ekonomik biçimlenmelerin var olduğu ülkelerde farklı görünümler taşıyacaktır. Ama en genel anlamıyla yukarıda sözü edilen özelliklerin var olduğunu söyleyebilmek gerekir, bir iç savaş tanımlaması yapabilmek için. Olayların her gün devam ettiği, halkla ordunun karşı karşıya çatıştıkları, hergün onlarca kişinin öldüğü İran'da bile iç savaşa doğru gelişmenin olduğu söylenirken, ülkemizde bir iç savaşın varlığından söz etmek, hayal ettikleriyle gerçekleri karıştıranlara özgü bir anlayıştır.

Açıktır ve defalarca yinelenmiştir ki, ülkemizde meydana gelen silahlı saldırı olayları, faşist güçlerce uygulamaya konulan ve belirli bir amaca yönelen çok yönlü bir planın önemli bir parçasıdır. Saldırı tek yönlü bir saldırıdır. Gizli, açık faşist odaklarca yönlendirilen ve geniş işçi ve emekçi sınıfları, ilericileri, sosyalistleri hedef alan bir saldırıdır. Emekçi sınıf ve tabakalar ise bu saldırılara aynı biçimde değil, demokratik direniş haklarını kullanarak, yığınsal gösteriler düzenleyerek cevap vermektedirler. Günümüz koşullarında iki mücadele biçiminin aynı olduğunu söylemek, karşılıklı çatışmaların var olduğunu ileri sürmek, aslında faşistlerin, egemen sınıfların ağzından konuşmak demektir. Defalarca yinelediğimiz "sağ-sol çatışması değil, faşist saldırıların var olduğu" sözlerini kendileri de benimseyip sloganlaştıran bu kesimlerin hâlâ iç savaş tahlillerinde bulunmaları küçük burjuva dar görüşlülüğünün ve aceleciliğinin somut bir görünümüdür. Bugüne kadar yüzlerce kişinin ölümüyle sonuçlanan olayların, tek taraflı olarak faşist çetelerce düzenlenen ve belirli bir amaca, faşizmin zeminini oluşturacak hedeflere varmak için planlanan saldırılar olduğu, bugün sıkıyönetim ilanı ile de ortaya çıkmıştır.

Böylelikle, katliam düzeyine vardırılan saldırıların bir "iç savaş" değil, demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altına alacak bir yönetim biçiminin gerçekleştirilmesini hedefleyen faşist terörizm olduğu açığa çıkmaktadır.

Gelişen olaylar böylesine açık ve somut bir görünümü ortaya çıkardığı halde, hâlâ çok bilmiş bir tavır ile, görüşlerinin doğrulandığını ileri sürenlere söylenecek tek şey saplandıkları hayal dünyasından kurtulmaları gerektiğidir. Çünkü gelişmeler hayal dünyalarında dolaşmaya izin vermeyecek ciddi boyutlara varmak üzeredir. Bu bilinmelidir.

Gurupcu ve sorumsuz tutumlara son

ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK MÜCADELE İÇİN İLERİ!

Terörizmin, faşist harekete belirli bir amaç doğrultusunda kullanılan ne denli önemli bir araç olduğu, günümüzde çok açık olarak görülebiliyor. Sıkıyönetim ilanına kadar varan gelişmelerin, temel olarak terörizmin tırmandırılması sonucunda gerçekleştirildiği biliniyor. Gizli açık tüm faşist odaklar CHP iktidarı dönemi boyunca stratejilerini bu temel üzerinde biçimlendirmişlerdi. Böylelikle iki şey amaçlanıyordu. Birincisi, yaygın terör, saldırı ve katliam girişimleriyle, geniş işçi ve emekçi sınıflar üzerinde yılgınlık yaratmak, siyasetten uzaklaşmalarını sağlamak ve faşizmin tırmandırılışına iktidara gelmesine zemin hazırlamak. İkincisi ise, iktidarı bütünüyle kontrol altına almak için tüm engelleri temizlemek, bir başka değişle CHP ağırlıklı hükümeti düşürmek.

Faşist hareketçe bu amaçlarla tırmandırılan ve içine bir takım "sol" figüranlarda katılan terörizm, son zamanlarda en önemli sorun haline gelmiştir. Can güvenliği bütünüyle ortadan kalkmıştır. Geniş yığınlar hayat pahalılığından, geçim sıkıntısından can güvenliği sorununu daha öne koymuşlardı. Sonunda, planların önemli bir durumunda olan sıkıyönetim ilanını gerçekleştirdiler. Faşist terörizme karşı mücadele anlayışı hak ve özgürlükleri kısıtlama doğrultusunda olan CHP hükümeti, somut sıkıyönetime razı oldu.

Bugün gerici faşist güçler, sıkıyönetimi, ilericiler, sosyalistler üzerinde yoğun bir baskı aracı olarak faşizmin temellerinin atılmasında önemli bir araç olarak kullanma çabasındalar. Faşist terörizm, değişik boyutlarda ve biçimlerde sindiriliyor. Ama asıl hedef sıkıyönetimin ağırlaştırılıp, yaygınlaştırılmasıyla terörizmi yasallaştırmak. CHP ağırlıklı hükümetin düşürülmesi ise bu noktada ağırlık kazanıyor.

İlericilerin sosyalistlerin toptan imhasına yönelik bu planın karşısında nasıl bir tutum alınacaktır. Her şeyden önce, terörizmin, hak ve özgürlükleri kısıtlıyarak önleyeceği kesinlikle savunulamaz. Bu noktada, sıkıyönetim ilanı hiçbir biçimde hoş karşılanamaz. Sıkıyönetimin kaldırılması için çalışmak, bu anlamda son derece önemli bir görev durumundadır. Ama sorun, burada bitmemektedir. Sıkıyönetimin kaldırılması için mücadele, önemli ancak tek sorun değildir. CHP ağırlıklı hükümetin iş başında bulunması, başka görevlerin varlığını ortaya çıkarmaktadır. Demokrasi güçlerinin bu güne kadar ki tutumları, faşizme karşı etkin, kitlesel mücadeleleri örgütlemek yanında, CHP ağırlıklı hükümetin etkin anti-faşist önlemler alması doğrultusunda zorlamaya çalışmak yönünde olmuştu. Hükümetin, faşizme karşı tutarsız ve beceriksiz politikasına, faşist kadroların devlet kurumlarından temizlenmesinde çekimser davranmasına rağmen bu zorlama politikası hiçbir zaman değişmedi. Sıkıyönetim koşullarında da uzun boylu değişmeyecektir. Sosyal demokrasinin, geniş emekçi kesimler üzerindeki etkisinin varlığı, anti-faşist mücadelede dikkate alınması zorunlu olan somut bir olgu durumundadır. Sıkıyönetim ilanı ile faşizme büyük bir taviz vermiş olan hükümetin tüm bu gelişmelere rağmen demokrasi güçleri tarafından bir kalemde silinip atılması mümkün değildir. Sıkıyönetimin kaldırılması için mücadele etmek, hükümetin gerici faşist güçlerle uzlaşmacı tutumunun en sert biçimde eleştirmek yanında, iş başındaki hükümetin sıkıyönetim ilanında gerekçe olarak ileri sürdüğü terörizmin kaynağı durumundaki faşist odakların üzerine gitmesi için zorlanması da önemlidir. Tersi insanlığa düşman yüzleri açığa çıkmış olan ve geniş emekçi yığınlarca nefretle anılan faşist hareketin aklanması için uygun zeminin oluşturulmasına yardımcı olacaktır.

Hükümetten, terörizmin kaynağının kurutulması yönündeki talep bu biçimde anlaşılmalıdır. Bu talebin, sıkıyönetimin desteklenmesi ile hiçbir ilgisi yoktur. Ancak, uluslararası deneylerle zenginleşmiş anti-faşist mücadele anlayışının somutlanması olan ve yukarıda özetlenen tutum etrafında bugün kıyamet koparılmaktadır. Her boydan "sol" sapkın akımlar, bu tutumun ne anlama geldiğini kendilerinin de bilmedikleri deyimlerle "eleştirmektedirler". Sıkıyönetim ilanı ve sonrasındaki gelişmeleri kendilerince bütünüyle karարttıkları dünyaların da değerlendirmekte ve birtakım sonuçlar çıkarmaktadırlar. Onlar için faşizm, bugün sıkıyönetim uygulamalarında somutlanmıştır. Sıkıyönetim ilanını gerçekleştiren ve bugün terörizmi yasallaştırmaya çalışan örgütlü faşist hareket birden ikinci plana düşmüştür. Kararttıkları dünyalarında

ise ne yaptıklarını bilemez durumda sadece keskin laflar etmektedirler. Ne işe yarayacağını kendilerinin de bilmedikleri örgütlenme yöntemlerini piyasaya sürmektedirler. Onlar için, artık hak ve özgürlükleri korumak, geliştirmek için mücadele boş bir hayal durumundadır. "Barışçı kitle gösterileri" de, artık geçerliliğini yitirmektedir. Bu "sol" lafazanlara göre faşist saldırılar ve hak ve özgürlüklere yönelen baskılar karşısında, kitle mücadelelerini terketmenin, bu mücadeleyi küçük görmenin ne denli tehlikeli ve zararlı boyutları olduğu yakın geçmişte yaşanmıştır.

Anti-faşist mücadelenin zengin biçimleri arasında, birine sarılarak ve onu da beceriksiz ve tehlikeli biçimde ele alanlar ateşle oynadıklarını bilmek durumundadır. Bugün yapılacak ve yapılması gereken birçok görev vardır. Hak ve özgürlükleri sonuna kadar korumak için olanaklar ortadan kalkmamıştır. Ağırlaşan ve kararanın bugünkü siyasi şartlar değil, kendi kafaları olduğunu görmek zorundadırlar. Bugün yapılacak sorumsuz girişimlerin, demokrasi mücadelesine vereceği zararın büyüklüğünü ve bunun hesabının kolay kolay verilemeyeceğini bilmelidirler.

Sorumsuz, bireyci ve grupçu anlayışları terketmeli, ona buna küfretmekten vazgeçmeli, örgütlü birleşik mücadelenin gerçekleştirilmesinde, üzerlerine düşen görevleri tartmalıdırlar. Bu görevler ağır ve büyük sorumluluklar gerektiren görevlerdir. Bu bilinmelidir.

Maocu ihanet şebekesinin karşı devrimci saflardaki yeri netleşiyor

Aydınlık
SALI 2 OCAK 1979
'Bu hükümet işbaşında iken hiçbir tedbir yeterli değildir' diyen
MHP SIKIYÖNETİMDEN MEMNUN DEĞİL
MHP'nin "Yeni hükümet" hesapları itibar görmedi

Maocu ihanet şebekesinin başı Doğu Perinçek ve Aydınlık'çılar düne kadar her olayın ardında parmağı bulunduğunu ileri sürdükleri kontrgerilladan artık söz etmez oldular. Sıkıyönetim ilanından sonra sesleri kesilmişe benziyor. Sıkıyönetimin ve sıkıyönetim uygulamalarının etkin destekçileri durumuna girmiş bulunuyorlar. Sıkıyönetimin "kurtuluşa" doğru önemli bir adımın başlangıcı olduğunu ispatlamak için "engin" teorik çözümlemeler yapıyorlar. Sıkıyönetim bir de MHP'nin üzerine giderse herşey halledilmiş olacak. Kendilerine göre, bu yönde gelişmelerin olacağı mutlak. Bu "MHP'nin tedirginliğinden de" gözleniyor.

Maocu ihanet şebekeleri, bu "tespitler" ışığında, sıkıyönetimin hak ve özgürlükleri kısıtlayıcı uygulamalarına karşı çıkan sosyalistlere ise küfür yağdırıyorlar. Sıkıyönetime karşı çıkmanın MHP'yi gözden çıkarmakla eş anlamlı olduğunu, sıkıyönetim ilanı ile MHP'nin "iyice köşeye sıkıştığını, önceki müttefiklerinin de MHP'yi yalnız bırakmaya başladıklarını" ileri sürüyorlar. Hem de bütün bu "dahice çözümlemeler" sıkıyönetimin faşist örgütler üzerine değil, ilerici,demokrat, sosyalist güçler üzerindeki baskılarının arttığı, yasaklamaların alabildiğine yoğunlaştığı şu günlerde yapılıyor. Açıkçası, bugüne kadar yoğun olarak sürdürdükleri antikomünist, antisovyet kampanyaya, şimdi de burjuvazinin açıktan uşaklığı ekleniyor. Türkiye işçi sınıfı hareketi karşısında ihanet cephesi içindeki yerleri daha belirgin bir biçimde netleşiyor.

Bugünkü gelişmelerin, faşizme yönelen adımların, salt sıkıyönetim uygulamalarında somutlaştığını ileri sürmek, elbette son derece yanlıştır. Bu biçimiyle, sorunu yalnızca sıkıyönetim uygulamalarına karşı çıkmaya indirgemek ve sıkıyönetim kaldırılsın demek eksik olacaktır. Bugün temel görev sıkıyönetim ilanına neden olan faşist terör odaklarının dağıtılması için çalışmaktır. Terörün sıkıyönetim uygulamalarıyla yasallaştırılmaya çalışıldığı günümüzde bu son derece önemli bir görevdir. Ama faşist terör odakları salt MHP'de somutlaşmamaktadır. Devlet içinde kümelenmiş, dışında ikinci bir yönetim odağı oluşturmuş örgütlü bir güç bulunmaktadır. MHP ve yandaşı faşist örgütler bu gücün yalnızca bir kesimidir. Hükümet dışında oluşmuş bulunan bu yönetim odağı sıkıyönetim ilanı ve ardından hak ve özgürlüklerin büyük ölçüde kısıtlanmasıyla ileri bir adım atmıştır. Bu odak içindeki çeşitli kesimlerin, bir kısmının askeri darbe heveslisi olup olmaması birinci derecede önemli değildir. Sorun, bugün temel hakları yasaklamayla başlayan ve terörü yasallaştırmaya varabilecek süreçe ve bu süreç ardındaki güçlere karşı çıkıp çıkmama sorunudur. Maocu yazarların, bu anlamda "AP'nin darbe peşinde olmadığı" "keşfi" de o kadar büyük önem taşımamaktadır.

Türkiye işçi sınıfına yönelmiş bu geniş çaplı saldırı operasyonunu görmek istemeyen Maocu yazarların "sol" laflar ardında ihanetlerini gizleme çabaları boşunadır. MHP'ye küfür yağdırmaları da bu yüzden karşı devrimci yüzlerini maskeleyemeyecektir. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin bu tescilli uşaklarını sırtlarını dayadıkları güçler de kurtaramayacaktır.

ANTİ-DEMOKRATİK UYGULAMALARA KARŞI MÜCADELEMİZİ YÜKSELTELİM

SIKIYÖNETİMİN İLAN EDİLMESİNDEN SONRA, ANTİ DEMOKRATİK UYGULAMALARDA ARTMAYA BAŞLADI. BU UYGULAMALARIN YER YER ÜZERİNDE BİR İLERİCİ DERGİ BULUNAN KİŞİLERİN GÜNLERCE GÖZ ALTINDA TUTULMASINA KADAR VARIYOR. ORTA VE YÜKSEK ÖĞRETİM KURUMLARI İSE BİRER KIŞLA GÖRÜNÜMÜ KAZANMIŞ DURUMDA. AŞAĞIDA BİR KAÇ ÖRNEK SUNUYORUZ.

BEYTEPE'DE JANDARMA İKİ GENÇ ÖNCÜ ÜYESİNİ GÖZ ALTINA ALDI.

Hacettepe Üniversitesi, Beytepe Kampüsünde jandarma iki Genç Öncü üyesini gözaltına aldı. Gözaltına alınma gerekçesi, arkadaşlarımızın üzerinde birer adet Genç Öncü dergisinin bulunması idi. Genç Öncü dergileri yasaklanmadığı ve bulunan dergiler toplu miktarlarda olmadığı halde Genç Öncü üyeleri Mamak askeri cezaevinde yaklaşık iki hafta tutuldular. Daha sonra yapılan duruşmaları sonucunda, mahkeme serbest bırakma kararı aldı.

Bu gelişmeler sıkıyönetim döneminde yoğunluk kazanan keyfi uygulamaların açık birer göstergesi durumundadır. İlericiler üzerinde böylesi uygulamaların devam edeceği ise gün gibi açıktır. Faşist katiller ortalıkta dolaşırken, baskıların dayanıksız gerekçelerle ilericiler üzerine yöneltilmesi oldukça düşündürücüdür. 'Özgürlükçü demokrasi" aşığı hükümeti bu tür keyfi uygulamaların önüne geçmeye çağırırız.

İKTİSAT FAKÜLTESİNDE DİRENİŞ

"Demokratik hak ve özgürlükleri" koruma gerekçesi ile ilan edilen sıkıyönetim, demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırma yolunda giderek mesafe alıyor. Sıkıyönetim komutanlarının dernek çalışmalarını sınırlandıran bildirileri ve okullarda öğrenci sayısından fazla jandarma bulundurma politikası bir yana, keyfi uygulamalar da alabildiğine sürüp gidiyor. İşte bir örnek:

Gün 11 Ocak 1979 perşembe. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi dış binasının önünden faşistler jandarma nezaretinde geçiyorlar. Geçerken de İktisat öğrencilerine kışkırtıcı işaretler yapıyor, gülüyorlar. Çünkü İktisat fakültesi giremedikleri bir okul. İktisat öğrencileri de pencerelerden faşistlere bakılması gereken biçimde bakıyorlar, öfke ve tiksinti ile. O sırada faşistlerin nezaretçisi jandarmalar silahlarıyla binaya dalıyor ve üst kata çıkarak iki öğrenciyi ite kaka sınıftan salona çıkarıp dövmeye başlıyorlar. Dayak olayını engellemek için yanlarına giden öğrencilere silahları doğrultup "size ne oluyor lan" diyorlar. Komando okulunda öğrendikleri bütün döğüş tekniklerini, kendilerini savunmayan öğrencilere uyguluyorlar. Sonra döğülen öğrencileri alıp götürüyorlar.

Bilimsel sosyalist gençler, bu olayı protesto etmek için okulu boşaltmayı öneriyorlar. Diğer gruplar ve bazı "keskin"lerin itirazlarına rağmen okulu boşaltılıyor.

Anti-Demokratik uygulamalara karşı sessiz kalmamanın, birlik bayrağını yükseltmenin gerektiği günler yaşıyoruz. Kazanılmış demokratik mevzilere yönelen her türlü saldırıya, her türlü zorbalığa karşı bir adım gerilemeden, kitlesel tepkiler örgütlemenin gerektiği günler yaşıyoruz. Bilimsel Sosyalist gençler sorumluluklarının bilincinde, demokrasi güçlerinin birlikte mücadelesi için, her türlü zorbalığa karşı kitlesel tepkiler örgütlemek için, görev başındadır.

Aksaray Şubesi
Basın Yayın Birosu

ODTÜ'DE ANTİ DEMOKRATİK UYGULAMALARA SON!

ODTÜ üzerinde oynanan oyunlar giderek yoğunluk kazanıyor. Sıkıyönetim uygulaması adına sürekli olarak demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlama çabaları açık açık kendisini gösteriyor. Bunun bir örneği 22.1.1979 Pazartesi günü parlak manevralarla başlayan geniş bir operasyonla yaşandı.

İlan edildiği günden başlayarak, ilkin dergi satışları, bağış toplama, afiş asma vb. gibi demokratik kuruluşların en doğal fiili çalışmaları engellendi. Giderek, üzerinde, kitabının, defterinin arasında tek bir bildiri taşıyan kişilerin bile günlerce gözaltına alınması gibi uygulamalarla, kişisel hak ve özgürlüklerin hiçe sayılması boyutuna erişti. ODTÜ'de ilk günlerde kafeteryaya duvar gazetelerinin asılması ve kitap satış masalarının açılması engellendi. Ancak böylesi uygulamaların, ODTÜ gibi demokratik yapısı bilinen bir yerde, tüm kitleyi karşıya almadan gerçekleştirilemeyeceği açıktı. Bu yüzden ilk çabalar sonuçsuz kalmak zorundaydı. Bu arada rektörlükle geliştirilen olumlu diyalog sonucu, okuldaki faaliyetler yeniden başladı. Jandarma - 9 gün kafetaryadaki çalışmalara müdahale etmedi, hatta bu alandan çekildi.

Ancak, 22.1.1979 günü oynanan oyunun ikinci perdesi yüksek rütbeli askerlerle birlikte yüzlerce jandarmanın, kafeteryaya gelmesiyle başladı. Bu kişiler kafeteryayı dolaştıktan sonra kitap sergisinin başlarında duran öğrencilerin kimlik kartlarını istediler. Bu arada bazı öğrenciler jandarma tarafından dipçiklendi. Dört öğrencinin şebekesini aldılar. İki kişiyi de götürdüler. Bu gelişmeler üzerine kafeterya dışında toplanan öğrenciler "Sıkıyönetime Hayır", "Kahrolsun Faşizm", "Faşizmi Ezeceğiz" sloganlarıyla, faşizme karşı kinlerini haykırdılar.

Operasyon bununla da bitmedi. Kafeterya girişiminden birkaç saat sonra jandarma birlikleri ODTÜ İdari İlimler Fakültesini bastı. Temsilcilik odası ile Öğretim Üyeleri Derneği odasını arayan sıkıyönetim temsilcileri, bir sürü yasal kitap ve dergiyi suç unsuruymuşçasına toplayıp götürdü.

Daha sonra giriş ve çıkışları kontrol altına alan jandarmalar, bir sürü öğrencinin kimlik belgelerine el koydu.

Bu olay, sıkıyönetim uygulamasının ne yönde geliştiğini ve ne yönde geliştirilmek istendiğini açıkça ortaya koyan ufak bir örnektir. Ancak demokratik güçlerin örgütlü mücadelesi engellenemeyecektir.

CERRAHPAŞA TIP FAKÜLTESİNDE DEMOKRATİK İŞLEYİŞ ENGELLENEMEZ

Cerrahpaşa tıp fakültesinde yaşanan olaylar diğer birçok okullarda yaşananlar pek farklı değil.

Okulda her türlü gazete okumak yasaklanmıştır. Bırakalım politik içerikli gazeteler Günaydın, Saklambaca varıncaya kadar her türlü gazete okula ve sınıflara girişte polis ve jandarma tarafından alınmakta ve yırtılmakta, ilerici gazete ve dergileri okumak ise suç sayılmaktadır. Uygulamada daha ileri gidilerek, bir Tıp Fakültesinde, Tabibler Odasının aylık yayını "toplum ve Hekim" dergisinin okunması da sıkıyönetime aykırı tutumlar arasına katılmıştır. Bir okul öğrencisi üzerinde "Toplum ve Hekim" bulunduğu için sıkıyönetimce gözaltına alınması, bu konuda canlı bir örnek olmuştur.

Okumak denen şeyin her türlüsünü yok etmeye yönelmenin, ne kadar ilkel olduğu üzerine söz bile gerekmez.

Açık terör, belki kısa bir süre sükünet sağlıyor gibi görünsede, Üniversitelerdeki demokratik mücadeleyi engelleyemeyecektir. Faşistlerin yaptıkları şikayetlerle okuldaki demokratik mücadele ön safta görülen bazı arkadaşlar gözaltına alınmaktadır.

Faşistler sıkıyönetimden gayet memnun bulunmaktadırlar. Çünkü onlar için karanlık, en iyi ortamdır. Oysa okul öğrencilerinin en temel kişi hak ve özgürlükleri yok edilmektedir.

Okulda, öğrenci temsilciliği seçimi, 1750 sayılı Üniversiteler yasasına bağlı olduğu ve yapılması mümkün iken, okul yönetimince Sıkıyönetime devredilmiştir. Bu durumda seçim yapılması fiilen engellenmiş bulunmaktadır.

Okulda, böylelikle, zaten kısıtlı olan demokratik işleyip bütünüyle ortadan kaldırılmış olmaktadır. Okul tam bir kışla görünümüne sokulmuştur.

"Özgürlükleri koruma" iddiasıyla ilan edilen sıkıyönetimin bu uygulamaları, "özgürlükçü demokrat" hükümete sunulur.

GENÇ ARKADAŞ DERGİSİNE DİKKAT!

Faşistler Giresun ve Trabzon'a yığınak yapıyorlar

ALİ AYDIN

Sıkıyönetimin hemen ardından faşist partinin lideri, sıkıyönetim ilan edilen illerin çok yetersiz olduğunu söyleyerek; sıkıyönetimin yaygınlaştırılmasını istemişti. Başbuğ un bu işaretiyle, ilgili illerde "ülkücü harekât" başlatıldı. Günlük gazetelerin, haftalık dergilerin, işçi ve emekçi örgütlerinin bütün uyarılarına rağmen, faşist hareketin yeni planı uygulamaya koyuluyor:

Faşist hareket partisi, sıkıyönetim ilan edilen illerdeki kadrosunu sıkıyönetim ilan edilmesini istediği illere kaydırıyor. Bu illerin bir özelliği de faşist hareketin şimdiye dek zayıf olması. Bu illerin başında Trabzon ve Giresun geliyor.

TRABZON'DA FAŞİST ÜSLERİ

"Bindirilmiş kıtalar" halinde Karadeniz'in şehir ve kasabalarına çekilen faşistler, Başbuğun emrine uygun olarak "ülkücü harekatı" Trabzonda başlattılar. Faşist çeteler, valinin ve Pol-Bir'li polislerin yardımı ile işgal ettikleri. Kalkınma mahallesini üs edinerek, örgütlü ve sinsi saldırılarını yükseltmeye başladılar. 15 Ocakta Trabzonda uygulamaya konan olayların raslantı olmadığını bu gelişmeler kanıtlamaktadır. Raslantı olmayan diğer gelişmelirin biri ise; Pol-Der'li Polisler ile vali arasında tüm kamuoyuna yansıyan mücadele olmuştur. Çeşitli demokratik kuruluşların da tepkisini çeken bu olay faşist hareketin yeni taktiğinin bir parçasıdır. Sonuçta, polisler açığa alınmıştır.

Pol-Der üzerinde bu operasyonlar gerçekleştirilirken, Faşist Pol-Bir'e ne yapılıyor? Pol-Bir'in Karadeniz örgütlenmesi gittikçe yaygınlaştırılıyor. Örgütlenmeleri yaygınlaştıkça Pol-Bir'li polisler faşist tertiplere de imzalarını atıyorlar. Pol-Bir üyesi bir polisin TİP Merkez ilçe üyesi Selahattin Öğeç'i kaçırarak öldürmeye teşebbüsten sanık olduğu daha önce yazılmıştı. Suçüstü yakalanan sanıkların mahkemece serbest bırakılması belirli çevrelerin zorlamasıyla, Pol-Bir örgütlenmesinin genişletilmeye çalışıldığını somutlamaktadır.

Peki; yiğit bilim adamı, değerli sosyalist Dr. Necdet Bulut'un katilleri nerede. Katilleri yakalamak için yapılan çalışmaların ciddiyeti nedir? Necdet Bulut'u öldüren katilleri yakalamak için çalışmaksızın, faşistlerin yığınak yaptığı kalkınma mahallesini ciddiye almazsan, yurtseverler pusulara düşürülür, haince katledilir, kimsenin sesi çıkmaz ve yasa değiştirmekten, yeni yasalardan bahsedersin.

Burada tekrar ediyoruz ve uyarıyoruz:

Trabzonda faşist odaklar dağıtılmalıdır. Faşistler Trabzon'a yığınak yapıyorlar. Faşist çetelerin silahlı üssü Kalkınma Mahallesidir. Trabzonda yeni kitle kırımları planlanıyor. Cihat çağrısı yapılıyor. Faşist hareketin yeni taktiği Trabzonla sınırlı kalmayacak. İstanbul, Ankara gibi sıkıyönetim ilan edilen bölgelerden kaçan faşistler, Giresunda da yeni tertipler peşinde koşmaktadırlar.

GİRESUNDA FAŞİSTLERE YER YOK

Faşistler MC döneminde de gelmişlerdi Giresun'a. İşgal ordusu gibi. Eğitim Enstitüsü ve Fiskobirliğe doldurulmuşlardı faşist çapulcular. Ancak, onların deyimiyle Giresun halkı "YİĞİT TOPAL OSMAN'IN torunları" olmadıklarını kanıtlayarak, işgalci çapulculara gerekli dersi vermişti. Yerli faşistlerin saldırganlığı yetersiz bulunduğu için, Kırıkkale'den, Tokat'tan, Erzurum'dan getirilen faşistlere, ev vermemişti Giresun halkı. Ama Giresunlu müteahhitler, devlet ihaleleriyle palazlanarak, Giresun'u beton yığını haline getiren müteahhitler bu "vatan çocuklarına" barınak bulmuştu. Hanlarının, apartmanlarının kapısına 'OTEL' levhası asarak faşistlere kalacak yuva kurmuşlardı. Beri yanda Otel Pamuk, faşistlere pansiyon yapılmıştı. Otel Pamuğun kirasının, 100.000 TL aylık çekle Ankara'dan ödendiği gerçeğini duymayan kalmamıştı Giresunda. Bugün hala 'Otel' yazılı levhalar apartmanların kapısında asılı, Huzur Oteli vs. gibi. Bu otellerin belediyeden ruhsat alıp almadıkları bilinmiyor, şayet almışlarsa, CHP'li belediye başkanının ve meclisinin kime hizmet ettiklerini ve ne karşılığında buralara 'Otel' ruhsatı verdiklerini sormak gerekiyor.

5 Şubat'ta Giresun Eğitim Enstitüsü açılacak. Faşistler dışardan getirdikleri güçlerle açılışa hazırlanıyorlar. Genç Arkadaş dergisinin Giresunda ülkücü harekatı başlatmak için yaptığı cihat çağrısı faşistlerin Giresundaki karanlık planlarını utanmadan ve çekinmeden açıkladıklarını gösteriyor. Bu arada, büyük faşist şeflerden Dr. Ergun'un da Giresun'a tayini oldukça ilgin. Dr. Ergun SSK'ya müdür olarak tayin ettirilince her-

SIKIYÖNETİM VE EYLEMBİRLİĞİNDE SORUMSUZLUK

HASAN KESKİN

Çeşitli boyutlarda faşizme karşı mücadelede, iş ve güçbirliği sorunu tartışılırken, Maraş katliamı ve sıkıyınetim ilanı yaşandı. Bununla beraber tartışmalar "siyasetlerdeki" telaş ve dar grupçu tavırlar hızlandı. Sıkıyönetim ve sonrası gelişmeler, faşizme karşı eylem birliğinde samimi olanlarla olmayanları açığa çıkardı. DİSK üst yönetimi iki gün toplanıp, sadece "5 dakikalık saygı duruşu" kararı alınırken diğer kitle örgütleri ile eylem birliğine sırt çeviriyor, üyelerine genel merkezden bağımsız hiçbir eyleme katılmamaları için direktif veriyordu.

İzmir'de de, 27 Aralık'ta TÖB-DER İzmir şubesinin çağrısı üzerine Maraş ve sıkıyönetimi tartışmak için kitle örgütleri toplandılar. Bu toplantıda Genç Öncü temsilcisi, güç ve eylem birliği toplantılarının Genel Merkezler düzeyinde yapılmakta olduğunu, İzmir'de oluşturulacak platformun bu toplantı ışığında hareket etmesi gereği üzerinde durdu. Sosyalist Gençlik Birliği de Genç Öncü'nün görüşlerine katıldığını açıkladı. Tartışmada, diğer kitle örgütü temsilcileri, merkezler düzeyindeki toplantıyı beklemenin gereksizliğini söyleyip eylemlerin tartışılmasını önerdiler. Bu durumda Genç Öncü temsilcisi, "Biz ilkelerini uygun görürsek aldığınız kararlara katılırız ve her zaman birlikten yanayız" diyerek, toplantıdan ayrıldı. Bu toplantıdan ayrılış, "ilerlemeci" diye bilinenlerce çarpıtıldı. 30 Aralık Cumartesi mitingine katılmayacağımız biçiminde lanse edildi. Oysa Genç Öncü İzmir şubesi 30 Aralık mitinginin ilke ve koşullarını ve Genel Merkezler düzeyinde yapılan toplantının başarısızlıkla sonuçlanmasını değerlendirdikten sonra, mitinge katılma kararı aldı, gerekli işlemleri yaptı. Mitinge Çağrı duyurusunda Genç Öncü'nün adı da yeraldı. Buna rağmen, Menemen, Torbalı ve diğer bazı yerlerde Mitinge Çağrı duyurusunda Genç Öncü'nün adını silip, karşısına çekildi yazıp dağıttılar. Mitingden sonra Torbalı'da, TÖB-DER'de bu yanlış tutumlarının nedenini soran bir Genç Öncü arkadaşımız, ilerlemeci bayların saldırısına uğradı.

Aylardır faşist hareket partisi sıkıyönetim özlemi çekiyordu. Sıkıyönetim ilan edildi. Şimdi de sıkıyönetim ilan edilen illerin sayısını az buluyor, sıkıyönetimi ilericiler, sosyalistler üzerine yöneltmek istiyor.

İlericilerin, sosyalistlerin hedefi, bugünkü koşullarda faşist odakların dağıtılması için çalışmak ve bu doğrultuda en geniş tutarlı birlikteliği oluşturmak olmalı. Yoksa hâlâ grupçu, tasfiyeci yaklaşımlar faşist tırmanışın hızlanmasına, eylem birliğinin engellenmesine yarar.

Geçmişte yaşanılan ve olumsuz sonuçları ortaya çıkan tutum ve davranışlardan gereğince ders alınmalıdır.

kes şaşırmıştı. Herkesten daha çok şaşıran CHP'liler araştırdılar. Bu tayini CHP Giresun Milletvekili M.Kemal Çilesiz'in gerçekleştirdiğini öğrendiler. Daha sonra bu tayini geri aldırdılar. Çilesiz, Dr. Ergun gibi nice faşistin işini yapmakla, Ankara'da Giresunluların işini döndermekle meşgul. Sayın Çilesiz böylelikle vatandaşın doğal işini yapıyor, bir de seçimden seçime Giresunda CHP'den milletvekili oluyor. Çilesiz'in nice faşistler hesabına yaptığı işlerin hesabı da tutulmakta.

Faşist hareketin Karadenizdeki temel dayanakları başta silah kaçakçılarıdır. Vurguncu müteahhitler de maddi desteklerini unutmuyorlar bu arada.

Bütün bu gelişmeler faşist hareketin yeni taktiğinin hayata geçirilme çabalarıdır. Faşistlerin "yeni kitli kırımı" hesapları bu olaylarla somutlaşmaktadır. Trabzonda gelişen ve Giresunda provaları yapılan bu olayların ardında yatan gerçek faşistlerin yeni planlarıdır.

Bu planlar bozulmalıdır. Hükümet, göz göre göre gelişen bu olaylar karşısında, gaflet uykusundan uyanmalı, gereken tutumu almalıdır. Bütün kitlesel işçi ve emekçi örgütleri için ise görev daha günceldir. Örgütlerine ve kitlelerine sahip çıkarak, tabanlarını genişletmeli, anti-faşist mücadelede yerlerini almalıdırlar. Beri taraftan güç ve eylem birliği işçi emekçi örgütü olmanın sorumluluğuyla gerçekleştirmelidirler. Demokratik hak ve özgürlükler korunarak, anti-faşist mücadele yaygınlaştırılmalıdır. Görev bizimdir.

Maraş katliamının üstü örtülemez

Kahramanmaraş olayları, sıkıyönetim ilanından sonra unutturulmaya çalışılıyor. Faşistlerin, olaylar hakkındaki demogojileri dışında, basın organları, faşist katillerce düzenlenen soykırımın üzerine sünger çekmeye çalışıyorlar. En başta, hükümetin tutumu bu yönde gelişiyor. Bu tutum, faşist katillerin aklanmasından başka bir anlam taşımamaktadır. Maraş olayları gerekçe gösterilerek, ilan edilmiştir. Sıkıyönetim sonrasında faşist canileri yakalamak, kovuşturmak için somut bir çaba içine girilmemiş olması, aklanmanın açık bir göstergesidir. Bu gelişmeler karşısında, ilerici, demokrat, sosyalist güçler seyirci kalmamak durumundadırlar. Başta Maraş katliamı olmak üzere tüm faşist katliam girişimlerinin faillerinin yakalanması için zorlayıcı olmalıdır.

MARAŞ KATLİAMININ GELİŞİMİ

Maraş katliamının, faşist cinayet şebekeleri tarafından, planlı ve örgütlü bir biçimde gerçekleştirildiği bugüne kadar çeşitli defalar yinelendi. Faşist hareket, yayın organlarını kullanarak yaptığı demogojilerle ve aşağılık yalanlarla da bu gerçeği gizleyememektedir. İlericiler ve alevi yurttaşlar üzerinde tam bir soy kırımı gerçekleştirilmiştir. Olayların kapsamının genişliği ve bağlı olarak önemi bu noktada yatmaktadır.

Mezhep ayrılıkları körüklenerek olayların boyutunun ve kapsamının genişletilmesinin, temel nedeni, gelişen işçi sınıfı hareketinin ve ilerici güçlerin sindirilmeye çalışılmasıdır. Nitekim, olayların Tekstil işçilerinin MİSK'ten ayrılıp DİSK'e geçmeye başlamaları, belediye işçilerinin ise Genel-İş saflarında toplanmaları sırasında meydana gelmiş olması asıl hedefin işçi sınıfı hareketini engellemek olduğunu göstermektedir.

VE SALDIRGANLAR

Alevi ve ilerici yurttaşların toptan imhasına yönelik saldırıların en önemli faillerinden biri AP'li belediye başkanı Ahmet Uncu'dur. Ahmet Uncu belediye hoparlörlerinin halkı alevilere karşı kışkırtmak için kullanılmasına izin vermesi yanında, alevi-ilerici yurttaşların evlerinin tespitinde de başlıca görevi olan bir kişi olması açısından önem taşımaktadır. Olaylardan haftalarca önce aralarında Ahmet Uncu'nunda bulunduğu ekipler, tüm şehri taramışlar, elektrik kontrolu adı altında alevi ilerici yurttaşların işyerlerini evlerini işaretlemişlerdir. Koskoca mahallelerde, bir iki alevi yurttaşın evinin, saldırganlarca yakılması ve ev sahiplerinin kadın çocuk demeden kurşunlanması bu işlemin somut göstergesi durumundadır.

Olayların gelişimi ve kazandığı boyutlar faşist saldırganlığın üzerinde dikkatle durulması gereken yanlarını ortaya çıkarmaktadır. Olayların planlı bir biçimde başlatılıp geliştirilmesi ve bir soy kırımı niteliği kazanması yanında ölenler arasında kadın ve çocuk oranının fazla olması faşizmin insanlık dışı yüzünü çok net biçimde ortaya sermektedir. Olaylar sırasında, kadın ve kızlara sarkıntılık yapılmış, ganimet adı altında alevi ilerici yurttaşların eşyaları yağma edilmiştir. Bütün bu olaylar gelişirken, emniyet görevlilerinin ortalıkta hiç görülmemesi ilerici polislerin ise

kurşunlanması işin bir başka yönüdür.

MARAŞ FAŞİSTLERE Mİ BIRAKILACAK?

Bugün asıl sorun, Maraş'ta bundan sonra ne olacağıdır. Maraş faşistlere mi bırakılacaktır? Hükümet tam bir vurdumduymazlık içinde bulunmaktadır. Olaylar sırasındaki olumsuz tutumu, bugün de devam etmektedir. Olaylardan hemen sonra, Maraş olaylarını "sol'un tahrikiyle" başladığını ileri süren, "demokratik sol" ağırlıklı hükümetin içişleri bakanının, Maraş'ta bulunduğu sırada olayların daha büyük boyutlara ulaşmasını önleyen Pol-Der'li polisleri, Maraş dışına sürmesi, bu olumsuz tutumun süreklillğini somutlamıştır. Pol-Bir üyesi polisle ise Maraş'ta bırakılmışlardır.

Maraş'ın, alevi halkı bugün Maraş'ı terketmektedir. Saldırılardan canlarını kurtaranlar, yakınlarını kaybedenler, ya köylere ya da başka şehirlere yerleşmeye çalışmaktadırlar.

Bir yanda hükümetin, ilerici kişilere Maraş'taki görevlerinden alması, öte yanda saldırıya uğrayanların göç etmeleri , her geçen gün Maraş'ın faşistlerin eline bırakılmasına neden olmaktadır. Maraş, faşist parti ve yandaşları için cirit oynatacak bir yer haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Hükümet, bu gelişime seyirci kalmaktan, hatta destek olmaktan vaz geçmelidir. Faşizme iyice teslim olmak istenilmiyorsa, faşist katillerin, elebaşların üzerine gidilmelidir.

Saldırıya uğrayan yurttaşların, yaralarının sarılması için etkin önlemler alınmalıdır. Özellikle tarım ürünleri dolayısıyla ilişkilerin daha yoğun olduğu yaz ve sonbahar mevsimlerinde daha büyük olaylarla karşılaşmamak için suçlular, olayları planlayanlar, olayların gerçekleşmesi için büyük para yardımı yapanlar mutlaka ortaya çıkarılmalıdır.

Hoparlörden 'cihat" çağrısı yaptıran Belediye Başkanı'ndan, hastanede yaralıları ölüme terkeden hastane baştabibine, büyük maddi yardımlarda Hasan Balcı'dan Faruk Arıkan'dan ve tüm tertipçilerden hesap sorulmalıdır.

Maraş'ta kayıp büyüktür. Ama tüm mevziler yitirilmemiştir. Eldeki olanaklar bundan böyle ilericiler, sosyalistler tarfından dikkatle değerlendirilmeli ve kullanılmalıdır. Maraş faşistlere terkedilmemelidir. Tüm karanlıklara rağmen gelişmelerin aydınlık yanı, işçi sınıfının sendikal ve politik hareketinin geriletilememiş olmasıdır. Temel görevde budur.

KARDEŞLERİMİZİ, ŞEHİTLERİMİZİ UNUTMAYACAĞIZ

14.1.1979 Akşamı faşist cinayet mangaları bir üyemizi daha katlettiler. Son aylarda yitirdiğimiz dokuzuncu üyemiz Hayriye Targan kardeşimiz, bir ay önce TİP Tarsus ilçe başkanı ile evlenip Tarsus'a yerleşmişti. Bulunduğu yerde işçi sınıfı partisinin üyeliğinin verdiği onur ve coşkuyla çalışmalarını sürdüren kardeşimiz, 14.1.1979 günü akşamı evde yalnızken faşist katillerin saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi. Arkadaşımızın katledilmesini engelleyemeyenler bu kez cenaze törenini engelleme girişiminde bulundular. Tarsusta toprağa verilmesi gerekirken "olaylar çıkar" gerekçesiyle cenazenin Adana il sınırları dışına çıkartılmasını yasaklayan sıkıyönetim, böylece asıl görevinin demokratik hak ve özgürlüklerin kullanımını yasaklamak olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Anarşi ve terörü önleme gerekçesi ile sıkıyönetim ilanı yapan hükümeti uyarıyoruz. Demokratik hak ve özgürlüklerimizi sonuna kadar kullanacağımızı, bu haklarımızı genişletmek için mücadelemizi herhal ve şartta sürdüreceğimizi iyi bilmelidirler.

Son aylarda Türkiye işçi sınıfımızın politik örgütüne ve Türkiye gençliğinin sınıf ve yığın örgütüne ve üyelerine yapılan saldırılar bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesini bir adım dahi geriletemiyecektir. Aksine her geçen gün mücadelemiz gelişmekte işçi emekçi sınıflar ve gençlik içinde kök salmaktadır. Bu mücadelede yitirdiğimiz her kardeşimizden boşalan yeri yeni binler onbinler tarafından doldurulacaktır.

Sosyalizm bayrağımız onbinlerin elinde hızla zaferi doğru ilerlemektedir.

KARDEŞLERİMİZİ, ŞEHİTLERİMİZİ UNUTMAYACAĞIZ
FAŞİZMİ EZECEĞİZ

ILGIN'DA AZGINLAŞAN FAŞİST TERÖR MÜCADELEMİZİ DURDURAMIYACAK

15 Aralık Cuma günü azgınlaşan faşist terör sonucu bir arkadaşımız yaralanmıştır. Bir faşistin okuldan atılmasından sonra bunu hazmedemeyen faşistler, bir tartışma sonucu İzzet Cesur arkadaşımızı arkadan kahbece bıçaklamışlardır.

Yaralama olayından sonra okulda can güvenliği olmadığı için direnişe geçilmiş; tüm ilerici ve demokratlar Genç Öncü'lerle birlikte faşist saldırılara karşı koymuşlardır. Olaylar böyle sürüp giderken İzzet arkadaşı hastaneye götüren Ramazan Alkan arkadaş tutuklanmış ve polisler tarafından dövülmüştür. Üç gününü hapishanede geçiren arkadaşımızın suçsuz olduğu kanıtlanınca kamuoyundan gelen tepkiler üzerine serbest bırakılmıştır.

Lisedeki olayda da iktidar her zamanki gibi yine "sağa da, sola da karşıyım!" mantığı ile hareket ederek öğretim özgürlüğünü ve can güvenliğini tehdit altında bulunduran faşist odaklara taviz vermiştir. Tanıklığa giden arkadaşlarımız her türlü baskıya uğramış ve dövülmüşlerdir. Bütün bu ve buna benzer faşist baskılar işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist politik hareketi yolunda yürüyen biz Genç Öncü'leri yıldıramayacaktır. Yine örgütlü birleşik gücün yenilmeyeceğini bilerek faşizmi ezeceğiz, faşizme geçit vermeyeceğiz.

DİSK 5 OCAK DİRENİŞİ:

Anti-faşist mücadelede çekingenlik ve sorumsuzluk

İşçi sınıfımızın ilerici sendikal örgütü DİSK, 5 Ocak Cuma günü tüm üyelerini ve demokratik güçleri Kahramanmaraş'ta ölenlerin anısına saygı duruşuna çağırdı. Saygı duruşu belirlenen günde saat 11.00 de başlayacak ve 5 dakika sürecekti.

Saygı duruşu eylemi Ankara'daki uygulanışıyla faşist güçlere ve tertiplere karşı kararlı bir tepkinin gösterilmesi açısından başarılı sayılabilecek sonuçlar ortaya koydu. Eylemin Ankara'daki uygulanışı aynı zamanda demokratik güçlerin eylem birliğini engelleyen mantığın ve davranışların ne olduğunu da açıklıkla gözler önüne seriyordu.

Bilimsel sosyalistler, eyleme DİSK'in çizdiği sınırlar içinde en geniş katılımı örgütlemek için seferber oldular. DİSK'in eylem öncesi çizdiği çerçeve elbette etkin bir anti-faşist tepki oluşturulması açısından eksiklikler ve tutarsızlıklar taşıyordu. Bu eksiklik ve tutarsızlıklar, bir yandan eylemin etkinliğini azaltıcı sonuçlar verirken, bir yandan da kendi küçük dünyalarında "keskin devrimciliği" meslek edinenlere disiplinsizlik için bahaneler de yaratıyordu.

Nitekim, Ankara'daki yüksek öğrenim kurumlarının çoğunda etkinliğini sürdüren goşist hareket kolaycılığının, içinde bulunduğu eylemsizliği neden olan kararsızlıklarını "aktif mücadele" maskesine gizleyerek eylemi amacından saptıracak davranışların içine girdiler. "Eylemin sınırlarını genişletiyoruz" bahanesiyle hemen tüm yüksek okullarda bir günlük boykot ilan ettiler. Öğrencilere eylemin gerekçesini anlatmak için en küçük bir çaba bile göstermeden okulları terkettiler.

Demokratik güçlerin eylem birleğinin sağlanabilmesinde en önemli ilkelerden birisinin de, düzenlenen eylemlerin başta çizilen çerçevede disiplinli bir şekilde yürütülmesine özen göstermek olduğundan hareket eden bilimsel sosyalistler, saygı duruşunun başarıya ulaşması ve en geniş katılımın sağlanması için yoğun çaba harcadılar. Bu çabalar pek çok birimde, özellikle işyerlerinde, hem eylemin başarıyla uygulanması hem de eylemi saptırıcı girişimlerin önlenmesi açısından sonuç verdi.

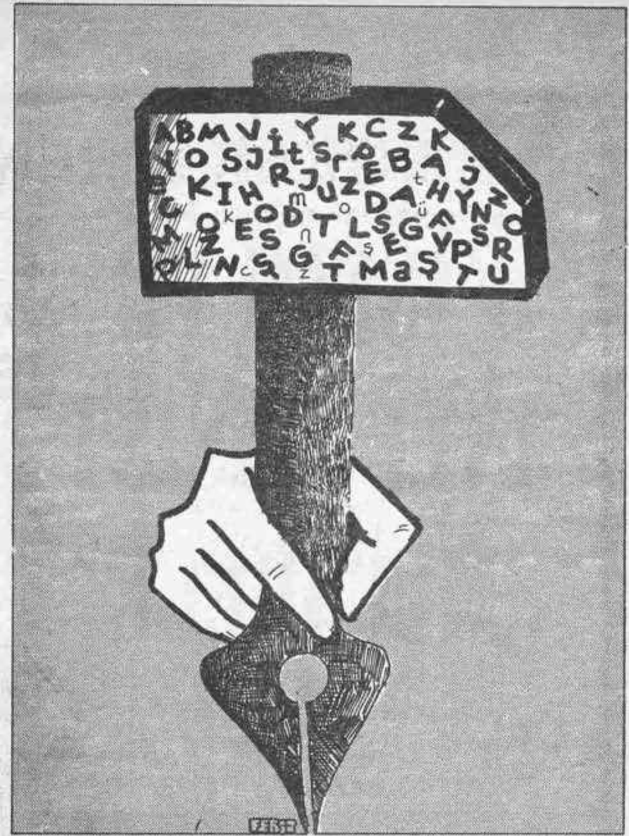
Örneğin DİE'de eylemin sınırlarını genişletmek amacıyla ortaya çıkan goşistler, maocuları ve bazı CHP'lileri de yanlarına almalarına karşın 150 kadar kişiyle toplanarak forum yapmak durumunda kaldılar. Buna karşın sosyalistlerin örgütlediği 1000'e yakın insan işçi sınıfı disiplinine uyarak bulundukları yerleri terketmeyerek saygı duruşuna katıldılar. Goşistler "eylemin sınırlarını sabah genişletemeyince" öğleden sonra işi bırakma çağrısı yaptılar. Bu çağrıları da sonuçsuz kalıp kimse işi bırakmaya yanaşmayınca, kendileri iş bıraktılar ve amirlerinden izin alarak işyerinden ayrıldılar.

Bu örnek benzerlerinin içinde en belirgini ve goşist mantığı sergilemesi açısından en öğretici olanıydu. Buna benzer örnekler, bir çok birimde yaşandı. Sosyalistlerin eylemin çizilen sınırlar içinde başarıyla uygulanması yönündeki davranışlarının diğer kesimlerce de kabul edildiği bir çok birimde katılımın başta umulanın çok üstünde olduğu da gözlendi. Örneğin faşist kadroların oldukça yoğun bulunduğu İmar ve İskan Bakanlığı'nda saygı duruşuna katılanların sayısı 300'ü aştı. Aynı şekilde faşistlerin oldukça yoğun olarak bulunduğu AİTİA'da da eyleme faşistler dışındaki herkesin katılması sağlanabildi.

Kısaca söylemek gerekirse, DİSK'in kararlaştırdığı 5 dakikalık saygı duruşu eylemi, kendi sınırları içinde, özellikle demokratik güçlerin eylem birliğnin hayata geçirilmesi açısından bir çok noktayı açığa çıkardı. Demokratik Platform çalışmalarını "eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik" dedikleri ne olduğu belirsiz bir ilkede ısrar ederek sabote edenlerin, ortak eylemleri hangi mantıkla ele aldıklarını bu eylemde geniş kitleler açıklıkla görme olanağını buldular.

Sosyalistler, demokratik güçlerin örgütlü birleşik gücünün yaratılmasında, eylemlerin işçi sınıfı disiplinine yaraşır bir düzenlilikle geçmesi için bundan sonra da yoğun çaba harcayacaklar. Goşistlerin, maocuların ve işçi sınıfı disiplininden işlerine geldikçe bahseden oportünistlerin tüm engellemelerine karşın, disiplinli, örgütlü, birleşik kitle eylemleri faşizme karşı mücadelede belirleyici olacaktır.

İzmit'te demokratik kuruluşlar üzerindeki baskı kaldırılmalıdır

Kocaeli Türkiye'nin önemli sanayi merkezlerinden birisi. Kocaeli'nin bu konumu işçi sınıfı hareketi açısından kuşkusuz önem taşıyor. Ancak aynı durum faişst hareketin de bu bölgeye ayrı bir önem vermesine neden oluyor. Bu güne dek faşist parti ve yandaşları İzmit'te önemli bir adım atamadılar. Fakat provakasyonlarına zemin hazırlamak yönündeki uğraşlarını sürdürüyorlar.

MC döneminde, Eğitim Enstitülerinde faşist işgal altında bulunduğu dönemde, Kocaeli Eğitim Enstitüsü'nü faşistleştirme girişimleri başarısız kaldı. İlerici öğrencilerin ve okulun yakınındaki SEKA ve Devlet Malzeme Ofisi işçilerinin kararlı tutumu faşistlerin başarısızlığının temel nedeniydi. Faşistler okullarda taban yaratma çabalarını sürdürürken asıl hedeflerine, fabrikalara yöneldiler. MC döneminde fabrikalara işçi olarak alınan faşistler, CHP iktidarı döneminde de varlıklarını hala sürdürüyorlar.

İlerici belediye başkanı Erol Köse'nin "harcanmasından" sonra belediye AP'ye teslim edildi. CHP İl Örgütü bu dönemde parti içindeki "solcuları" temizleme ve İl Örgütünü Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Şahabettin Bilgisu, ailesi ve ortaklarına bırakmak uğraşı içinde olduğundan belediyenin AP'ye teslim edilmesi sessizce gerçekleştirildi. Şimdi İzmit Belediyesi Tariş'ten atılan faşistlerin iş alanı haline geliyor. Tariş'ten atılan faşistler belediye otobüslerinde biletçilik yapacaklar. Para veremiyoruz diye işçi çıkaran belediye başkanı faşistler için belediye otobüslerindeki kumbaraları kaldırıyor.

Çelik Halat Fabrikası'nda faşist Türk Metal ve Kazlı Deri'de Türk-Deri-İş Sendikaları örgütlenme uğraşı içindeler. Sosyalistlerin Maden-İş'te etkin hale gelmesiyle Çelik Halat'taki faşist örgütlenme geriliyor. Kazlı Deri'de ise daha çok çevre köylerden gelenler çalışıyor. Faşistler burada taban yaratarak çevre köylere yayılmayı amaçlıyorlar. Ancak sosyalistler bunun da önünde en büyük engel olarak duruyorlar.

Kocaeli yöresinde MHP örgütlenmesini sürdüren Akif Bekiroğlu'nun "ilgi çekici" bir şekilde öldürülmesinden sonra sokak hareketleri başlatıldı. İlericilere ait evler, arabalar yakıldı. Bu olaylardan ve Akif Bekiroğlu'nun öldürülmesinden birkaç gün önce Türkeş'in İzmit'e geldiği ve Akif Bekiroğlu ile "bilinmeyen bir nedenden" dolayı çok sert tartıştığı biliniyor. Akif Bekiroğlu'nu öldürdüğü iddia edilen kişi ise suçsuz bulunarak serbest bırakıldı. ÜGD liderlerinden birisi ise ilericilere ateş ederken bir çocuğu öldürdüğü için aranıyor. Ancak polisin "uzun aramalarına" rağmen bir türlü bulunamıyor. Faşistlerin barış çağrıları yaptığı bir gün ÜGD İzmit Şube Başkanı Mümin Aslan ise ateş ederken yakalandı.

Bu olaylar ve "yetkililerin" olaylar karşısında aldığı tavırlar, terörün kaynağına inmek isteyenlerin hedeflerini doğru saptamaları gerektiğini bir kez dah açıklıkla ortaya koyuyor. Bu olaylar olurken Kocaeli Valisi "sağa da karşı değilim, sola da" diye demeçler veriyordu. Ancak bu demecin ne anlama geldiğini görmek uzun zaman almadı. İzmit'teki demokratik kuruluşlar kapatıldı. POL-DER Başkanı Ferit Can sürüldü. Arkasından da görevden ihraç edileceği açıklandı.

KÜTAHYA ALTINTAŞ GENÇ ÖNCÜ ŞUBESİ KURUCU ÜYESİ OSMAN BAŞALAN KARAKOLDA DÖVÜLDÜ VE VEKİL ÖĞRETMENLİK GÖREVİNE SON VERİLDİ:

Osman Başalan'ın evi jandarma tarafından basılarak aranmıştır. Arkadaşımızın evini basan jandarma, Yürüyüş ve Genç Öncü dergilerine el koymuştur.

Bununla da yetinilmeyerek arkadaşımız karakola götürülmüş ve karakolda dövülmüştür. Arkasından Yürüyüş ve Genç Öncü dergilerini evinde bulundurduğu için arkadaşımız hakkında soruşturma açılmıştır.

Bütün bunlara MSP eğilimli kaymakam ve CHP'li ilk öğretim müdürürün, arkadaşımızın vekil öğretmenlik görevine son vermesi eklenmiştir.

Altındaş Genç Öncü şubesi kurucu üyesi arkadaşımıza yöneltilen bu saldırıyı protesto ediyoruz.

FAŞİZM VE ANTİ-FAŞİST MÜCADELE

GENÇ ÖNCÜ BİLİM EĞİTİM ARAŞTIRMA BÜROSUNCA HAZIRLANMIŞTIR

"Emperyalizmin ne olduğunu bilmiyorsanız, faşizmin ne olduğunu bilemezsiniz" (Togliatti)

"Faşizm, tekelci kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist öğelerinin açık teröre dayanan diktatörlüğüdür." tanımı faşizmin insanlığın karşısına en insanlık dışı yöntemleri kullanarak çıkmasından daha önceleri bilimsel sosyalistlerce yapılmıştı. Bu tanımlamayı tüm dünya işçi ve emekçilerine, ilericilere, yurtseverlere, insanlık üzerine kara bulut gibi çökmeye hazırlanan faşizme karşı mücadelelerini yönlendirmek için veren Komünist Enternasyonal, hangi çözümlemelere dayanarak çıkarmıştı? Doğruluğu kanlı faşist döktatörlüklerce pek çok kez insanlığa kanıtlanan bu tanımlama bugün de tüm işçilerin, emekçilerin, yüreğinde insan sevgisi taşıyan tüm insanların doğruluğunu bildikleri bir silah özelliğini taşıyor. Doğaldır ki, faşizmin temellerini anlamamıza ışık tutan, faşizme karşı mücadelemizi yönlendiren bu tanımlama, tam anlamıyla bilimsel sosyalistlerce kavranabiliniyor. O halde "tekelci sermayenin kanlı diktası olan faşizm " nereden temellenmektedir?

FAŞİZM, KAPİTALİZMİN TEKELCİ DEVLET EVRESİNİN ÜRÜNÜDÜR

Kapitalizmin, serbest gelişmeci dönemini geride bırakıp tekelci evresine girmesiyle birlikte, bünyesinde varolan bunalımlar sürekli bir biçim aldı. Bunalımın sürekli bir biçim almasının temellerinde üretimin üst düzeyde yoğunlaşması, tekeller ve emperyalistler arası pazar sorunu, tekelleşmenin doğal sonucu olarak ortaya çıkan ara kesimlerin yok olması yatıyordu. Hızlı yoğunlaşma ve merkezileşme sonucu tekelci burjuvaziyle geri kalan tüm kesim ve sınıflararası çelişki özellikle yoğunlaşmaktadır. Tekelci kapitalizmin devletle kaynaşması dönemi olan 1920-1930 arası yıllarda geçişin sıkıntılarını ve bunalımlarını çözemeyen burjuvazinin çözümsüzlüğüne geçici bir çare olarak faşizm gelmiştir.

Tekelci devlet kapitalizmine geçişin bunalımlarının çözülebilmesi için gündeme gelen faşizmin özelliği, burjuvazinin toplumun diğer tüm kesimleriyle çelişkileri "çözmeye" çalışan açık terörist diktatörlük olmasıdır. Bu özellik faşizmin sadece kimi ülkelerin üzerinde bir tehlike olmadığını ve tüm dünya halklarının sorunu olduğunu göstermektedir.

FAŞİZM UYGUN PSİKOLOJİK ORTAMI YARATARAK TEHLİKE OLMAKTAN ÇIKAR, DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURAR

Faşizmin burjuvazi tarafından bunalımına çözüm için gerçekleştirilebilmesi, aynı zamanda uygun bir ortamın hazırlanmasını da zorunlu kılar. Bu uygun ortamın tabanını da tekelleşmenin mülksüzleştirdiği, eski durumlarını sürdürememekten dolayı düzene kinli küçük burjuva kesimler oluşturur. Bu uygun ortamın yaratılması zorunluluğu geniş kitlesel destek zorunluluğuyla karıştırılmamak zorundadır. Bu ortamın hazırlanmasında 'toplumsal panik" diye isimlendirilen durum da faşizmce en başarılı biçimde değerlendirilir. Çünkü toplumsal panik olgusunun temelinde yatan işçi ve emekçi kitlelerin mücadelelerindeki başarısızlık, burjuvazi için ihmal edilmeyecek bir olgu önemi taşımaktadır. Faşizm tüm bu anlatılanlardan da çıktığı gibi, bir yanıyla burjuvazinin iktidarının başarısızlığı, diğer yanıyla işçi ve emekçi sınıfların mücadelelerini yeterince geliştirememeleri ve sonuç alıcı adımları atamamaları, doğal olarak da yükselen bir demokrasi mücadelesinin varlığı sonucu gündeme gelmektedir. Stalin bu konuda, İkinci Dünya Savaşı öncesinde faşizm halkların karşısına tehlike olarak çıktığında şunlara dikkat çekmişti: "Almanya'da faşizmin zaferi yalnızca işçi sınıfının zayıflık işareti ve faşizme yolu açan sosyal-demokrasinin işçi sınıfına ihanet ettiği sonucu sayılmamak gerekir. Bu zaferi aynı zamanda burjuvazinin de bir zayıflık işareti, burjuvazinin artık parlamenterizmin ve burjuva demokrasisinin eski yöntemleri ile iktidarını yürütme gücüne sahip olmadığını gösteren, onu iç politikasında terörcü yönetim biçimlerine başvurmaya zorlayan bir işaret; burjuvazinin artık barışçı bir dış politikaya dayanarak güncel duruma bir çare bulma gücüne sahip olmadığını doğrulayan, onu bir savaş politikasına başvurma zorunda bırakan bir işaret saymak da gerekir." (1)

FAŞİZMİN AYIRDEDİCİ ÖZELLİĞİ AÇIK TERÖRE DAYANMASIDIR

Faşizmin tekelci burjuvazinin en irilerinin teröre dayanan diktası olması iktidar yapısında değişiklik ve burjuvazinin iktidardan uzaklaştırılması, bir avuç tekelcinin sözcülüğünü üstlenen bir kaç kişinin "iktidar" olması anlamına gelmez. Faşizm, tekelci sermayenin daha da palazlanması ve diğer burjuva kesimler üzerindeki egemenliğini pekiştirmesi, kimi yerde iktidara giderek tek başına oturması amacına yöneliktir. Ancak unutulmamalıdır ki burjuva demokrasisi denilen sınıf diktatörlüğünün her anında burju-

vazinin en iri kesimlerinin öne geçme mücadelesi sürmektedir. Faşizmin burjuva demokrasisinden ayırdedici yanı, faşizmin açık terörünün, burjuvazinin geleneksel gerici ve baskıcı yapısından ayrılmasıdır.

Burjuvazi iktidarı ele geçirdiği dönemlerden beri ve tekelci evresinde özellikle artan bir hızla gericileşmiş ve tüm halklar üzerinde baskıyı giderek artırmaya, demokratik hak ve özgürlükleri kısmaya yönelmiştir. Ancak burjuva demokrasisi ile yönetimi gerçekleştirdiği ülkelerde unutulmamalıdır ki elinde iki silah vardır: ödün ve reformlarla işçi ve emekçi sınıfların mücadelesini dizginleme ve baskıcı yöntemler. Oysaki, iktidarı eskisi gibi yönetemez olduğu dönemde gereksindiği faşizmde bu yöntemlerden yalnızca ikincisini, "açık terörü" kullanmaktadır.

Burjuvazinin yedek ve gerektiğinde göreve çağrılacak bir güç olarak örgütlediği ve yapısı gereği sürekli düz bir gelişme içinde destek olmadığı faşizm, özetle, "kapitalizmin genel bunalımı koşullarında, tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan, en şoven, en emperyalist unsurlarının, toplumun tekeller dışında kalan bütün sınıf ve tabakaları üzerindeki açık terörist diktatörlüğüdür. Faşizm, tekelci sermaye egemenliğinin, kapitalizmin çelişkilerinin işleyişinde meydana getirdiği değişikliklerin ve yarattığı yeni çözümlenemez çelişkilerin bir sonucudur. Kapitalizmin eski ve yeni çelişkilerinin derinleşmesinin hızla toplumun bütün sınıflarını etkileyen ulusal bir bunalıma dönüştüğü, burjuvazinin sınıf iktidarının geleneksel yöntemlerle sürdürülmesinin olanaksız hale geldiği ve ulusal düzeydeki bunalımın işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından devrimci atılım için kullanılamadığı ülkelerde, tekelci sermayenin saldırısı açık terörist bir diktatörlüğün kurulmasına yol açmıştır. Faşizmin iktidara gelmesi, toplumda varolan bütün çelişkileri daha derinleştirmiş, tekelci sermayenin en gerici kesimleriyle tüm toplum arasındaki çelişkiyi ön plana çıkarmıştır." (2)

GÜNÜMÜZDE FAŞİZM

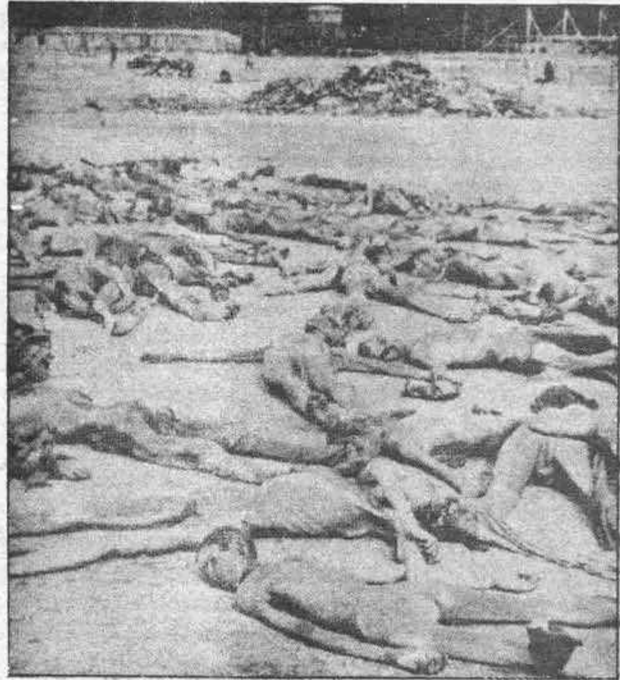
Tekelci kapitalizm iç yapısının zorunlu sonucu sürekli gericileşmekte, günümüzde gelişen güçler dengesindeki değişikliği geri çevirmeye çalışmaktadır. Dünyamız, faşist güçlerce başlatılan ve faşizmin ezilmesi biçiminde sonuçlanan İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünya sosyalist sisteminin oluşmasıyla yepyeni bir görünüm kazandı. 1917 Büyük Ekim Devrimiyle başlayan ve 1945 de sisteme dönüşen bu gelişim, çağımızın temel özelliğini de belirledi: "Kapitalizmden sosyalizme geçiş". İşte bu gelişim, emperyalizm tarafından her ne pahasına olursa olsun durdurulmak istenmektedir. Bu işi de; anti-sovyetizm, anti-komünizm propagandalarını ve çalışmalarını hızlandırarak, detantı geri çevirmeye çalışarak, iki sistem arası ekonomik, toplumsal ve politik işbirliğini önlemeye yönelerek, sosyalist ülkelerin içişlerine karışarak, sosyalist ülkelere yönelik provakatif eylemlere girişerek başarma çabasındadır. Emperyalist burjuvazi bu çabasını, tekelci sermayenin en gerici, saldırgan, bağnaz unsurları ve 'askeri-sınai komplex" yöneticisi olan her türden askeri çevrelerle yürütmektedir.

Güçler dengesindeki ilerlemeden ve sosyalizmden yana gelişen bu değişim ve emperyalizmin karşı önlemleri, günümüzde faşizmi geçmişten çok daha büyük bir tehlike biçiminde dünya halklarının karşısına çıkarmaktadır. Çünkü faşist tehlike artık tekelci devlet mekanizmasının içine yerleşmiştir ve tehlike de buradan gelmektedir.

Alman faşizminin lideri Hitler

... Ve faşizmin insanlık dışı uygulamaları.

FAŞİZM TEHDİTİ TEKELCI DEVLET İÇİNDEN VE ADIM ADIM TIRMANDIRILARAK GERÇEKLEŞTİRİLMEYE ÇALIŞILMAKTADIR

Tekelci burjuvazi çözümsüzlüğünü ertelemek yolunda attığı adımlarla, merkezi otoriteyi, burjuva devletini güç-

lendirmek, yönetimi daha az sayıda elitin eline bırakmak, ordu kademelerindeki militarist, faşist eğilimleri körüklemek, gerici yasalarla toplumu geriye çevirmek yöntemini uygulamaktadır. Tüm bunlar da, uç noktalara, kilit bölgelere tekelci burjuvazinin emrinde unsurların, faşistlerin yerleştirilmesi biçiminde gerçekleştirilmektedir. Artık toplumun faşistleştirilmesi için tabandan yapılan psikolojik çalışmalara koşut olarak, tavanda da her an için hazır faşist bir kadro bulunmaktadır. Başka bir deyişle, toplum adım adım faşistleştirilmektedir. Faşizm tırmandırılmaktadır. Faşizmin tırmanışı, günümüzde, tüm dünya halklarının karşısında faşist tehlikenin getirdiği evrensel bir olgudur. Bu tehlike, yalnızca tekelci burjuvazinin "saf" biçimde iktidarda olduğu ülkelerde değil, emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülkelerde de tüm yakıcılığıyla gündemdedir.

Özellikle demokrasi mücadelesinin; sosyalist sistemden ulusal kurtuluş mücadelelerinden ve kapitalist ülkeler işçi sınıfları mücadelesinden aldığı hızla yükseldiği, kalıcı kazanımlar elde ettiği günümüzde ve bu mücadelelerin, çok daha yoğun olduğu, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadelenin adımlar attığı geri, bağımlı ülkelerde, faşizm her an için büyük bir tehlike özelliği göstermektedir.

YENİ SÖMÜRGECİLİK VE NEO-FAŞİZM

Emperyalizmin genel bunalımının üçüncü evresinin ürünü olan yeni sömürgecilik; kaba sömürme yöntemlerinin bırakılması, ülkelerde işbirlikçi burjuvazi yönetimleriyle sömürünün gerçekleştirilmesidir. Kaba saldırı söz konusu değildir. Ülkelerde emperyalist işgalci kuvvetler de görülmez. Ancak, uluslararası kuruluşlar (NATO, AET, IMF vb.) aracılığıyla sömürü ve yönetim yürütülür. Bu yönüyle, günümüzde güçler dengesinde sosyalizmden yana değişmelerle, emperyalist burjuvazi, faşizmi daha çok gündeme getirir olmuştur. Eski kaba işgal biçimi yerine kullanılabilecek faşizmi ülke halkının başına getirmektedir. Ancak bu şu anlama gelmemektedir: "Geri, bağımlı tüm ülkelerde 'sürekli' bir biçimde faşizm yürürlüktedir." Bunun böylesi görülmesi, faşist tehlikenin kaynağı olan tekelci devlet mekanizmasını ve yeni sömürgeciliği kavrayamamak ve tutarlı, sonuç alıcı mücadele verememek demektir. İşbirlikçiliği, neo-faşizm dönemiyle sınırlı olmayan faşizmin aklanması demektir.

Çünkü, "emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde, kapitalizmin bunalımının derinleşmesine paralel olarak faşist eğilimlerin ve faşist rejimlerin nesnel koşulları hızla olgunlaşmaktadır. Faşizmin bu ülkelerde de bir yandan işbirlikçi tekelci sermayenin iktidarını geleneksel yöntemlerle sürdürememesinin, diğer yandan da işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin emperyalizme ve tekellere karşı geniş bir toplumsal ittifak kurup bunu sonuca götürememesinin sonucu olarak iktidara gelir. Bunalımın derinleşmesinden dolayı çıkarları tehlikeye giren emperyalist burjuvazi, bu ülkelerde faşizmin güçlenmesini ve iktidara gelmesini teşvik eder ve yönlendirir. Bu ülkelerde faşizm, emperyalizmin işbirlikçisi en büyük, en gerici tekellerin ve en kodaman toprak sahiplerinin açık terörist diktatörlüğünü gerçekleştirir. Faşizmin bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi niteliği, onu emperyalizmin işbirlikçisi olmayan en geniş sınıf ve tabakalardan tecrit eder ve anti-faşist mücadelenin platformunu genişletir." (3)

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

"Faşizm yazgı değildir." (Behice Boran)

Günümüzde artan tehditlerine ve saldırılarına karşın, faşizm, her an daha yaklaşan biçimde sonuna gitmektedir. Artık faşizm yalnızca işçi sınıfınca, onun politik örgütünce anlaşılmaktan çıkmıştır. İşçi sınıfı, tekelci devlet kapitalizminin toplumun diğer tüm sınıf ve kesimleriyle gelişen topluluklar da anti-faşist mücadeleye kazanılma sınırları içine girmişlerdir. Gerek dünyadaki güçler dengesindeki değişimler, gerekse tekelci devlet yapısı, anti-faşist mücadeleyi, anti-emperyalist ve anti-tekelci mücadeleyle birleştirmek görevini işçi sınıfına vermiştir. Bu mücadelede başarının temeli, bağlaşıklar politikasının uygulanmasında yatmaktadır.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELENİN TEMEL SORUNU BAĞLAŞIKLAR SORUNUDUR

"GELECEĞİN KAPILARINI AÇACAK YENİ BİR ANAHTAR BULDUNUZ." (STALİN), (HALK CEPHESİ KURMA BAŞARILARINDAN DOLAYI FRANSIZ KOMÜNİST PARTİSİ GENEL SEKRETERİ M.THORES'E SÖYLENMİŞTİR.)

Faşizme karşı mücadelede, bu mücadele içinde yer alabilecek sınıflar arası bağlaşımın yapılması zorunludur. Bu birliğin sağlanması, birlikte mücadele edecek sınıfların politik örgütlerinin gösterebilecekleri en üst esnekliği göstererek politik uzlaşmayı gerçekleştirmelerine bağlıdır. Politik uzlaşmalar olmaksızın birlikte mücadele ortamının yaratılabilmesi olanak dışıdır. Ancak unutulmamalıdır ki, bu uzlaşma, işçi sınıfının sonuç amacı olan sosyalizmi unutması ve unutturulması olarak ele alınamaz. Mücadelede başarının koşullarından birisi de işçi sınıfının anti-faşist mücadeleyi asıl hedefine göre yönlendirebilmekte göstereceği beceridir.

Faşizmi işçi ve emekçilerin örgütlü gücü yenecektir.

Anti-faşist mücadeleye katılacak olan sınıf ve kesimlerin örgütleri politik partilerle de sınırlı tutulamaz. Mücadele içinde birlikte olunan tüm sınıfların kitle örgütleri de bu bağlaşım içinde yerlerini alırlar.

Bir diğer önemli nokta da birliğin yalnızca 'tavanda' ya da yalnızca 'tabanda' olmayacağı, her ikisinin de bir bütünün parçaları olduğu gerçeğidir. Tabanda ve tavanda tüm anti-faşist örgüt ve kişilerin katılımının sağlanacağı birlik, zafere doğru adım atabilecektir. Bu anlamda örgütler arası gösterilmesi gereken politik esneklik en geniş biçimiyle kitleler içinde de gösterilmek ve bir taktik sorun olarak ele alınmamak zorundadır.

Gerek örgütler arası, gerekse kitleler içinde gösterilecek politik esneklik keskin ideolojik mücadeleyle tamamlanmak ve böylelikle mücadele eden sınıf ve kesimler arası, onların politik ve kitlesel örgütleri arası birlik, ilkeler temeline oturtulmak zorundadır. Mücadelenin başarısının işçi sınıfının öncülüğü olmaksızın gerçekleşemeyeceği, bu öncülüğün de işçi sınıfının politik öncüsü, partisi aracılığıyla kitleler içinde sağladığı bağlar ve kitleleri yönlendirmesiyle gerçekleşeceğini unutmadan, anti-faşist bağlaşıkları anti-emperyalist bağlaşıklarla birleştirerek ve mücadelenin dışında, katılma durumunda olabilecek hiç bir grubu bırakmadan mücadele ederek, tüm bunlar sağlanarak verilecek mücadele sonucunda başarı anti-faşist güçlerin olacaktır.

Burada önem taşıyan bir nokta daha belirlenmektedir: mücadeleye tüm sınıflar, kesimler, onların örgütleri aynı mücadele azmiyle katılmazlar. Verilecek mücadelenin süreci içinde geçici olarak birlikte olunabilecek gruplarla da geçici anlaşmalar sağlamaktan kaçınılmamalıdır. 'Geçici ittifaklardan ve gene kararsız unsurlarla ittifaktan yalnız kendilerine güveni olmayanlar ürkebilir... Ama sosyalistler için böyle bir ittifakın zorunlu koşulu, onların çıl rlarının burjuvazinin çıkarları ile bağdaşmazlığını işçi sınıfı önünde meydana çıkarmak olanağıdır." (4)

Bu birlikte verilecek mücadele aynı zamanda sosyalizmin kuruluşuna kadar durmaksızın verilmekte olan demokratikleşme mücadelesinden, demokratik toplumsal muhalefetten de ayrı tutulamaz.

Ancak unutulmamalıdır ki, demokratikleşme mücadelesi ve anti-faşist mücadele aynı toplumsal tabanlara oturmalarına, sorunlarının büyük benzerlikler göstermesine ve başarı kazanma koşulunun yine işçi sınıfının yönlendiriciliğine bağlı olmasına kadar "özdeşlikler" gösterse de aynı mücadelenin ayrı isimleri olarak görülemezler. Anti-faşist mücadele, işçi sınıfının sosyalizme yürüyen hareketi sırasında verdiği demokratikleşme mücadelesinin gerektiğinde aldığı bir biçim olarak görülmek zorundadır.

İşte bu son özelliği de bir kez daha göstermektedir ki bir ülkenin işçi sınıfının mücadeledeki yetkinliği, o ülkenin faşist tehlikeye karşı koymadaki yeteneğinin de belirtilerini içinde taşır.

Günümüzde yükselen demokrasi ve sosyalizm mücadelesi sosyalist sistemin belirleyici kazanımları ve her an yeni zaferlere yürüyen ulusal kurtuluş savaşları, bugün, dünden daha çok faşizmin ezilmesi ortamını yaratmaktadır.

TÜM ÜLKELERDE FAŞİZM EZİLECEKTİR

Türkiye'de, İran'da, Hindistan'da, Pakistan'da, Tayland'da, Latin Amerika'da Afrika da kısaca tüm dünyada işçi ve emekçiler, öncüleri, partileri yönlendiriciliğinde en geniş mücadele birlikleriyle birlikte faşizmi ezmeye doğru ileri adımlar atmaktadırlar.

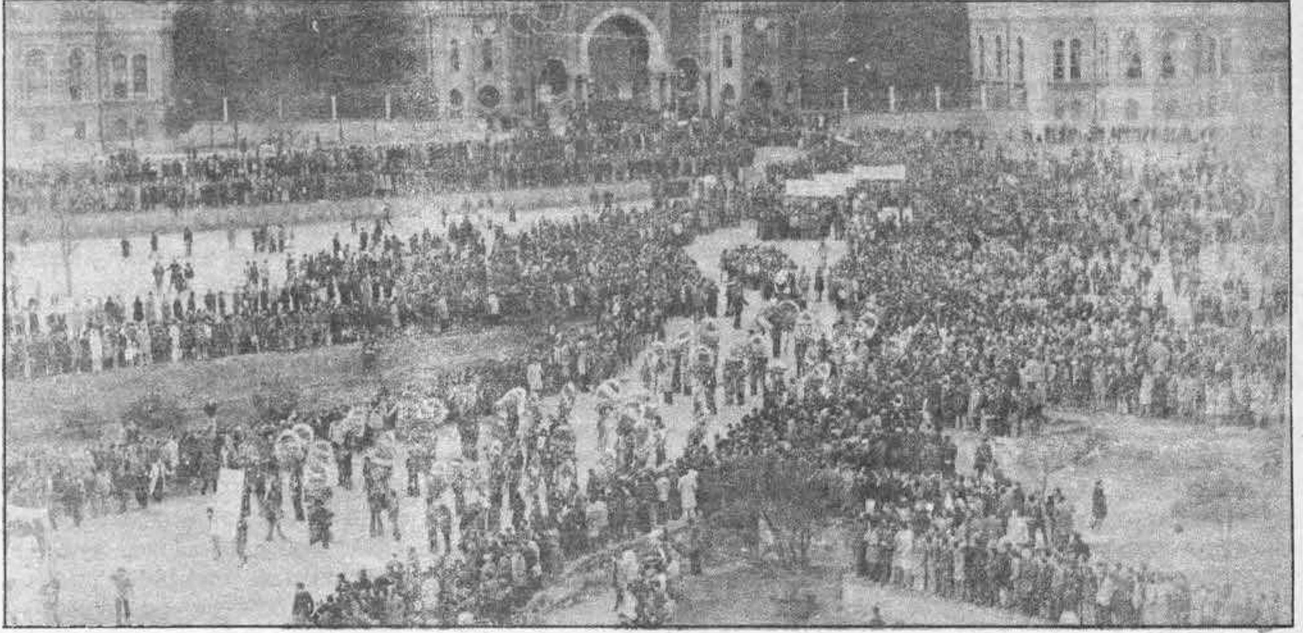
Faşizme geçit vermeme, faşist diktatörlüğü yıkma yolunda dünya halkları, dünyanın neresinde olursa olsun kardeşlerinin faşizme karşı verdikleri mücadelede uluslararası destek olma görevlerini eksiksiz yerine getirdiklerinde, bu yolda kendi burjuva devletlerini de "tavır almaya" zorladıklarında; emperyalist burjuvazinin demokratik hak ve özgürlükleri geriletme yolundaki girişimlerine her an kıskançlıkla karşı durulduğunda, savaşa karşı, savaş kışkırtıcılığına karşı barışın, detantın sınırları tüm dünyada geçerli kılındığında ırkçılık, şovenizm, gerici milliyetçilik, siyonizm, anti-semitizm gibi her türden akımlara karşı tek bir yürek, tek bir yumruk olarak çıkıldığında, faşizmin "ihracı"na karşı dünyanın hangi yöresinde olunursa olunsun mücadele bayrağı yükseldiğinde, bu mücadele tüm dünya halklarınca omuz omuza verildiğinde, dünyanın neresinde olursa olsun "faşizm yazgı" olmaktan çıkacaktır.

Tüm dünya halkları bu görevlerini, dünyanın aydınlık geleceğini kurmak için verdikleri mücadeleyle birlikte yerine getirmektedirler. Zafer, bu yolda yürüyenlerin olacaktır.

---

1) Stalin, Leninizmin Sorunları c.2. sy 130 (Rusça basım)
2) M.Aközer, Demokrasi Cephesi ve Faşizm, Yurt ve Dünya dergisi Sayı 6
3) AGY
4) Lenin, Ne Yapmalı sy.18-19(Rusça basım)

Faşizm döktüğü kanda boğulacaktır.

TÜRKİYE'DE FAŞİST HAREKET

COŞKUN KARTAL

Ülkemizde Faşist hareket son yıllarda hızlı bir tırmanma gösterdi. Bu tırmanmanın boyutları Kahramanmaraş'ta olduğu gibi yüzü aşkın ölü bırakan olaylara kadar genişledi. Faşistler, MC dönemlerinde hükümetin bizzat desteğiyle, CHP ağırlıklı iktidar döneminde ise hükümetin kararsızlığı, olayları doğru değerlendiremeyişi, faşist odakların üzerine yürümede gösterdiği cesaretsizlik nedeniyle halk üzerinde toplu terör uygulama girişimlerini bir ölçüde başarıya ulaştırdı. Özellikle toplum yapısının karmaşık olduğu doğu illerinde faşist hareket belli bir plan üzerinde gelişti. Şimdi sıkıyönetim var ve faşistler kendileri için ilk hedef olarak belirledikleri bu uygulama aracılığıyla terör'ü resmileştirebilme yollarını arıyorlar.

Türkiye'de faşizmin geçmişi oldukça eski. Faşistlerin ilk örgütlenme girişimleri Alman faşizminin en güçlü yıllarına rastlıyor. Özellikle 1935'den sonra Türkiye'de bazı genç subaylar, üniversite öğretim üyeleri ve üniversite öğrencileri arasında yandaş bulan faşizm, bunun için diğer ülkelerdeki faşistlerin kullandığı yöntemleri kullanıyordu. Faşistlerin en büyük propaganda sloganları "Türkçülük ve Milliyetçilik" üzerine yapılıyor. Antikomünizm en kaba biçimde işleniyordu.

DEVLET'İN TUTUMU

1935-1936 yıllarında filizlenmeye başlayan faşist hareket önceleri hükümetten pek yüz bulamadı. Hatay'ın Türkiye'ye ilhakı konusunda yaygın bir propagandaya giren faşistler 22 Kasım 1936 günü İstanbul'da bir yürüyüş düzenlemek istediler. İstanbul vilayeti bu yürüyüşe izin vermedi. Ancak yürüyüş yapıldı ve Taksimdeki anıta bir çelenk kondu. Çelenk'te "Hatay'ın bir an önce ilhak edilmesi, aksi halde Türk gençliğinin bunu yapmaya hazır olduğunu" belirten bir yazı bulunuyordu. Polisle yürüyüşçüler arasında bazı çatışmalar çıkan bu yürüyüşten sonra içişleri bakanlığı bir açıklama yaptı. Açıklama şöyleydi:

"Milli Türk Talebe Birliğinin önayak olduğu bir hadiseyi Cumhuriyet hükümeti hiçbir zaman hoş görmemiş, talebe ve hocalar arasında böyle mitingler yapılmasını memleketin kültürel terakkisine mani telakki etmiştir."

İçişleri Bakanlığı bu olaydan sonra MTTB'nin faaliyetine son veriyordu. Ancak "Türkçülük" temasını sürekli işleyen faşistler Hatay'ın ilhakından sonra İstanbul'da büyük bir miting yapıyorlar ve bu mitingde bol bol "Türkçülük" propagandası yapılıyordu.

"AMERİKAYA GÖÇ EDEN TÜRKÇÜ"

1940 yılının Ocak ayında, sonradan ABD vatandaşlığına geçen ünlü bir "Türkçü", Reha Oğuz Türkkan "Kitap Sevenler Kurumu" adıyla bir

cemiyet kurdu. Bu Cemiyetin belirtilen amacı resmen "milli, içtimai, edebi, iktisadi tarihi bir kısım eserleri neşretmek suretiyle Türk kültürüne hizmet"ti. Asıl amaç ise Faşist bir örgütlenmeyi hazırlamaktı. Türkkan'ın Başkan olduğu kurumun fahri Başkanı Fethi Okyar'dı Üyeler arasında da 15 milletvekili bulunuyordu.

Kitap Sevenler Kurumu ilk olarak Ziya Gökalp'ın "Türkçülüğün Esasları", daha sonra da Ahmet Hikmet Müftüoğlu'nun "Çağlayanlar" adlı kitaplarını yayınladı. Bir yılını doldurmadan zamanın iktidarı tarafından kapatılan ve Halkevlerine katılmaya zorlanan Kitap Sevenler Kurumu ayrıca bir de "Gençlik Teşkilatı' kurmuştu. Bu teşkilatın başkanı da Hikmet Tanyu idi.

FAŞİZMİN BAYRAMI

Refik Saydam'ın 7 Temmuz 1942 Salı günü ölümünden sonra Başbakanlığa getirilen Şükrü Saraçoğlu 5 Ağustos 1942'de Meclis'te hükümet programını okurken Faşistlere göz kırpıyor ve şöyle diyordu:

"Biz Türküz, Türkçüyüz ve daima Türkçü kalacağız. Bizim için Türkçülük bir kan meselesi olduğu kadar ve lâakal o kadar bir vicdan ve kültür meselesidir. Biz azalan ve azaltan Türkçü değil, çoğalan ve çoğaltan Türkçüyüz ve her vakit bi istikamette çalışacağız."

Başbakan'ın ağzından bu sözleri duymak faşistlere büyük cesaret vermişti. Türkiye'deki faşistler 5 Ağustos 1942 gününü "doktrinlerinin başvekilin ağzından açıkça ifade edildiği" bir Bayram günü olarak kabul ettiler. Artık Türkiye'de "meşrulaşmaya" başlamışlardı ve çoğalma çabalarını yoğunlaştırabilme olanağına kavuşmuşlardı. Artık Türkiye de ilerici, demokrat güçlerin üzerine, halk üzerine baskı kurmak için saldırılar düzenleyebilecek bir konuma gelmişlerdi.

FAŞİZMİN İHBARCILIĞI

1944 yılının Mart ayında Orhun Mecmuası sahibi Nihal Atsız dergisinde bir "Başvekil Saraçoğlu Şükrüye Açık Mektup" yayınladı. Bu mektupta "Türkçü" dile nitelendirilen Başbakan'a bazı ihbarlada bulunuluyor ve "Komünistlere karşı nasıl davranılacağı" konusunda örneklerle yol gösteriliyordu. Tescilli faşist Nihal Adsız "Türkçü Başvekil"e şöyle diyordu:

"Acaba böyle bir vaka başka ülkelerde olabilir miydi? Almanya ve İtalya'da milliyetçiliğe aykırı en ufak bir hareket nasıl karşılık görürdü?"

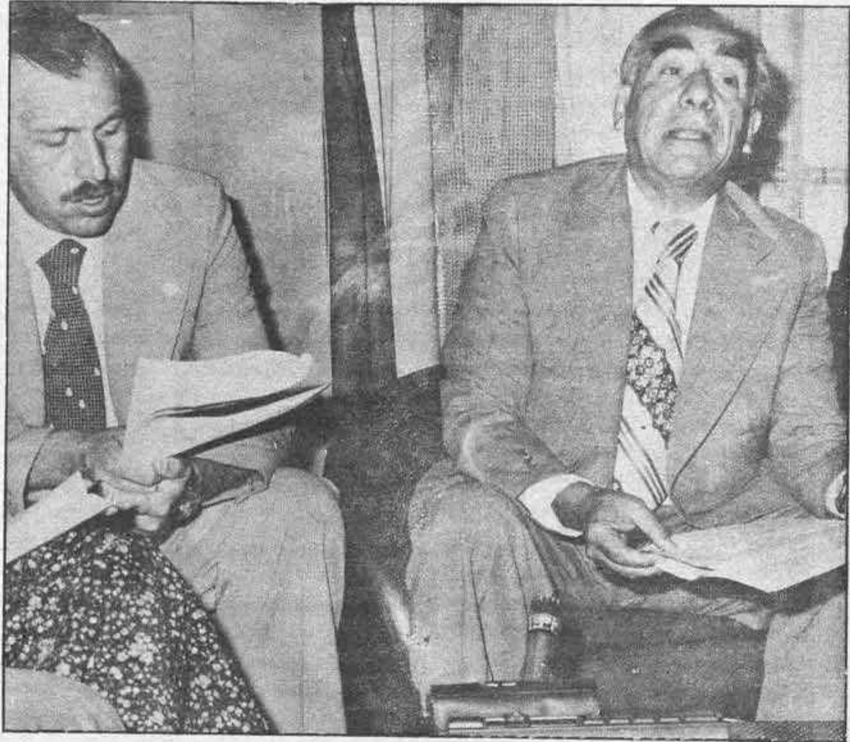
"Milliyetçiliğe aykırı hareket etmenin", yani anti-faşist olmanın o zamanın Faşist İtalyası ve Nazi Almanyasında "nasıl karşılık gördüğü" biliniyordu. Türkiyeli faşistlerde İtalya ve Almanyadakiler gibi toplu katliamları, cinayetleri, toplama kamplarını özlüyorlar ve kendilerine "yeşil ışık yakan" bir başbakan'a bu konuda yol gösteriyorlardı. "Dolikosefal" kafalı Nihal Adsız, Trabzon'da Mustafa Suphi ve arkadaşlarının alçakça katledilmelerini de mektubunda örnek gösteriyor ve Orhun dergisinin Nisan sayısında yayınladığı ikinci bir açık mektupla fesatçılığını sürdürüyordu.

"Çünkü, gönlünüzün bizimle birlikte çarptığına, yurt meselelerini *tıpkı bizim gibi düşündüğünüze* inancım vardır." diyordu Nihal Adsız Başbakan'a, "Orhun'un resmi makamlar tarafından tamamen normal karşılanması da Türkiye'de yazı hürriyeti olduğunu göstermek, *hükümetin samimi Türkçülüğünü* belirtmek bakımından iyi olur."

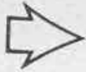
Nihal Adsız Devlet Konservatuarı öğretmenlerinden Sabahattin Ali'nin, DTCF öğretim üyesi Dç. Pertev Naili Boratav, İstanbul Üniversitesi Pedagoji Enstitüsü Başkanı Prof. Sadrettin Celal'ın, CHP Milletvekili Ahmet Cevat'ın "azılı Komünistler" olduğunu ihbar ediyor ve şöyle diyordu:

"Bu saydıklarım komünist oldukları müsbet vakalar ve vesikalarla bilinen kimselerdir. Yoksa bunların yanında daha birçoklarını saymak her zaman kabildir. Boğaziçi Lisesinin son sınıfında iken arkadaşlarına karşı komünizmin müdafaa ve propagandasını yapan, onların milli mukaddesat diye bildikleri şeyleri tahkir eden,..... Doğan Aksoy nihayet Rusya'ya kaçarken yakalandığı evrak arasında Moskova damgalı mektup zarfları bulunduğu, dolabında Lenin vesairenin fotoğrafları yakalandığı ve milli mukaddesata karşı olan hareketleri arkadaşlarının şahitliği ile sabit olduğu halde maalesef mahkum edilmedi.."

Sabahattin Ali dergisinde kendisine karşı iğrenç saldırılar düzenleyen Nihal Adsız aleyhine dava açtı. Dava sonunda Nihal Adsız mahkeme tarafından suçlu görülerek dört ay ha

Elleri yurtsever kanına bulanmış faşistlerden hesap sorulacaktır.

pis ve 66 lira 60 kuruş para cezasına mahkum edildi.

FAŞİST "TEVKİFATI"

1944 yılında Alman Faşizminin çeşitli cephelerde yenilgiye uğramaya başlaması, Türkiye'de de hükümetin faşistlere karşı tutumunu değiştirmesine yol açıyordu. 14 Mayıs 1944'den itibaren yurdun çeşitli yerlerinde tanınmış faşistler tutuklanmaya başladı. 18 Mayıs günü hükümetin Anadolu Ajansı aracılığıyla yayınladığı resmi tebliğde Sabahattin Ali-Nihal Adsız davasının mahkemede görülmesi sırasında taşkınlık yaptıkları için yakalanan bazı kimselerin üzerinde bulunan belgelere dayanılarak Nihal Adsız, Reha Oğuz Türkkan ve Zeki Velidi Togan'ın evlerinde arama yapılarak bazı belgeler bulunduğu bildiriliyor ve şöyle deniyordu:

"Bu vesikaların tetkikinden elde edilen netice ve kanaate göre teşkilatı esasiye kanunumuzun tesbit ettiği esaslara aykırı olarak ırkçılık, ve turancılık gayeleri güden ve son zamanlarda faaliyetlerini arttırdıkları, bu yolda tertibat aldıkları ve anlaşmalar imzaladıkları görülen bu kimselerin teşkilatı esasiye kanunu ile müesses bugünkü rejimimize ve vatandaşlarımızın hakiki milliyetçilik hislerine aykırı umdeleri ve bu umdelere varmak için gizli cemiyetler, faaliyet programları, teşkilat ve propaganda organları, hatta muhaberelerini gizli tutmaya mahsus şifre ve parolaları vardır."

Tebliğ'de bu kişilerin hedeflerine ulaşmak için gençlerin "milliyetçilik ve vatanseverlik duygularını istismar ettikleri" ve "zararlı ideolojilerini tahakkuk ettirmek için" sistemli bir biçiminde alıştıkları belirtiliyordu.

19 Mayıs 1944 günü ise Cumhurbaşkanı İsmet İnönü bayram dolayısıyla yaptığı konuşmada ırkçı ve turancıların "Türk milletini bütün komşuları ile onarılmaz bir surette derhal düşman yapmak için bire bir tılsım bulduklarını" söylüyor ve "şu halde yaldızlı fikirler perdesi altında doğrudan doğruya Cumhuriyetin, Büyük Millet Meclisinin mevcudiyeti aleyhinde teşebbüsler karşısındayız. 15 yaşındaki çocuklarımızdan bize kadar derece derece, perde perde, hepimizi aldatmak iddiasındadırlar." diyordu.

IRKÇILIK-TURANCILIK DAVASI

İnönü'nün bu konuşmasından sonra yüzlerce kişi sorguya çekildi. Faşist yayınlar ve kitaplar toplattırıldı. Bazı faşist öğrenciler tutuklandı. 7 Eylül 1944 günü de önde gelen 23 faşist "gizli cemiyet kurmak, nizam düşmanlığı yapmak ve hükümeti devirmeye çalışmak" iddiasıyla mahkeme önüne çıkarıldılar. Bu 23 kişi şunlardı: Hasan Ferit Cansever, Nihal Adsız, Hüseyin Namık Orkun, Nejdet Sancar, Fethi Tevetoğlu, Alpaslan Türkeş, Reha Oğuz türkkan, İsmet Rasin Tümtürk, Cihad Savaşer, Muzaffer Eriş, Zeki Özgür (Sofuoğlu), Hikmet Tanyu, Said Bilgiç, Cemal Oğuz Ocal, Cebbar Şenel, Hamza Sadi Özbek, Nurullah Barıman, Fehiman Altan, Fazıl Hisarcıklı, Saim Bayrak, Yusuf Kadıgil, Orhan Şaik Gökyay ve Zeki Velidi Togan.

İstanbul Sıkıyönetim mahkemesinde yapılan duruşmada savcı, iddianamesinde sanıkların dış güçlerle de işbirliği yaptığını söylüyordu. İddianamenin giriş bölümünde şöyle deniyordu:

"Memleketin emniyeti aleyhine bu gizli cemiyetleri kendi maksatlarına göre tevcih etmek isteyen yabancı teşekküller de hareketsiz kalmamış ve bu suretle içten beliren fesat ve hıyanet hareketlerinde dış unsurların tesir ve müdahalesi de görülmüştür."

ALPASLAN TÜRKEŞ PİYASAYA ÇIKIYOR

O tarihte üsteğmen olan Alpaslan Türkeş, İstanbul Sıkıyönetim Savcılığının iddianamesinde şöyle tanıtılıyordu:

"1332 senesinde Kıbrıs'ın Lefkoşa şehrinde doğmuştur. Küçük yaşta asker ocağına iltihak eden Alparslan Türkeş 937-938 senesinde Nihal Adsız'ın pençesine düşmüş ve siyasi faaliyetten tamamen uzak askeri camianın temiz havasını bulandırmağa yeltenmiştir. *Adsız'ı gölgede bırakacak derecede ırkçı ve turancıdır.*

Tahkikattaki sarih ifadesinde: "Türkiyede yalnız Türk soyundan gelenler yaşamalıdır. Bilhassa devlet mekanizmasına katiyen karışık ırklar getirilmemelidir. Karışıklıklar çıkarsa çok az kalacağımızdan Asyadaki Türklerle birleşmemiz zaruridir" diyor....

Nihal Adsız bu maznun hakkında dava dosyası sahife 258 "Alparslanı Harb Okulunda iken tanıdım. Maltepe Atış Okuluna subay olarak geldi. Ben ona ırkçılık ve Turancılık hakkındaki görüşlerimi ve gayelerimi söyledim. İtimat ettiğim için Meclis, hükümet hakkındaki isnadlarımı da söylemişimdir. O da benim bütün sözlerime iştirak ediyordu. Tamamen turancı ve ırkçıdır. Baha tehlikeli addedilebilecek, yani hükümetin mevcudiyeti ile alâkadar elfazı havi mektuplar yazdı. Fikirlerini arkadaşları arasında yaydığını da mektupla bildirmişti. "şeklindeki beyanı ile de maznunun subay olduğu halde teşkilatı esasiye kanununun ana vasıflarına muhalif milliyet ve dış emniyeti muhil propaganda yaptığı sabittir."

Böylelikle faşist hareket içinde boy gösteren Türkeş'in adı bundan sonra sık sık duyulacaktı. Türkeş çeşitli darbe hareketlerinin içinde yer alacak, arkadaşlarını ihbar edecek ve arkadaşları arasından sıyrılarak faşist partiyi oluşturacaktı.

SAVAŞ SONRASI

2. Dünya Savaşı sonrası Türkiyede Antikomünizm ve Antisovyetizm devlet politikası haline getirilmişti. Bu nedenle de 29 Mart 1945 günü çeşitli cezalara çarptırılan 23 faşist hakkındaki mahkeme kararı Askeri Temyiz tarafından bozulmuş, sanıklar başka bir mahkemede yargılanmış ve ortaya çıkan yeni tanıkların da ifadelerine dayanarak 23 Faşist 3 Mart 1947 tarihinde beraat etmişlerdir.

İkinci Dünya Savaşının bitiminden sonra faşistler, Devlet dış politikasının Emperyalist ülkelerin politikalarına bağımlı hale getirilmesinden cesaret alarak çalışmalarını hızlandırdılar ve çeşitli saldırı olayları düzenlediler. 4 Aralık 1945 günü ünlü Tan olayı meydana geldi.

İstanbul'da Tan gazetesi faşist gruplar tarafından basılarak tahrip edildi. O dönemde hükümetin faşistlere karşı tutumunu göstermek açısından Dışişleri Bakanı Hasan Saka'nın Tan olayını değerlendirmesi örnek gösterilebilir. Hasan Saka bu olayın "memlekette yapılan bazı tahrik-

çi neşriyat karşısında Türk efkarında tepki mahiyetinde olduğunu" söylüyordu. Böylece demokrat güçlere karşı Faşizmin saldırıları hükümet tarafından da desteklenmiş oluyordu.

1946-1950 yılları arasında faşistler Üniversite gençliği içinde oldukça etkin oldular. Millet Meclisinde ve Üniversitelerde kendilerine destek sağlandı. Bazı bakanlar da faşistlerle açıkça işbirliğinden kaçınmadılar. Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesinde Behice Boran, Pertev Naili Boratav ve Niyazi Berkes'in hocalıktan atılmaları için geniş bir kampanya açıldı. Bu kampanyaya devrin Milli Eğitim Bakanı Reşat Şemsettin Sirer'de katılmıştı. 18 Mayıs 1948 tarihinde ise Cumhuriyet Halk Partisi Meclis grubunda bir "Komünizmle Mücadele Komisyonu" kuruluyordu. 1949 yılında ise kapatılmış olan Türk Ocakları yeniden kurularak Faşistler için yeni bir çalışma ortamı hazırlandı.

1950 yıllarından sonra faşistler çalışmalarını iyice yoğunlaştırdılar. 1952'de kurulan Türk Kültür Ocağı' da bu amaçla kullanıldı. Ocağın kurucuları arasında Cevdet Akçalı, Faruk Sükan, Turgut Atasoy, Kemal Bozkurt, Asım Salih, Orhan Özil ve İhsan Çirkinoğlu vardı. Türk Kültür Çalışmaları Derneği, Türk Gençlik Teşkilatı gibi örgütler de faşistler tarafından kurulan diğer derneklerdi.

1960 SONRASI VE FAŞİSTLERİN PARTİLEŞME DÖNEMİ

1950-1960 yılları arasında örgütlenmelerini ve saldırılarını sürdüren faşistler, bu dönemde 6-7 Eylül olayları gibi çeşitli tertip ve provakasyonların içinde yer aldılar. Kıbrıs'taki durum nedeniyle Faşistler gençliği kendi yanlarına çekmek için uğraştılar. Ne var ki, 1960'da meydana gelen protesto gösterilerinde olduğu gibi, gençliğin büyük bir kesimi ilerici hareket içinde yer aldı.

1960 sonrası ise Türkiye'de artık faşistlerin partileşme dönemine girdikleri bir dönem oldu. 27 Mayıstan sonra arkadaşlarıyla birlikte ordudan tasfiye edilen ve yurtdışına sürülen Alpaslan Türkeş, yurda döndükten sonra Faşist bir partinin kuruluşunu gerçekleştirme çalışmalarına girişecekti.

Bu arada 1960 sonrası kurulan Komünizmle Mücadele Derneği, gerici-ırkçı, faşist, şeriatçı unsurları içinde barındıran bir kuruluş oldu. Düzenlenen çeşitli miting ve gösterilerle bu unsurlar "Komünizme karşı" gerekçesiyle toplu şiddet hareketlerinde kullanılmak üzere hazırlanmaya başlamışlardı.

Alpaslan Türkeş yurda döndükten sonra CKMP'ne girdi ve kısa sürede bu partiyi ele geçirerek faşist bir politik hareket haline getirme çalışmalarına başladı. 1967 yılında toplanan CKMP büyük kongresinde Türkeş "Başbuğ" ilan ediliyor ve parti amblemi olarak gösterilen bir taslakta Nazilerin gamalı haç'ına benzer biçimde üç hilal amblem olarak öneriliyordu. Partinin İstanbul delegasyonu tarafından önerilen gamalı haç biçimindeki amblem önerisi, Başbuğ'un "böyle şeyler için vaktin henüz erken olduğu" şeklindeki ifadesi üzerine hasıraltı ediliyordu. Bu kongreden sonra basında Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisinin gençlik için komando kampları kurduğu yolunda haberler yer alıyor ve "Başbuğ" Türkeş 19 Ağustos 1968 tarihli gazetelerde yer alan bir demecinde şöyle diyordu:

"Gençlik kolları çeşitli sportif ve kültürel faaliyetlerde bulunuyorlar. Bu arada kendilerine judo öğretiliyor. Komünistler memleketi sahipsiz sanıp da sokak hakimiyeti kuramazlar. Onların anlayacağı dilden konuşacak memleketçi, milliyetçi çocuklar vardır. Bunun için gençlerimizi mücadeleci olarak yetiştiriyoruz."

Gazetelerde 1000'i aşkın genç'in Genel İdare Kurulu üyesi Dündar Taşer'in nezaretinde Ankara ve İzmir'de bulunan komando birliklerinde hergün eğitime tabi tutuldukları, Türk Silahlı Kuvvetlerine bağlı Eğridir Komando okulundaki eğitimin eşi'nin CKMP'li gençlere uygulandığını bildiriyorlardı. Türkeş, Faşist Partiyi gerçekleştirme yolunda Hitler'in uyguladığı hiçbirşeyi unutmuyordu. Faşistler bu dönemde gençlik örgütü olarak MTTB'den yararlandılar.

CKMP'DEN MHP'YE

Daha sonra CKMP'nin ismi MHP olarak değiştirildi. Ülkü Ocakları adı verilen gençlik örgütü kuruldu. "Ülkücü" dive tanımlanan SA taklidi komandolar Üniversitelerde ilerici-demokrat-sosyalist gençlere karşı saldırılar düzenlediler. Bu saldırganlıklar o zamanki Demirel hükümetinden destek gördü ve devrin Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay saldırgan faşistleri "Komünizmle mücadele eden milliyetçi gençler" olarak niteledi. 12 Mart döneminde faşistler, ağababalarının yaptığı gibi muhbirlik görevi üstlendiler. 1974'den sonra da geniş çaplı saldırılara giriştiler. MC dönemlerinde Başbakan Yardımcısı olan Faşist Parti Genel Başkanı onları "Devlete yardımcı güçler" olarak tanımladı. Yine MC dönemlerinde MHP'li ve Ülkücü faşistler Devlet dairelerinde önemli yerlere getirildiler ve cinayet furyası gün geçtikçe çoğaldı.

1978 başında iktidara gelen CHP ağırlıklı hükümet, "arasıra" Faşistlerin marifetlerine değindi. Ancak artık herkesin bildiği, tüm saldırı, cinayet, terör olaylarının asıl kaynağına inilmedi. Başbuğ ve yanındakiler TRT ekranlarından faşist komandolara talimat göndermeyi sürdürdüler ve faşist odaklara inilmeyiş, 1978'in sonunda Türkiye'ye 1000'i aşkın ölü ile bir Sıkıyönetim bıraktı.

Faşist Parti bugün yine fesatçılığını sürdürmektedir ve çabalarını artık iç savaş çıkarma girişimlerine dönüştürmüştür. Bu girişimleri boşa çıkarmak, Faşist terörü engellemek ve Faşist hareketi ortadan kaldırmak ülkedeki tüm ilerici, demokrat ve sosyalistlerin görevidir. Başka ülkelerin faşistleriyle işbirliği yaparak Türkiye' de Faşist bir Diktatörlük kurma çabalarını sürdüren faşistlerin taktiklerini boşa çıkarmak için tüm demokratik güçler, zaman daha da geç olmadan birleşmelidirler. Türkiye İşçi sınıfının politik hareketi tüm demokratik güçlerin iş ve eylem birliğini gerçekleştirmek için görev başındadır.

İnsan haklarının ve özgürlüklerinin gerçek güvencesi SOSYALİZM

GENÇ ÖNCÜ BASIN-YAYIN PROPAGANDA BÜROSUNCA HAZIRLANMIŞTIR.

İnsan hakları. Yazılarda, demeçlerde, günlük hayatta oldukça sık ama oldukça da çarpıtılmış biçimlerde karşımıza çıkan bu kavram, 1946'da "Demir Perde" edebiyatını başlatan Churchill'den 1978'de "Sovyetler Birliğinde insan hakları çiğnenmeye devam ederse, tavrımızı gözden geçiririz" diyen Carter'a kadar birçok burjuva politikacısının ve ideologunun dilinden nedense hiç düşmüyor. Bu açıdan bu kavramın, insan haklarının gerçekte neyi ifade ettiğini öğrenmemiz ve olaylara bunun ışığında bakmamız giderek zorunluluk kazanıyor.

Önce bu kavramın tarih sahnesine nasıl çıktığına bakmak gerekir. Feodal dönemde tüm iktidar, büyük toprakların sahibi olan derebeylerinin elindeydi. Ekonomik ve kültürel alanda tam bir geriliğin, koyu bir karanlığın egemen olduğu bu çağda, yeni bir sınıf olan burjuvazi gelişmeye başladı. Sanayii, ticareti ve bunun yanında tekniği, bilimi ve akılcı felsefeyi hızla geliştiren burjuvazinin bu çabaları, feodal düzenin sınırlarına çarpıyor, feodal yapı bu gelişmenin önünde bir engel oluşturuyordu. Bunun sonucu olarak ticaret yapma, derebeyininki dışında özel mülkiyet sahibi olma, düşünce ve kültürü serbestçe geliştirebilme gibi kolaylıklar, uğruna savaşılan birer hak haline geldi. Bu haklar, burjuvaların olduğu kadar, ezilen halk kitlelerinin de özlemlerini yansıtıyordu ve 18. yüzyılın sonunda ve 19. yüzyılın başında Avrupayı sarsan burjuva demokratik devrimlerinin ana sloganlarını teşkil ettiler.

ÖZGÜRLÜK, EŞİTLİK, KARDEŞLİK

"Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik" sloganı etrafında tüm Fransa halkını birleştiren Fransız devrimi, önce kazanımlarını resmileştirmek için 27 Ağustos 1789'da İnsan Hakları Bildirisini hazırladı. Düşünce, seyahat, çalışma, konut dokunulmazlığı gibi temel bazı hakları içeren bu bildiri, gerek burjuvazinin gerekse halk yığınlarının özlemlerine uygun düşüyordu. Ancak devrimci süreç geliştikçe, burjuvazi ile yoksul halk arasındaki çelişkiler su yüzüne çıktı. Bu kavgayı tarihsel olarak daha güçlü ve atılım dolu olduğu için kazanan burjuvazi, halkın özlemlerinin ağırlık taşıması için çaba sarfedenlere göz yummadı; aşağı tabakaların temsilcisi büyük devrimci-demokrat Robespierre'i arkadaşlarıyla birlikte giyotine gönderdi. Robespierre, halkın sahip olduğu en kutsal hakkın zorbalığa karşı isyan hakkı olduğunu savunmuş ve bunun İnsan Hakları Bildirisine konmasını sağlamıştı. Burjuvazi, ilerici güçlerin iktidarını böylece devirdikten sonra, İnsan Hakları Beyannamesinin halkçı özünü boşalttı, ve başta 'İnsanlar hak olarak eşit ve özgür doğarlar" şeklindeki 1. madde olmak üzere, birçok maddeyi atarak onu 1793'te yeniden yazdı. Ortaya çıkan yeni bildiride ise bol bol "ekonomik gelişme özgürlüğü"nden bahsediliyor, ama sıra vatandaşlara geldi mi, özgürlüklerin yerini "görev ve sorumluluklar" alıyordu.

HAK VE ÖZGÜRLÜKLER SINIFSALDIR

Fransız Devrimi gösterdi ki, özgürlük, eşitlik, kardeşlik sloganlarıyla devrime öncülük eden burjuvazi, özgürlükten kendi sömürü özgürlüğünü, eşitlikten burjuvaların kanun karşısındaki eşitliğini, kardeşlikten ve burjuvaların dayanışmasını anladı ve bunları böyle uyguladı. Bu, yıllar sonra Marx, Engels ve Lenin tarafından tüm yönleriyle formüle edilen şu genel ilkeyi görmemizi sağlıyor: Her hak ve özgürlük talebi, olumlu veya olumsuz belirli bir toplumsal gelişmenin önünü açmayı, ona serbestlik kazandırmayı, onu hızlandırmayı amaçlar. Toplumsal gelişmeler ise toplumu oluşturan sınıflardan bağımsız değildir ve bu gelişmeler karşısında (ister politik, ister ekonomik, ister ideolojik... vs. olsun) her sınıf tavrını saptar, yerini alır. Dolayısıyla, her hak ve özgürlük belli bir sınıfın çıkarına hizmet etmek, en azından ona uygun olmak, ve onunla çelişmemek durumundadır; kısaca hak ve özgürlükler, sınıfsaldır.

DEMOKRASİDEN, SİYASİ GERİCİLİĞE

18. yüzyılda belli hakları savunarak başa geçen burjuvazi, bizzat bu hakların ilk kısıtlayıcısı oldu. Örgütlenme özgürlüğünü dar sınırlar içine hapsetti, devrimci fikirleri yayma özgürlüğünü ortadan kaldırdı. Kapita-

lizm serbest rekabet dönemini aşıp tekelci aşamaya girdiğinde, bu nitelik daha da belirginleşti. Tekelci kapitalizm inceleyen Lenin, burjuva iktidarının bu dönemde siyasi gericiliğe tekabül ettiğini ve her türlü hak ve özgürlüğü ortadan kaldırma eğiliminde olduğunu gösterdi. Gerçekten tekellerle devletin içiçe geçmesi, beraberinde, devletin askerileşmesini, askeri harcamaların artırılmasını, devlet aygıtı bünyesindeki baskı organlarının (ordu, polis, istihbarat örgütü..vs.) alabildiğine güçlenmesini getirdi. Örneğin Amerikalı milyarder ve hükümet adamı Cyrus Eaton, 1958'de televizyonda yapılan bir röportajda şunları açıklamıştı: "Şehirlerde, çeşitli bölgelerde, eyaletlerde ve hükümet örgütünde görevli bütün polis güçlerini düşünürsek, elimizin altında Hitler'in Gestapo'sundan çok daha güçlü bir polis örgütü olduğunu görürüz." Böyle bir polis örgütünün, 1950'de çıkarılan Mc Corran yasasıyla vatandaşların telefonlarını dinleme ve mektuplarını okuma hakkına sahip olduğu resmen açıklandı. (Marksizm-Leninizmin İlkeleri, cilt 3, sayfa 311) Başka bir örnek ise askerileşmeye ilişkin; 1968'de yapılan resmi açıklamalara göre, ABD hükümetinin Savunma Bakanlığı ve Pentagon'a (Amerikan genel kurmayına) ayırdığı kredi fonu 14.126 milyon doları buluyordu. Aynı yıl, sosyal güvenlik, halk sağlığı ve kamu eğitimi için 1.092 milyon, tarım içinse 268 milyon dolar kredi ayrılmıştı. (Dünya Komünist Hareketi, sayfa 80)

Bu açıdan, günümüzde demokratik hak ve özgürlük talebinde bulunan milyonlarca emekçi, artık yalnızca seyahat, vicdan, din özgürlüğü gibi yüzeysel haklar için değil, tekelci devletin gerici baskılarına karşı insanca yaşama, kişiliğini özgürce geliştirme ve ülkenin yönetimine aktif bir biçimde katılma gibi daha köklü hak ve özgürlükler için mücadele ediyor.

EMPERYALİSTLER İNSAN HAKLARINDAN SÖZ EDEMEZLER

Kapitalizmin sınırlarını zorlayan bu mücadelenin başını çeken ve demokratik hak ve özgürlükler konusunda sonuna kadar kararlı tek sınıf, kapitalizm ile birlikte her türlü baskı ve sömürüyü ortadan kaldıracak olan işçi sınıfıdır. Ve artık günümüzde, burjuva propagandacılarının demokratik hak ve özgürlüklerin kelimesini bile ağızlarına almaları, aşağılık bir demagoji ve eşi görülmemiş bir sahtekarlıktan başka birşey değildir. Çünkü:

Kapitalizmin insanlara tanıdığı hak: Çöp toplama.

* Kendi ekonomisine ferahlık sağlamak için az gelişmiş ülkelerin ekonomilerini birer asalak gibi sömüren, sömürdüğü ülkenin halkını fakirlik ve geri kalmışlık içinde kıvrandıran, halkın direnişi karşısında 1950'lerde Cezayir'de Sakiet-el Yusuf köyünün ahalisini kadın, çocuk, yaşlı demeksizin toptan kurşuna dizen Fransız emperyalistleri, veya aynı barbarlığı 1960'larda Vietnam'ın My Lai köyünde yapan; gene Vietnam'da CIA'nın örgütlediği Phoenix tatbikatında toplam 40000 kişiyi tek tek, sorgu esnasında veya sorgudan sonra öldürten ABD emperyalistleri, veya Hindistan'da, Çin'de, Afrika'da, yüzyıllar boyu sömürdüğü halklar tarafından lanetle anılan İngiliz emperyalistleri, kısacası, emperyalist güçler, insan haklarından bahsedemezler!

* Sermayenin en gerici, en şoven, en terörcü kesimlerinin eli kanlı maşaları olan, varlıklarıyla insanlığın ve tek tek ülkelerin tarihinde kara birer sayfa teşkil eden, 1936'da Cumhuriyet'i savunan Madrid'de sivil halkın üzerine havadan ölüm yağdıran, 1939-1945 arası milyonlarca insanı toplama kamplarında bir kemik, deri ve kül tarlası haline getiren, 1973'de Santiago stadında, Şili halkının özlemlerini ve türkülerini boğmak için, onun en yiğit evlatlarını katleden ve 1978'de, Maraş'ta, değil siyasetle uğraşma, hayatı tanıma fırsatından bile yoksun ana rahmindeki çocukları öldüren faşistler ve onlarla aynı sınıfsal dayanağa sahip olup, politikalarıyla faşizme "yol açmaya" çabalayan gerici burjuva yönetimleri, insan haklarından bahsedemezler!

* Dünyanın dört bir yanında ABD de, Ortadoğu'da, Güney Afrika'da, Doğu Anadolu'da, insanlara rek, ırk, dil ve kültür farkından dolayı zulmeden, ilkel duyguları körüklüyerek değişik ırk ve uluslardan emekçileri birbirine düşüren böylece burjuvazinin ömrünü uzatmayı uman ırkçılar ve şovenler, insan haklarından bahsedemezler!

* Ve nihayet, işçinin emeğinin sömürülmesi üzerine kurulan, toplumun bir kesimini alabildiğine zenginleştirirken, çok daha geniş diğer bir kesimini yoksulluğun ve işsizliğin kucağına iten, böylece milyonlarca insanı tüm umutları, özlemleri, yetenekleri ve birikimleri ile çürümeye terkederken, diğer yandan da devri bunalımlarıyla milyarlar değerinde malı halkın tüketmesine fırsat vermeden yok eden veya tüketilmez hale getiren kapitalist düzen ve onun savunucuları insan haklarından bahsedemezler!

SOSYALİZM VE İNSAN HAKLARI

Sosyalist ülkelerde ise burjuvazi gibi gerici ve asalak bir sınıf değil, geli-

şen ve ileriye dönük tüm ekonomik, kültürel ve politik dönüşümlerin savunucusu olan bir sınıf, işçi sınıfı iktidardadır. Hak ve özgürlükler sosyalist ülkelerde, yaldızlı bir görünüm altında, içi boşaltılmış bir biçimde değil, insanlığın gelişme çizgisine uyacak ve onu hızlandıracak bir biçimde ele alınır ve hayata geçirilir. Burada söz konusu olan, herşeyden öne sağlıklı, insanca yaşama ve garantili bir geleceğe sahip olma hakkı, kişiliğini alabildiğine geliştirme hakkı ve ülke yönetimine aktif katılma hakkıdır.

Sosyalist demokrasi çalışma, eğitim , yaşlılık sigortası konuşma ve vicdan özgürlüğü, yasalar karşısında demokraside uyumlu bir biçimde gelişmektedir. Örneğin, bugün sosyalizmin ilk kez maddi bir gerçek haline geldiği Sovyetler Birliğinde çalışma hakkı, kişinin eğilimlerine, yeteneklerine göre meslek seçme hakkınıda içermektedir.

YÖNETİME ETKİN KATILIM

Yalnızca sosyo-ekonomik değil, aynı zamanda politik haklarında tanınması ve güvence altına alınması gerçekleşmiştir. Vatandaşların, onların temsilci ve örgütlerinin politik, ekonomik ve diğer çalışmaları için geniş bir alan sağlanmaktadır. Bu çalışmaların, toplumun hedefleri doğrultusun a yönlendirilmesi sendikalar, gençlik örgütleri gibi örgüt ve kuruluşlar aracılığıyla gerçekleştirilir. Kapitalist ülkelerde, sendikalar, gençlik örgütleri, vb. örgütlenmeleri sağlayabilmek için yoğun ve şiddetli mücadeleler verilirken, sosyalist ülkelerde, bu tip örgütler "kamu örgütleri" sayılmakta ve toplumsal yaşama ve devlet yönetimine etkin bir biçimde katılmaktadırlar. Yeni Sovyet Anayasa taslağının hazırlanması için yapılan tartışmaların 4 ay sürmesi ve bu tartışmalara 140 milyondan fazla insanın katılması, bu konuda son derece önemli bir örnek durumundadır.

Kapitalist ülkelerde, halkın yönetime katılması burjuvazinin güdümünde ki partilerin ve kişilerin genel oy sistemiyle seçilmesine indirgenmiştir. Çoğu kez, bu hak bile çok görülmekte, parlamento, fesh edilmekte yada göstermelik konuma sokulmaktadır. Burjuva devlet yapısı, büyük ölçüde küçük bir azınlığın, kontrolünde ve hizmetinde bulunmaktadır. Sosyalist ülkelerde ise geniş halk yığınlarının devlet yönetimine katılması, hiç bir kısıtlama söz konusu olmaksızın, tüm birimlerden seçilen temsilciler yoluyla kısıtlama söz konusu olmaksızın, tüm birimlerden seçilen temsilciler yoluyla olmaktadır. Yığınlar, kendi birimlerinde haklarını savunacak kişileri özgürce seçmekte, görevlerini yerine getiremeyen temsilcileri ise geri çağırabilmektedirler.

Kapitalist sistemin, kişilere garantilediği 'gerçek" işsizlik, hastaların parasızlık nedeniyle tedavi olamaması, ulusal azınlıklara ayrıcalıklı işlemler örgütlü caniler içinde yaşama, genç kuşağın egoizm, şiddet ve zorbalık ruhu ile yetiştirilmesi "hakları" yanında, sosyalizmin sağladığı hak ve özgürlüklerin gerçek boyutları günümüzde burjuva ideologlarınca da yalanlanamamaktadır.

Bu nedenle saldırılar, hak ve özgürlüklerin kullanımının toplumun ve devletin çıkarlarına, diğer yurttaşların haklarına zarar vermemesine, hak ve özgürlüklerin kullanımının yurttaşların yükümlülüklerini yerine getirmelerine bağlı olduğuna ilişkin Anayasa maddelerine yöneltilmektedir. Sosyalist ülkeler anayasalarında var olan bu hükümlerle, eleştiri hakkının ortadan kaldırıldığı, basın özgürlüğünün yok edildiği, toplum adına bireyin ezildiği iddia edilmektedir.

"ÖZGÜRLÜĞÜN KATİLLERİNE ÖZGÜRLÜK YOK"

Özgürlüğün sınırları konusunda, sosyalistlerin almış oldukları ve günümüzde de geçerliliğini sürdüren tutum, yıllar önce, Fransuz İhtilalinin bir diğer büyük önderi, Robespierre'nin silah arkadaşı, Saint-Just'un söylediği şu sözlerde ifadesini bulmaktadır. "Özgürlüğün katillerine, özgürlük yok!" Burjuva ideologları, bu tutumun gerekleri durumundaki uygulamalar karşısında kıyameti koparmaktadırlar. Sosyalizmi eleştirmekle kalmayıp, onu yıkmak için çalışan, daha sonra faşist Pinochet'ye ve Franko'ya hayranlığını bildiren Solzenitzin ve onun gibilerini hak ettikleri (ve aynı zamanda özledikleri) yere yani kapitalist ülkelere göndermesi, ortalığı karıştırmış, anti-komünist propaganda aracı olarak yoğun bir biçimde kullanılmıştır. Öncelikle şunu belirtmek gerikir ki, varlığı ile emperyalizme karşı savaşan halklara ve tüm ilerici devrimci hareketlere tükenmez bir destek oluşturan Sovyet devletinin yıkılmasını, sosyalist düzenin kalkmasını isteyen birinin yeri, o düzeni kurmak ve yaşatmak için milyonlarca kurban veren Sovyet halklarının yanı değildir, olamaz. Bunca fedakarlıkla kurulan sosyalist düzende, her düzen gibi kendini korumak zorundadır ve korumaktadır da. Tüm "insan hakları çiğneniyor" yaygarasının ardında yatan, buna duyulan öfkeden başka birşey değildir.

Sosyalizm, bireyin özgürlüğü adı altında aşırı bireycilik anlayışına karşın, temel hakların, hatta yaşam güvencesinin olmadığı bir yerde insanca varolma olanağının olamayacağı ilkesini getirmiştir. Kapitalizmin uzun bir süredir içinde bulunduğu ahlaki çürüme, son zamanlarda kesin

Sosyalizm, özgür, sağlıklı, güvenlikli yaşam haklarını sunuyor.

bir egemenlik kurmuştur ve bu egemenlik bireysel özgürlük adı altında onaylanmaktadır.

Burjuvazi, insanlara sokakta, orada burada aklına esen her yerde, aklına geldiği gibi konuşma olanağının verilerek, bir çeşit sübap görevi yapan bir "özgür" eleştiriyi destekler. Sömürü düzeninin temellerine yönelmeyen eleştirinin kendisi için ciddi bir tehlike oluşturmadığının bilincindedir. Aynı şekilde basın özgürlüğüde, "çoğulculuk" gibi görünen, basındaki ses çokluğu ve karmaşası ile gerçeklerin yanlışlar ve önyargılarla içiçe yansıtılması halkın doğru seçim yapmasının önlenmesi amaçlarına uygun olarak "tanınır".

Oysa sosyalist ülkelerin Anayasaları eleşiri hakkını güvence altına almıştır. Eleştirinin toplumu ileriye yöneltici, yapıcı nitelikleri, kişinin devlet ve toplum işlerinin yönetilmesine katılma hakkını biçimlendirir, ona aracı olur. Basın özgürlüğüde, gerçeği yayma, toplumun çıkarlarının algılanmasına yardımcı olma, okurları devrimci ve mücadeleci olarak biçimlendirme anlamında sosyalist demokrasinin bir gereği olarak gerçekleştirilir.

Günümüzde, toplumsal, ekonomik, politik hak ve özgürlüklerin gerçekleşmesine ilişkin gerçek kazanımların Sosyalizm tarafından sağlandığına kolay kolay karşı çıkılamamaktadır. Bütün bu gerçeklere karşılık, kapitalistlerin sosyalist ülkelerde insan haklarının çiğnendiğini ileri sürerek körükledikleri anti-komünist kampanyalar, kendi niyetlerini açıkça ortaya çıkarmaktadır. Bu tür "kampanyalar" ağırlıkla uluslararası ilişkilerde yumuşamanın gelişmesini sabote etmek, sosyalist ülkelerin içişlerine karışmak amaçlarını taşımaktadır.

SOSYALİZM, İNSANA EN BÜYÜK DEĞERİ VEREN DÜZENDİR

"Sosyalist ülkelerde, "insan hakları"nın yokluğundan sözedenlere, en güzel cevap, Sosyalist ülke anayasalarından ve uygulamalarından verilecek örneklerdir. Aşağıda, bu örneklerden bir kısmını sıralıyoruz.

Sağlık ve Sosyal güvenlik alanında:

- Sovyetler Birliğinde hemen hemen tüm tedaviler parasızdır; masraflar devlet tarafından karşılanır.

- Her 100 Sovyet vatandaşına 1 sağlık görevlisi düşmektedir.

- Emeklilik yaşı, Sovyetler Birliğinde kadınlar için 40-45, erkekler için 50-55 dir.

- Sosyalist ülkelerde emeklilerin büyük bir kısmı, emekliliklerinde eski ücretlerini azalmaksızın almaya devam ederler.

- Sosyalist ülkeler, emeklilik fonu için ayırdığı para, savunma için ayırdığı paradan az olmayan yegâne ülkelerdir. (Sovyetler Birliğinde bu fon 14 milyar liradır; yani savunma fonuna eşittir)

Öğrenim alanında:

- Okuma-yazma oranı Sovyetler Birliğinde % 99,8 dir. Özbekistan gibi birçok cumhuriyette okuma yazma bilmeyen kalmamıştır.

- Sovyetler Birliğinde ve diğer birçok sosyalist ülkede asgari öğrenim süresi 10 yıldır.

- Sovyetler Birliğinde 860 yüksek okul ve bunların yanında üniversiteye geçemeyenler için 1100 uzmanlık dalının öğretildiği 6000 yüksek dereceli mesleki okul vardır.

- Her 5 Sovyet işçisinden biri üniversite mezunu, üçü mesleki okul mezunu, biri de on yıllık asgari eğitimden geçmiş durumdadır.

- Sosyalist ülkelerde bilim adamları ve bilimsel gelişmeye ilgi duyan tüm yurttaşlar devlet tarafından teşvik edilir ve desteklenir. Bunun sonucu olarak, sadece Sovyetler Birliği, dünyadaki bilim adamlarının 1/4 ünü elinde bulundurmaktadır.

Kadın hakları alanında:

Sovyetler Birliğinde:

- Yerel sovyetlerdeki vekillerin % 48'ini,

- Ortaokul öğretmenlerinin % 70'ini

- Mühendislerin % 33'ünü kadınlar oluşturur.

Ülke yönetiminde yer alma alanında:

- SSCB'de her 50 Sovyet yurttaşına yerel veya yüksek Sovyetlerde 1 vekil düşmektedir. Ayrıca genelde, her 10 sovyet yurttaşından 1'i, şu veya bu kademede ülkenin yönetimine aktif olarak katılmaktadır.

- SSCB'de halkın iktidarının en yüksek organı olan Yüksek Sovyet üyelerinin % 50,8 i aktif anlamda işçi ve köylülerden yani idari görevini fabrikada işçilikle veya kolhozdaki işiyle birlikte yürüten emekçilerden oluşuyor. Geri kalan % 49,2'si ise, işçi veya köylü kökenli profesyonel vekillerden meydana geliyor.

- Sosyalist demokrasinin temel dayanaklarından biri de halkın vekilleri geri çağırma yetkisidir. Görevini iyi yapmadığı seçmenlerce tesbit edilen vekil, o bölgenin seçmenlerince geri çağrılıp değiştirilebilir. Örneğin SSCB'de, 1968'de bu şekilde 54 vekil geri çağrılıp değiştirilmiştir.

HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİN BİR DAHA KAYBEDİLMEMEK ÜZERE KAZANILACAĞI DÜZENE SOSYALİZME DOĞRU

Ancak, emperyalizm karşısında gelişip güçlenen Sosyalist Sistemin, demokrasiden ve barıştan yana tüm dünya ilerici güçlerinin gücü bu tür kampanyaların maskesinin düşürülmesini sağlıyor. Burjuvazinin dünya çapında, ideolojik planda geriletilmesinde her geçen gün yeni ve etkin adımlar atılıyor. Tüm çarpıtmalara, engellemelere, baskıya ve zulme rağmen demokratik hak ve özgürlükler için verilen mücadele dünyanın dört biryanında yükseliyor. Demokratik hak ve özgürlüklerin gerçek içeriğinin bilincine varan milyonlarca emekçi, bu mücadele ile kapitalizmin sınırlarını zorluyor. Ve hak ve özgürlüklerini bir daha kaybetmemek üzere kazanacakları bir düzene, sosyalizme doğru adım adım ilerliyor.

Küçük burjuva diktatörlüğü; Faşizmin sınıfsal dayanıksızlığı gibi çarpıtmalara yanıt:

Luis Bonaparte'nin 18. Brumaire'i

GENÇ ÖNCÜ BİLİM EĞİTİM ARAŞTIRMA BÜROSUNCA HAZIRLANMIŞTIR

Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i, Fransada büyük tarihi olayların, sınıf ilişkileri ve sınıf savaşımlarının henüz gelişmekte olduğu bir dönemde, Marks'ın, olayların niteliğini ve sonuçlarını tarihsel materyalist kılavuzuyla tahlil ettiği önemli yapıtları arasındadır.

1848 Şubat devrimi, burjuvazi, küçük burjuvazi ve işçi sınıfının krala feodalizme karşı verdiği ortak mücadele sonunda kazanılmış ama, bu seferde burjuvaziyi iktidara getirmişti. Burjuvazi iktidara tek başına sahip olabilmek için işçi sınıfına karşı tavır almış ve onu silahsızlandırma yoluna gitmişti. Haziran 1849 ayaklanmasıyla proletarya ve küçük burjuvazinin politik bilinçten yoksun, örgütsüz ve kararsız tutumları sonunda tam anlamıyla parlamentodaki güçlerinden de yoksun bırakıldılar.

Bir taraftan burjuvazinin kışkırtmaları diğer taraftan emekçi sınıfların kendiliğinden ve bastırılması olanaksız mücadeleleri, diğer taraftan iktidardaki mülk sahibi sınıfların kendi arasındaki çekişmelerde tek kazançlı çıkan Louis Bonaparte oldu. İşçi sınıfının ihmal ettiği ve tüm toplumsal gelişmelere ilgisiz kalan köylülük 1848'de başkaldırarak Louis Bonaparte'ı Cumhurbaşkanı seçtirmiştir. 1851'de Bonaparte tüm bu çekişmelerden yararlanarak 18 Brumaire diye bilinen hükümet darbesi ile kendisini diktatör ilan etti.

III. Napolyon'un, kendisini mutlak yönetici ilan etmesi artık burjuvazinin yönetmekten aciz olduğunun ve tecritinin birkanıtıdır. Bu diktatörlük, bütünü ile ele alınınca toplumun Cumhuriyetin düşmesinden kazanç sağlayacağına inanan tüm kitlesi tarafından istenmiştir. Küçük burjuvalar, köylüler hatta işçiler bile Bonaparte'ın kendi lehlerine olan bir yönetim sağlayacağını, ya borçları azaltacağını, ya eşitliğin ve özgürlüğün gelmesine çalışacağını, yada vergileri kaldıracağını ummuşlardı. Bu yönetimin asıl yaratıcısı köylülük olduğu halde, hükümet bunları yüzüstü bıraktı. Ekonomi, toprak ve tarımın ihmali onun yerine sanayi ve ticaretin geliştirilmesi yönünde bir politikaya teslim edildi. Bu dönem 19. yy. kapitalist üretim ilişkileri ve serveti açısından en fazla geliştirildiği dönem olmuştur. Dönemin başında hâkim olan toprak aristokrasisi iken, sonra imparatorluk dayanağını, kaynaşmış orta ve büyük burjuvazi de buldu. Oysa toplumda varolan sınıf çelişkileri sonucu orta ve büyükburjuvazi zenginleştikçe küçük burjuvazi ve işçi sınıfının durumu gittikçe kötüleşti. Buna karşın küçükburjuvazi ve işçi sınıfının kaynaşmasını getirecekti. Louis Bonaparte'ı hükümet darbesine zorlayacak bir kanun çıkarılmıştı. Burjuvaziye karşı gelişen toplumsal muhalefetin önünü alabilmek amacıyla, Ulusal Meclis tarafından 31 Mayıs 1850 de genel oy kaldırılarak, 3 milyondan oluşan proletaryanın elinden seçim hakkını alacak bir kanun çıkarıldı. Bundan sonraki 31 mayıs 1850' den 2 Aralık 1851'e kadar geçen dönem parlamenter burjuvazi ile Bonaparte arasındaki mücadele yılları oldu. 2 Aralık 1851 Hükümet darbesi, Louis Bonaparte'ın cumhurbaşkanlığa yeniden sahip olmasını getirdi. Diktatörlük birkaç yüz kişinin öldürülmesi veya tutuklanması ile iktidarı ele aldı.

Yeni kurulan iktidar, tüm emekçilerin derneklerini kapaya tarak işe başladı, dolayısıyla en büyük darbeyi işçi sınıfına indirmiş oluyordu. Elbette kurulan bu iktidar, ani olarak gerçekleştirilmiş bir darbe değildi. Bu baskı ve ezme hareketleri 1849'lardan itibaren iyice düşünüp taşınılarak hazırlanmıştı. Artık imparatorluğun zorbalıkları, orduya, büyük sanayi ve ticarete dayanıyordu. Sanayi ticaret ve bankanın zenginleşmeside, bu düzenin devamı ve tüm işçi sınıfı hareketlerinin bastırılması ile olanaklıydı. Diktatörlük iktidarın tüm nimetlerini, baskı ve zulüm silahlarını proletaryaya karşı kullandı. Emekçilerin önderleri sürgüne yollanmakta, basın hürriyeti ortadan kaldırılmakta, bunlara karşı ceza mahkemeleri kullanılmaktaydı. Öğretim ise papazlara bırakıldı.

III. Napolyonun, II. İmparatorluk dönemi 1871 de Fransız-Prusya savaşına dek sürdü. 1870 de Fransanın

Prusyaya yenilmesi sonucu imparatorluğu düştü ve bir "Ulusal Savunma Hükümeti" kuruldu.

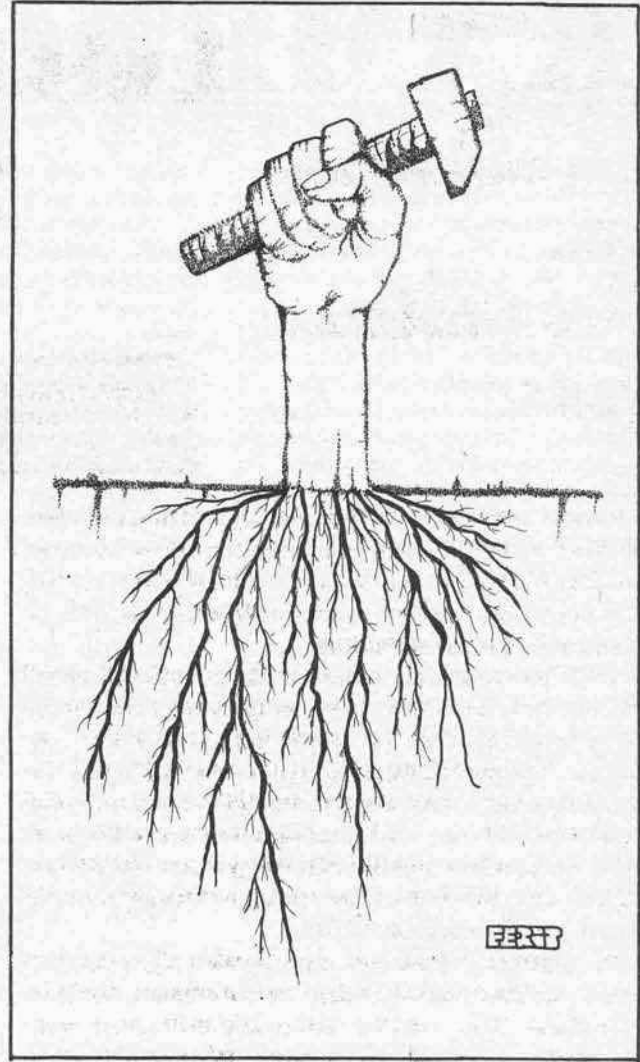
Karl Marks'ın bu yapıtının önemi doğaldır ki Fransa'da sınıf mücadelelerinin anlatımının sürmesi açısından büyük önem taşıyor. Fransada, sınıf mücadelelerinin en öğretici derslerle dolu olduğu bu ülkedeki sınıf mücadelelerinin tüm bir tarih kesitinin bilinmesi ve bundan çıkarılacak deneyimlerin, derslerin kavranması önemli. Ancak bu yapıtı günümüzde özellikle güncel kılan bir diğer yanı da iyi kavranılmak zorunda: "bonapartizm".

NASIL ÇARPITILIYOR? MARKS'IN ÇARPITMALARA AYNI YAPITINDA VERDİĞİ YANITLAR NELER?

Bugün "bonapartizm" deyimi kullanıldığında - ki bugünden anlatmak istediğimiz, 1930'lu yıllardan, günümüze kadar gelen süredir, çeşitli yanlış düşüncelere kaynaklık ettiği görülmektedir. Bu Marks'ın yapıtında geçen "yönetimin özerkleşmesi", "bonapart tarafından oluşturulan hükümetin, orta köylü kitlesi olan geniş yığınların sözcülüğünü yapması" ve benzeri alıntılardan yararlanılarak yapılan ve faşizmi çarpık biçimde tanımlama, gösterme çabalarıdır.

Tüm bilimsel sosyalizm dışı akımlar ve kişilerce faşizm çarpık bir biçimde ele alınmakta ve değişik önermeler getirilmektedir. (X) Bunların başlıca varmak istedikleri nokta, faşizmin tekelci sermayenin açık teröre dayalı diktatörlüğü olmadığı, kimisince küçük burjuvazi diktası, kimisince bürokrasinin bir çetesinin iktidara el koyması olduğunu kanıtlamaktır. Bu saptamalarına dayanak olarak da çarpıklıklarının en başta ortaya çıkmaması için marksizimle bulanmış olması gereği vardır. O zaman yapılacak olan iş marksizmin temel kaynaklarını elden geçirip kimi cümleleri soyutlayıp, birbiri peşi sıra ekleyip, destek bulmaya çalışmak olmalıdır.

Oysa tüm bu zorlamalara yanıt yine Marks'ın aynı kitabında bulunmaktadır. Zorlamalarla, Napolyon dönemini burjuva iktidarının kesintiye uğraması, iktidarın Napolyon ve bir kaç generalce gaspı diye yorumlamalar, şu yanıt yeterlidir. "... Napoleon zamanında, toprağın parçalara bölünmesi, kentlerdeki serbest rekabet ve ilk adımlarını atan büyük sanayi sistemini kırda da tamamlamaktan başka bir şey yapmamıştır. Köylü sınıfının yararlandığı kayırılma bile, yeni burjuva toplumunun çıkarına idi. Yeni yaratılan bu sınıf, burjuva düzeninin, kentlerin kapıları dışınada uzanması, burjuva düzeninin ülke çapında gerçekleşmesi idi. Bu sınıf, yeni devrilmiş olan toprak aristokrasisine karşı her yerde hazır bulunan bir protesto oturuşuydu. Eğer o iltimaslı bir muamele gördüyse, kendisi de, bütün öteki sınıflardan daha fazla olmak üzere, feodallerin yeniden kalkınmalarına karşı bir saldırı üssü sağlıyordu..." (agy. sayfa 135)

Marks bu yapıtında Fransız işçi sınıfının büyük önderinin, Maurice Thorez'in sözleriyle, "Fransa gerçeğini daha iyi anlama"mızı sağlamıştır. şu sözleriyle hedefi yinelemiştir: Böylelikle proletarya devrimi koroyu oluşturur, eğer bu olmazsa tüm köylü ulusların kendi solosu yalnızca bir mezar şarkısından öteye geçemez." (K.Marks, agy)

Tüm bunların yanısıra, günümüzde özellikle tehlike gücü artan faşizme karşı, faşizmi yanlış kavrayıp, mücadele etme biçimlerini saptıran tüm akımlara karşı, güçlü bir ideolojik dayanak oluşturmuştur.

Yalnızca faşizmin ilk çıkış yolları olan 20'li ve 30'lu yılların değil günümüzün de bilimsel sosyalizm dışı tüm faşizm çözümlemelerine karşı önemli dersler veren yapıt günümüz koşullarında özellikle incelenmelidir.

(X) Bu çarpıtmaların tümüne yakın ve en çıplak biçimleri "Faşizm ve Kapitalizm" adlı Suda yayınlarınca 1974' de basılmış olan derleme kitapta bulunabilir.

Bilimsel sosyalizmin zaferi

KAMBOÇYA

MESUT MUYAN

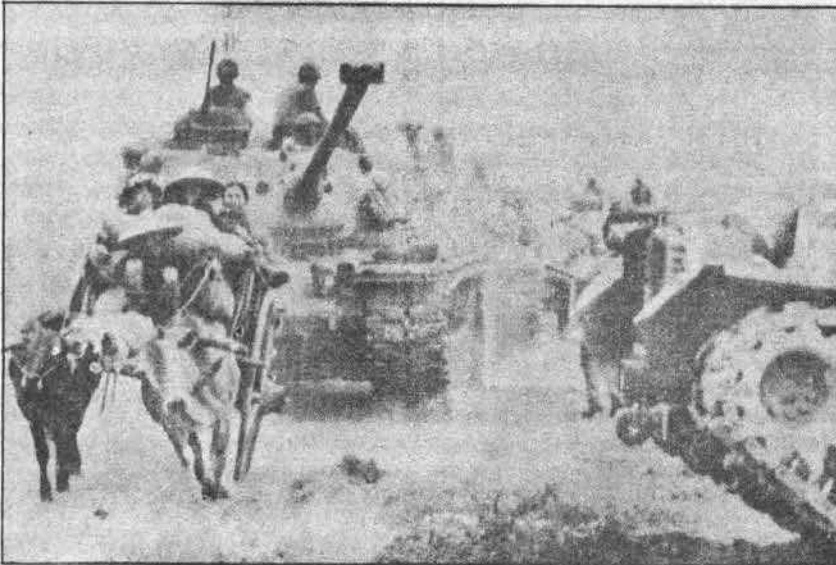
Güneydoğu Asya'nın Çinhindi diye adlandırılan bölgesinde oldukça verimli topraklar üzerinde kurulan Kamboçya, XX. yüzyılın ortalarına kadar tarıma dayalı geri ekonomisiyle yarı-feodal bir ülke oldu.

XIX. yüzyılın ortalarında Fransız sömürgecilerinin tarıma dayalı tüm ekonomiyi sahiplendiği sömürge ilişkileri, II. Dünya Savaşı ile birlikte ve süresince Asya'da yayılmak isteyen Japon militarizmiyle ortak oldu. Bu çifte sömürü, Japonya'nın II. Dünya savaşının sonucunda bozguna uğraması ve Fransanın etkinliğinin azalmasına kadar sürdü.

II. Dünya savaşı ile başlayan Kamboçya ulusal kurtuluş hareketleri, 1949 yılında Fransa ile yapılan ve göreceli bağımsızlık ile doruğa ulaştı. Bu askeri ve siyasal örgütlenme 1953 yılında Kamboçya'nın ulusal kurtuluşuna neden oldu. İlk yüzyıllardan bu döneme kadar krallıkla yönetilen Kamboçya'da 1955 yılında kral Norodom Sihanuk, babasının lehine tahttan çekilerek kısaca Sangkum denilen Halk Sosyalist Birliğini kurdu. Bu birlik, ulusal burjuvazi ve Kamboç aristokrasisinin siyasal bloğu olarak geniş halk yığınlarını da içine aldı. Bu yapıdaki birlik, anti-feodal ve anti-sömürgeci özden başka bir öz taşımıyordu.

1955'ten başlayarak, verimli toprakların daha iyi kullanımı ve dolayısıyla üretimde artış sağlanabilmesi için bir dizi önlemler Sangkum tarafından alındı ve uygulanmaya kondu. Bu amaçla, Kamboçya'nın en kalabalık sınıfını oluşturan köylüler (%80) arasında eğitimin, sağlığın geliştirilmesine büyük önem verildi. Yüzlerce okul ve sağlık ocağı açıldı. Bu sosyo-ekonomik göreceli sosyalizasyon, başta SSCB olmak üzere Çin ve bu arada ABD ve Fransa'dan alınan yardımların, küçük sanayi işletmelerine dönüştürülmesiyle bütünleştiriliyordu. Ekonomide oluşturulan devlet sektörünün yanında, yerel burjuvazi büyük ekonomik öneme sahip kauçuk plantasyonlarını geliştiriyor ve sermaye birikimine karma ve özel sektör şeklinde sanayi işletmelerine yatırıyordu.

Bu ekonomik gelişme içinde, bu gelişmenin doğurduğu bir çok faktör ulusal sermayenin birikiminin yetersiz ve denetimsiz oluşu, yapılan dış yardımlar sırasında gelişen ticaret burjuvasi ile birlikte yerel burjuvazinin ekonomide gittikçe söz sahibi olması vb. ekonomik hızın yavaşlamasına neden oluyordu. Bu da halkın hoşnutsuzluğuna yol açıyor ve yeni köklü önlemler getirilmesi şeklinde ekonomide düzenlemeler istemini doğuruyordu. Böylece, yeni ekonomi-politikaya ve bu politikada devlet sektörünün ağırlık kazanmasına, özel sektör de ise kısıtlamalara gidilmesine neden oluyordu. Yardımlar sırasında gelişen ticaret burjuvazisi ile yerel burjuvazi bu yeni ekonomi-politikaya karşı çıkıyor ve haklı (!) tepkiler gösteriyordu.

1960 yılının başında ABD güdümlü Tayland, Kamboçya'dan toprak istiyor ve ertesinde silahlı saldırıya geçiyordu. Saldırılar, yeniden kurtuluş hareketlerine bunun sonucu Tayland'ın püskürtülmesine ve 1961 yılında referandum ile krallığın kaldırılarak Sihanuk'un devlet başkanı olmasına yol açıyordu. Bu dönemden başlayarak parlamentoda da sağın güçlü muhalefetlerine tanık olunuyordu.

ABD'nin Vietnam'da aldığı yenilgi Kamboçya ve Laos'a büyük önem vermesine ve özellikle Kamboçya'yı Çinhindin'de sıçrama tahtası olarak kullanma istemine neden oldu. Sosyalist ülkelerle olan yakınlaşmayla birlikte özel sektörün gelişmesinin kısıtlanmasının önüne geçmek isteyen ABD'nin yeni sömürgecilik politikası iyi gözlemlenerek 1963'te ekonomik, 1965'te politik ilişkiler tümüyle kesiliyordu. Bu olayların ardından Kamboçya, Vietnam ve Laos, Çinhindin'deki yayılmacılığına karşı üçlü ittifak yaparak, sömürgeciliği mahkum ediyorlardı.

1970 yılına gelindiğinde, güçlü sağ muhalefetin desteğinde CIA tarafından düzenlenmiş bir askeri darbe ile Sihanuk uzaklaştırılıyor ve başa faşist Lon Nol getiriliyordu. Bu kukla faşist hükümet yerel burjuvazinin desteğinde, Kamboçya'daki ulusal azınlıklara karşı soy kırımına, yurtsever güçleri bölmeye ve yoketmeye girişti. Pnom Pen'de faşist hükümetin başa geçmesiyle ABD'nin politikası Çinhindi'nde askeri saldırılar şekline dönüştü. ABD'nin güdümlü Tayland'la birlikte yaptığı saldırılar, Çinhindi'nde yeniden kurtuluş hareketleri-

ni, Kamboçya, Vietnam, Laos'un yurtsever güçlerinin birleşmesini doğurdu. ABD emperyalizmi Çinhindi'nden bir destan savaşıyla atılıyordu. Kamboçya'nın yiğit özverili halkı, Kamboçya Ulusal Birleşik Cephesi önderliğinde, ABD emperyalizmi ile birlikte faşist hükümetide Nisan 1975'te sosyalist ülkelerin ve barış yanlısı dünya halklarının desteğinde ülkesinden kovuyordu.

Ama bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm yolunda beklenen Kamboçya'nın sosyo-ekonomik yapısından da kaynaklanan gelişmeler olmadı. Yönetime geçen Pol Pot kliği Çin yanlısı politikasıyla ülkede baskı rejimi oluşturdu. Ülkenin her yanında köklü "sosyal devrim" adıyla geriye dönüşü gerçekleştiriyor, 2 milyonluk Pnom Pen tarımının sözde reorganizasyonu için köylere göçe zorlanıyor, bunun sonucunda Pnom Pen nüfusu 10 bin kişiye iniyordu. Bununla kalınmadı. Güçlüklerle gerçekleştirilen eğitim kurumları tümüyle kapatıldı, para ve piyasa ekonomisi kaldırıldı, evlenme izne bağlandı. Din kurumları kültür yapıları yakıldı, yıkıldı. Gerçek sosyalist yurtsever güçler, başta Vietnamlı azınlıklar olmak üzere "sosyal temizleme" ile katledildiler, soykırımına uğratıldılar. Bu toplu katliamlar sırasında 2 milyon kişi yok edilmişti. Tüm bunlar karşı-devrimci Maocu eklektik ideolojinin Kamboçya'daki uygulamasıydı.

Kamboçya halkı içten içe Maocu yönetime, başka kendiliğinden de olsa, başkaldırıyordu. Ama sonu toplu katliamların bir parçası oluyordu. Ulusal kurtuluş sonrası, Kamboçya Birleşik Ulusal Cephesi yayınladığı bildiride "Kamboç halkına girişilen iğrenç suçları örtbas edebilmek, ülke ve dünya kamuoyunu aldatabilmek için, kendilerine boyun eğmeyi' reddedenleri katletmeye hazır ve Çin'in hegemonyacı emellerine hizmet için Vietnam sınıranlaşmazlığını kışkırttılar." demekte, o dönemin haklı ulusal kurtuluşa yol açan nedenlerini ortaya koymaktadır. Tüm bu olaylar, Fransız sömürgecilerine, Amerikan emperyalizmine karşı kazanana kadar savaşan Kamboçya halkını Pol Pot rejimine karşı da kazanmak için örgütlüyordu. Emperyalizme, sömürgeciliğe karşı tüm mücadele ve savaşlarda yer almış olan Heng Samrin ve Chea Sim önderliğinde 1978'in Aralık ayında örgütlenen Kamboçya halkı, Birleşik Ulusal Cepheyi kurdu. Politik görüş, dinsel inanç farkı gözetmeksizin tüm Kamboç halkını demokratik cumhuriyet için, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizme giden bir Kamboçya için birleştiriyordu.

Karşı devrimci hükümete, Kamboçya'daki Çin uzantılarına, bu uzantılarla birleşmiş emperyalizme karşı, halk savaşı başlatıldı.

Emperyalizme, sömürgeciliğe karşı her zaman birlikte mücadele vermiş, savaşmış Vietnam halkının, sosyalist ülkelerin ve dünya ilerici halklarının etkin desteğiyle savaş, bu yılın başlarında kazanılıyordu. Bu büyük zafer yiğit, özverili Kamboçya halkının olmuştu.

Ama savaş bitmedi. Geride kalan eski rejimin pisliklerinin, kalıntılarının temizlenmesi, barış, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin kararlı devamlılığı, ezilen dünya halklarının onurlu mücadelelerinde yanlarında yer almaları ve her türlü sömürüye, sömürü düzenine karşı savaş devam ediyor ve edecek.

Maocu çarpıtmalar Kamboçya halkının zaferini gölgeleyemez

"Kamboçya için gözyaşları dökülmekte. Kaderini özgürce belirlemiş, demokratik bir ülke, Sovyet desteğindeki Vietnam tarafından yayılmacı politika için gasp ediliyor." Emperyalizmle politik bütünleşmesini Mao'nun ölümünden sonra ekonomik bütünleşmesi ile tamamlamış Çin desteğinde, emperyalizmin hükümetleri, radyosu, basını böyle söylemekte.

ABD'nin, emperyalist emelleri için Çinhindi'nde Vietnam'da, Kamboçya'da katlettikleri devrimci yurtsever güçler için susan, Sihanuk'un bloksuz denge politikasını "komünist" politika diye suçlayan, Pol Pot rejiminin insanlık dışı uygulamalarına "barbar yönetim" diyen bugün bu geçmiş yönetime alkış tutanlar hep bunlar. Sihanuk'u, Pekin yanlısı yönetim için dışlayan, geçmişteki denge politikasından yararlanılacağı umularak bugün yeniden ön palana çıkarılarak "gerçek yönetici" diye dünya kamuoyuna sunulan ve Kamboçya'nın Pekin yanlısı yönetimi için destek aratan hep bunlar. Emperyalist politikanın özü hep aynı. "Benden yana olsun da nasıl olursa, nasıl yönetilirse yönetilsin."

Pekin'in marksist maskeli Türkiye sözcüsü Aydınlık, Kamboçya Halk Kurtuluş hareketinin başlamasından bu yana, olayı iç müdahaleden çıkartarak, Sovyet desteğinde Vietnam'ın dış müdahalesi olarak gösterme çabalarında. Pol Pot rejiminin Maocu eklektik politikasını gerçek sosyalist uygulamalar diye göklere çıkarmakta. Diğer tüm renkli basın gibi. Emperyalist güdümlü basının söylediklerini marksist maske ile sunmakta.

Tüm bunlar ne için? Emperyalizme marksist maske ile hizmet için, başta SSCB olmak üzere, sisteme, sosyalist ülkelere, barıştan bağımsızlıktan yana dünya halklarına küfretmek için, kötülemek için.

Tüm bu oyunlar sökmedi, sökmeyecek. Kamboçya halkının sömürgeciliğe, hegemonyacılığa, emperyalizme indirdiği tokat gibi, Türkiye halkının emperyalizme, hegemonyacılığa ve onların yerli uzantılarına tokat indireceği günler yakındır.

İRAN'DA AYDINLIK GELECEĞE DOĞRU

Ocak ayının sonlarında yoğunlaşan olaylarla birlikte, emperyalizmin başyardakçılarından Şah, 37 yıllık kanlı yönetimin sorumlusu, İran'dan ayrılmak zorunda kaldı. "Çok yorgun" olduğunu, tekrar ülkesine döneceğini vurgulayarak gitti Şah. Mısır devlet başkanı Sedat, krallar gibi karşıladı kanlı diktatörü. Şah'ın daha sonra Fas'a geçişi, emperyalist devletlerden ne kadar destek aldığını kanıtlaması açısından, yalnız olmadığının dünya kamuoyuna gösterilmeye çalışılması açısından da önemli.

Şah'ın, sözde "Akdevrimleri, toprak reformları" yapan gerici, baskıcı rejimini, başını verdiği Savak başkomutanı ve kendi emriyle mahkemeye verdiği aile yakınları da kurtaramadı. Tarihin zorla, baskıyla susturmacayla durdurulamayacağı gibi..

37 yıllık kanlı yönetimin bilançosu, "kaza" süsü verilerek öldürülen binlerce ilerici demokrat ve tutuklanıp hapishanelere atılan, zindanlarda çürüyen sayıları onbinleri bulan rejim aleyhtarı insanlar. Ancak, 1978 yılında Kum kentinde bir günde 600 kişinin ölümü bardağı taşıran son damla oldu ve o günden beri boyut kazanan olaylar yurt düzeyinde grevlere, hergün yüzbinlerce insanın yasaklara karşın sokaklara dökülüp Şah aleyhine gösteriler yapmasına kadar vardı. Tüm bu aleyhte gösterilere karşı, emperyalizmin sadık dostu Şah, elindeki tüm kozları oynamaktan elbette çekinmeyecekti. Şah'ın tüm emperyalist ülkelerin istemleri doğrultusunda sürdürdüğü politikaya 37 yıl ses çıkarmayan halk, gösterilerini Şah ın ülkeden kovulması gerçekleşinceye kadar sürdüreceğini, yoğunlaşan olaylarla kanıtladı. Şah ayrılmadan önce sözde ve görünüşte liberal olan Şahpur Bahtiyar hükümetini kurdu. Bu ABD'nin İran'dan hâlâ vazgeçmediğinin bir göstergesi.

Şu anda, adı Kum kentindeki olaylardan sonra duyulmaya başlayan ve bir anda tüm dünya kamuoyunun dikkatini üzerine çeken Humeyni ise, ülkesine dönme çabası içinde.

İran'da ise, gelecekteki toplumsal ve politik rejimin belirlenmesi konusunda mücadele daha da yoğunluk kazanmış durumda. Tüm oyunlara karşı, bıkmadan, yılmadan direnen emekçi yığınlara, demokratlara, ilericilere büyük görevler düşmekte. Behrengi'leri boğduran, kendisine karşı çıkan kişileri öldüren diktatörü kovan güç, düzlüğe çıkmasını da bilecektir.

Demokratik Alman Cumhuriyetinde yaşıyan herkes okul öncesinden başlıyarak düzenli ve örgütlü spor yapma olanağını bulur. Ülke çapında okullarda ve okul dışında bütün halkı spor yapma olanağı ancak büyük bir organizasyon ile sağlanabilir. Bunun adı da DTSB'dir.

Devletin yazısına bütün işletmelerin de bu alanda gösterdikleri çabalar, şüphesiz bu başarıda etken bir rol oynamaktadır.

DDR Alman Beden Eğitimi ve Spor Birliği DTSB. Bu adın enternasyonal bir yankısı vardır. Böyle biryankının olmasındaki nedenleri DDR' li sporcuların çeşitli dallardaki Dünya ve Avrupa şampiyonluklarını, rekortmenliklerini ellerinde bulundurmalarındandır? Bu kadarlada kalmamakta bu adın aynı zamanda önemi Avrupa, Asya ve Latin Amerika ülkelerindeki Spor kuruluşlarıyla dayanışma içinde bulunmasından ve onlara yararlı yardımlarından ileri gelmektedir.

Gitgide bu çabaların yanısıra Sosyalist Alman Devletinin dikkati ve gayretleri ülke halkının sistemli spor yapmasına yönelmekte, özellikle yeni yetişen neslin çok yönlü olarak, sağlıklı, yaşam sevgisi dolu gelişmiş insanlar olmasına çalışılmaktadır.

DTSB NASIL VE NE ZAMAN OLUŞTU?

DDR'in tüm spor yapanları I. Kasım. 1948 yılını Sosyalist Spor hareketinin başlangıç günü olarak kutlar. Hitler Faşizminin yıkılışından sonra Faşist spor klüplerindede çözülmeler oldu. Daha sonra ise anti-faşist demokratik spor örgütlenmesinin toplumsal düzeyde ilk adımları tüm demokratik örgütlenme ve eğitim biçimleriyle atılmış oldu. II. nci Dünya savaşı sırasındaki bütün Faşist gruplar ortadan kaldırıldı.

O dönemdeki spor alan ve yerleri tahrip edilmiş olarak savaştan çıktı. Örneğin Berlinde 416 spor salonundan 301 i ya tamamen ya da yarı yarıya hasar görmüş, tek bir kullanmaya elverişli spor yapılacak yer nadir duruma gelmişti. 12 yüzme havuzundan yalnız 3 tanesi geriye kalmıştı. Kalan spor malzemeleri, giysileri, çalışma uzmanları gereksinmeyi karşılıyamıyordu.

İlk spor komünleri 1 Kasım 1948 de demokratik spor hareketi içinde birleşerek yönetici Alman komitesini seçti.

Demokratik spor hareketinin ana ilkeleri şunlardır:

- Alman halkının yeni bir kültür biçimi ile eğitilmesi
- Beden ve ruh sağlığının geliştirilmesi
- Ahlaki durumunun yükseltilmesi

DDR'nin kuruluşuyla birlikte demokratik spor hareketinden Sosyalist Spor hareketi ve kültürüne geçişin temelleri atılmış oldu.

- Gençliğin spora yöneltilmesi

Demokratik Alman Cumhuriyetinde Sporun Örgütlenmesi

- Alman beden eğitimi yüksek okulunun Leipzigde kurulması
- Bütün iş yerlerindeki Spor birlikleri Demokratik spor hareketinin çekirdeği olacaktır.
- 1949 dan başlıyarak öğrencilerin Spor dersleri alma zorunluluğu
- SSCB'nin ve diğer Sosyalist ülkelerin yardımlarıyla DDR sporcularının Enternasyonal spor karşılaşmalarında yer almaları.

Demokratik spor hareketinin atılım süreci Nisan 1957'de Alman Beden eğitimi ve Spor birliği DTSB'nin kuruluşu ile tamamlandı. Kuruluş özellikleri ile DTSB bu alanda Sosyalist önderliğin en güzel bir örneğini verdi.

DDR Beden Eğitimi ve Spor Birliği DDTB nin kuruluşunun yukarıda verilen ilkelerine uygun düşerek önemli görevleri ülke halkının özellikle gençliğn enerjisini spora yönaltmek, çok yönlü gelişimini sağlamak sağlıklı ve yaşam sevgisi dolu insanlar haline getirmektir.

DTSB'nin Görev ve Amaçları nelerdir?

Alman Beden Eğitimi ve Spor Birliği

- DDR'de yaşayan bütün yurttaşlara çok yönlü spor faaliyetleri için gerekli koşulları yaratır.
- Olimpiyat ideolojisini, halkların karşılıklı dayanışmasını, birbirlerine saygı ve ilgiyi yayar.
- Genç neslin spor eğitiminin düzenli olarak yapılması
- Çalışanlara boş zaman ve dinlenme sporunun sağlanması
- Sporda başarı, sosyalist kişiliğin yaratılması, uluslararası işbirliği, halkların dayanışması ve özgürlük düşüncelerinin yaygınlaştırılması.
- Mali olanakların çoğaltılması, malzemelerin korunumu, spor biliminin planlanması ve yönetimi
- Gelişme, yetişme ve eğitimde sosyalist kişiliği öğretir.
- Yeni yetişen neslin ve gençliğin yeteneklerini ortaya çıkartır, geliştirmesi için fırsat tanır.
- Enternasyonal spor karşılaşmalarına yönelimi güçlendirir.
- Sağlıklı, iyimser, yaratıcı yaşam biçimini oluşturur.
- Diğer ülkelerin sporcuları özellikle SSCB ve öteki Sosyalist ülkelerle ilişkilerini geliştirmeye öem verir.
- DTSB toplum içinde insancıl düşüncelerin yerleşmesini kökleştirir.

FDJ ve DTSB arasında 1974 ilkbaharında bir ortak Program hazırlanarak örgütlenmesi tamamlanmamış işyerlerindeki üyeler için spor yapma olanağı sağlanmış oldu.

Bu çalışmaların sonucu ise şöyle olmuştur.

Tüm DTSB örgütlerinde görev alanlar.

FDGB ile DTSB arasında hazırlanan ortak programa katılan üye, çalışan, sayısı 1970'den 1974'e kadar 2 milyondan 6 milyona yükselmiştir.

DTSB ENTERNASYONALİSTTİR

Alman beden eğitimi ve spor birliği birçok enternasyonal yarışma ve kongrenin yöneticisidir. 70 Avrupa ve Dünya yarışması, 50 nin üstünde Spor kongresi DDR de yapılmaktadır.

Sosyalist ülkeler arasındaki dostluk andlaşmaları, uzun vadeli bir araya gelişler, DDR'nin spor hareketini ve örgütlenmesini sevindirmektedir. Bunun bir örneği: Sovyetler Birliği ile DDR arakında karşılıklı çıkarları korunması dostluk andlaşmasının pekiştirilmesi 8 Mayıs 1966 da kararlaştırılan uzun süreli geleneksel Sovyet Doğu Alman Spor kardeşliğine dayanan Temel ilkelerdir.

DTSB Spor örgütü diğer ülkelerle olan spor ilişkilerinin, dünyada sürekli barışın kurulması, uluslararası gerginliğin azaltılması, dayanışmanın, kardeşliğin, birlikte barış içinde yaşamanın bir gereği ve unsuru olarak kabul etmekte ve görmektedir.

KAYNAK:
PANORAMA DDR

Kardeşlerimizi, şehitlerimizi UNUTMAYACAĞIZ !

4 yurtsever, sosyalisti Doğan Öz'ü, İsmail Şahin'i, Semih Erbek'i ve Halim Ülker'i Şubat ayı içinde anıyoruz. 4 arkadaşımız, faşist saldırıların hedefi olmuşlar ve yaşamlarını yitirmişlerdi. Onlar yaşamlarıyla ve anılarıyla bugün, bizlere ışık tutuyorlar. Kararlılıkları ve yüreklilikleri faşizme karşı mücadelemizde yol gösteriyor.

● İsmail Şahin ODTÜ'de işçiydi. ODTÜ'de sarı sendikacılığa karşı Sosyal-İş saflarında mücadele etmiş, sarı sendikanın ODTÜ'den atılmasında önemli görevler üstlenmişti. İsmail Şahin arkadaşımız, sadece o işyerinde değil, mahallesinde de mücadeleci kişiliği ile tanınıyordu. Arkadaşımız, sosyalist hareket içinde de onurlu yerini aldı. O, "sol" görünümlü tüm gruplar CHP kuyrukçuluğu yaparken, TİP saflarında seçimlere katıldı ve TİP İl Genel Meclisi adayı oldu. Sol sapkın akımlar böylesi onurlu bir kişiliği olan arkadaşımıza, yüzsüzce sahip çıkmaya çalıştılar. Cenazesinde olay çıkardılar. Ancak, İsmail Şahin arkadaşımızın sosyalist kişiliğine gölge düşüremediler. O, işyerinde vemahallesinde sosyalistler tarafından yaşatılıyor.

* Semih Erbek arkadaşımız 1976 yılında katledildi. Arkadaşımız ODTÜ' de okuyordu. Aynı zamanda faşist mücadelede karalı biçimde yerini almıştı. Arkadaşımız İstanbul'da, iki TİP üyesinin cenazesinden döndükten sonra faşist kurşunların hedefi oldu. Halil Pelitözü ve Cezmi Yılmaz'ın cenazesi sırasında polisin saldırısıyla olaylar çıkmış, Semih arkadaşımızda bu saldırı sırasında hafif yaralanmıştı. Semih Erbek, ODTÜ duraklarına faşistlerin saldırısı karşısında direnirken vuruldu.

● Sosyalist hukukçu Doğan Öz'de 1978 Şubat ayında, planlı bir saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Faşist merkezler. Doğan Öz'ün kararlı anti-faşist tutumundan büyük ölçüde çekiniyorlardı. Faşist odakların üzerine yılmadan, tehditlere aldırmadan yürüyen Doğan Öz, faşist namluların en önemli hedefi haline gelmişti. Faşist merkezlerin görevlendirdiği bir çete tarafından, evinden çıkarken katledildi. Doğan Öz'ün katilleri uzun bir süre yakalanamamıştı. Bugün saldırganların biri · yakalanmış durumda. Fakat asıl sorun saldırgan faşisti görevlendiren odaklar. Faşist odaklar dağıtılmadıkça terör yuvaları susmayacaktır.

● Halim Ülker TÜM-DER üyesi sosyalist bir arkadaşımızdı. O da, faşistlerin işgal altında bulundurdukları bir mahallede oturuyorlar, hem mahallesinde ve hem de işyerinde, azgınlaşan faşist saldırılara karşı etkin ve kararlı mücadelesini sürdürüyordu. Faşist saldırganlar onu da, diğer arkadaşlarımız gibi hedef seçtiler.

Onların boşalttıkları saflar, bugün yeni onlarla, yüzlerle dolu. Faşizme karşı mücadele gerilemiş değil.

Onları unutmayacağız.

REİCHTAG YANGINI, FAŞİZM, TÜRKİYE..

30 OCAK 1933'DE BAŞBAKAN OLAN HİTLER İÇİN İLERİCİ, SOL HAREKETLER VE THAELMENN'IN SEKRETERLİĞİNDEKİ KOMÜNİST PARTİSİ BİR HUZURSUZLUK KAYNAĞI İDİ. HİTLER "İŞÇİ SINIFININ GÜCÜNÜ KIRMAK, ONU BAŞSIZ BIRAKMAK VE PARTİSİNİ YIKMAK GEREK" DEMEKTEYDİ.

İŞÇİ VE EMEKÇİ KİTLELER ÜZERİNDE BAŞARILI BİR BASKI UYGULAMASI ELBETTE POLİTİK ÖNCÜYÜ ORTADAN KALDIRMAKLA MÜMKÜN OLACAKTIR. ESAS HEDEF ODUR. BU, TÜRKİYE'DE DE 12 MART'TA GÖRÜLEN BİR TAKTİKTİ...

İŞÇİ VE EMEKÇİLER ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK BİR GÜÇ OLUŞTURABİLİRLER HER AN... ÇABUK, ÇOK ÇABUK HAREKETE GEÇMELİ...

NAZİLER UYGUN BİR ORTAM BEKLİYORDU. GÖBBELS "UYGUN BİR ANDA DARBEMİZİ İNDİRECEĞİZ" DİYEREK ADETA HABER VERİYORDU. BEKLENEN OLMAYINCA NAZİLERCE GÖREVLENDİRİLEN BİR S.A. KOMANDO BİRLİĞİ İSTENEN ORTAMI YARATTI...

27 ŞUBAT 1933'DE REİCHTAG (Parlamento) YANIYORDU. GÖBBELS "İŞTE KOMÜNİST İHTİLALİ BAŞLIYOR BİR DAKİKA BİLE BEKLEYEMEYİZ. ACIMAK YOK"... DİYE BAĞIRIRKEN, HİTLER "ŞİMDİ ARTIK SOSYALİSTLERİ DEMİR YUMRUKLA YOK ETMEMİZE KİMSE ENGEL OLAMAZ" DİYORDU...

YANGIN BİR İŞARETTİ... FAŞİST TERÖRÜN BAŞLANGIÇ İŞARETİ... REİCHTAG YANGINI FAŞİSTLERİN DÜNYA PRATİĞİNDE DEVAMLI UYGULADIKLARI, HERZAMAN TEZGAHLAMAYA ÇALIŞTIKLARI BİR OYUNDUR. YAKIP, YIKMAK VE SOLUN, SOSYALİSTLERİN ÜZERİNE ATMAK... 12 MART FAŞİZMİNDE DE AYNI OYUNLAR TEZGÂHLANMIŞ, MARMARA GEMİSİ VE KÜLTÜR SARAYI _ YANGINLARI SOLUN ÜZERİNE ATILMIŞTI.....

FAŞİZMİN ASIL YÖNELDİĞİ HEDEF HİTLER'İN DE BELİRTMEKTEN KAÇINMADIĞI GİBİ "....İŞÇİ SINIFININ GÜCÜNÜ KIRMAK, PARTİSİNİ YIKMAK.." KİTLELERİ ÖNCÜSÜZ BIRAKMAKTIR. BİLİMSEL SOSYALİSTLER, TÜM İLERİCİLER BUNU BİLMEK VE FAŞİZMİN PROVOKASYONLARINA KARŞI UYANIK, FAŞİZMİ EZMEK İÇİN **ÖRGÜTLÜ OLMAK** ZORUNDADIRLAR...

FAŞİST DEMAGOJİLERE OLANAK VERMEMEK TESİRSİZ KILABİLMEK VE 12 MART DÖNEMİNDE TÜRKİYE İLERİCİLERİNE DE UYGULANAN PROVOKASYONLARI GERÇEKLEŞTİREBİLMEK İÇİN BİLE FAŞİZME GEÇİT VERMEMEK, FAŞİZMİ EZMEK İÇİN GÖREV BAŞINA...

FAŞİZM 1945'DE AVRUPA'DA EZİLMİŞTİ... PORTEKİZ'DE, İSPANYA'DA, LATİN AMERİKA'DA, İRAN'DA,... EZİLDİ, EZİLİYOR.

TÜRKİYE'DE DE EZİLECEK...

OSMAN ÇUTSAY...

